Paolo Giordano
Singurătatea numerelor prime
PREMIUL STREGA ÎN 2008
PREMIUL CAMPIELLO – OPERA PRIMA

PAOLO GIORDANO

SINGURĂTATEA NUMERELOR PRIME

Traducere din limba italiană CERASELA BARBONE
Titlul original: *La solitudine dei numeri primi,* 2008

RAO, 2009

Versiune ebook: v1.0, ianuarie 2016

Eleonorei,
pentru că în tăcere
îți promisesem

Haina bogat împodobită a bătrânei mătuşi i se potrivi perfect suplei Sylvie, care mă rugă să i-o închei.
„Are mânecile moi; ce ridicol el” spuse.
GÉRARD DE NERVAL, *Sylvie,* 1853

ÎNGERUL ZĂPEZII
(1983)

1

Alice Della Rocca nu putea suferi şcoala de schi. Nu putea suferi trezirea la ora şapte şi jumătate dimineața, chiar şi în vacanța de Crăciun, şi nici pe tatăl ei, care, la micul dejun, o privea fix şi, pe sub masă, dădea nervos din picior ca şi cum voia să spună hai, grăbeşte-te. Nu putea suferi ciorapii de lână care o înțepau pe coapse, mănuşile strâmte cu un deget, casca metalică ce-i strivea obrajii apăsând-o cu fierul peste mandibulă şi clăparii, mereu prea strâmți, care o făceau să meargă precum o gorilă.

— Bei sau nu laptele ăsta? o grăbi, din nou, tatăl ei.

Alice înghiți trei degete de lapte fierbinte, care îi arse mai întâi limba, pe urmă esofagul şi apoi stomacul.

— Bine. Şi, astăzi, arată-le cine eşti, îi spuse.

Cine sunt? se gândi ea.

Apoi o împinse afară, mumificată în costumul verde de schi, presărat cu desene cu steguleţe şi inscripții fluorescente ale sponsorilor. La acea oră erau minus zece grade şi soarele arăta ca un disc puțin mai cenuşiu decât ceața care învăluia totul. Alice simțea laptele învârtindu-i-se în stomac, în timp ce se afunda în zăpadă cu schiurile în spate, pentru că schiurile trebuie să ți le duci singur, până când devii suficient de bun, astfel încât să le ducă altcineva pentru tine.

— Ține cozile înainte, că altfel omori pe cineva, îi spuse tatăl ei.

La sfârşitul sezonului, Clubul de Schi îți dăruia o insignă cu nişte steluțe în relief. În fiecare an o steluță în plus, de când aveai patru ani şi erai suficient de înaltă ca să pui între picioare discul skiliftului, până când împlineai nouă ani şi reuşeai să prinzi discul singură. Trei stele de argint şi apoi alte trei de aur. În fiecare an o insignă pentru a-ți confirma că erai mai bună, puțin mai aproape de concursurile care o terorizau pe Alice. Se

gândea deja că avea numai trei steluțe.

Întâlnirea era în fața telescaunului, la ora opt şi jumătate fix, când se porneau instalațiile. Colegii lui Alice erau deja acolo, formând un fel de cerc, la fel ca nişte soldăței, înfofoliți în costume şi amorțiți de somn şi de frig. Înfigeau micile bețe în zăpadă şi se sprijineau pe ele, fixându-le la subsuoară. Cu brațele atârnând aşa, semănau cu nişte sperietori. Nimeni nu avea chef să stea de vorbă, cu atât mai puțin Alice.

Tatăl ei o lovi de două ori prea tare peste cască, de parcă voia să o trântească în zăpadă.

— Năuceşte-i pe toți. Şi ține minte: greutatea în față, ai înțeles? Gre-u-ta-tea-în-fa-ță, îi spuse.

Greutatea în față, se auzi ecoul în capul lui Alice.

Apoi el se îndepărtă, suflând în mâinile făcute căuş, el care urma să se întoarcă repede în casă la căldurică, să citească ziarul. După doi paşi, ceața îl înghiți.

Alice lăsă să cadă, cu răutate, schiurile pe jos, iar dacă tatăl ei ar fi văzut-o, ar fi bătut-o acolo, în fața tuturor. Înainte să fixeze clăparii în legături, îi bătu pe talpă cu bățul, ca să înlăture zăpada lipită.

Deja simțea că-i vine să facă pipi. Simțea apăsarea vezicii, ca un ac înfipt în burtă. Nu ar fi reuşit nici astăzi, era sigură de asta.

În fiecare dimineață aceeaşi poveste. După micul dejun, se închidea în baie şi împingea, împingea, ca să facă tot. Stătea pe veceu, contractându-şi muşchii abdominali până când, de la efort, simțea un junghi în cap şi i se părea că ochii îi ieşeau din orbite, precum pulpa boabelor de struguri de culoarea căpşunei strivite. Deschidea la maximum robinetul pentru ca tatăl ei să nu audă zgomotele. Împingea, strângând pumnii, ca să stoarcă şi ultima picătură.

Rămânea aşezată aşa, până când tatăl ei bătea cu putere în uşa de la baie şi urla deci, domnişoară, am terminat, că suntem şi astăzi în întârziere?

Oricum nu folosea la nimic. Odată ajunsă la primul

telescaun, simțea atât de tare că se scapă pe ea, încât era nevoită să-şi desfacă legăturile, să se îndoaie în zăpada proaspătă, stând puțin deoparte şi prefăcându-se că-şi strânge clăparii, timp în care făcea pipi. Aduna puțină zăpadă peste picioarele ținute strâns şi îşi dădea drumul. În costum, în ciorapi, în timp ce toți colegii ei o priveau şi Eric, instructorul, spunea ca întotdeauna, o aşteptăm pe Alice.

E chiar o uşurare, se trezea gândindu-se de fiecare dată, să simtă acea căldură bună care i se scurgea pe picioarele înfrigurate.

Ar fi o uşurare. Dacă n-ar sta toți acolo şi nu s-ar uita uita la mine, se gândea Alice.

Mai devreme sau mai târziu îşi vor da seama.

Mai devreme sau mai târziu voi lăsa o pată galbenă pe zăpadă.

Toți îşi vor bate joc de mine, se gândea.

Unul dintre părinți se apropie de Eric şi îl întrebă dacă în acea zi nu cumva era prea multă ceață ca să urce la cotă. Alice, plină de speranță, ciuli urechile, însă Eric îşi etală zâmbetul perfect.

— Ceața e numai aici, spuse. În vârf e un soare de-ți ia ochii. Curaj, sus cu toții!

În telescaun, Alice făcu pereche cu Giuliana, fiica unuia dintre colegii tatălui ei. Pe drum nu-şi vorbiră. Nu-şi erau nici simpatice, nici antipatice. Nu aveau nimic în comun, în afară de faptul că nu-şi doreau să fie acolo, în acel moment.

Se auzea şuieratul vântului care mătura vârful muntelui Fraiteve, ritmat de derularea metalică a cablului de oțel de care Alice şi Giuliana erau agățate, cu bărbia în gulerul hainei ca să se încălzească.

E doar frigul, nu-ți vine să faci din nou, îşi repeta Alice.

Dar cu cât se apropia de vârf, cu atât acul pe care-l avea în burtă pătrundea mai adânc în carne. Era ceva mai mult. Poate de data asta îi venea să facă ceva serios.

Nu, e numai frigul, nu-ți poate veni încă. De abia ai

făcut, ce naiba!

Laptele regurgitat îl simți rânced până la epiglotă. Alice îl trimise în jos cu dezgust. Îi venea să facă pe ea, îi venea să facă pe ea rău de tot.

Mai sunt alte două instalații până la cabană. Nu mă mai țin atât de mult, se gândi.

Giuliana ridică bara de siguranță şi amândouă îşi dădură fundul puțin în față ca să coboare. Când schiurile atinseră pământul, Alice îşi făcu vânt cu mâna ca să se desprindă de scaun.

Nu se vedea la mai mult de doi metri, sigur, un soare de-ți ia ochii! Totul alb, numai alb, sus, jos, în lateral. Era ca şi cum ar fi fost înfăşurați într-un aşternut. Era exact contrariul întunericului, dar lui Alice îi era la fel de teamă.

Alunecă spre marginea pârtiei ca să caute o grămăjoară de zăpadă proaspătă unde să se uşureze. Intestinul ei făcu zgomotul specific pornirii maşinii de spălat vase. Se întoarse. N-o mai vedea pe Giuliana, aşa că nici Giuliana nu putea să o vadă pe ea. Urcă din nou panta câțiva metri, punând schiurile încrucişate, aşa cum o obliga tatăl ei să facă atunci când îşi pusese în cap să o învețe să schieze. Sus şi jos pe pârtia celor mici, de treizeci-patruzeci de ori într-o zi. Sus în scăriță şi jos în plug, deoarece cumpărarea unui permis doar pentru o pârtie era o risipă de bani, fără să mai pună la socoteală că, în acest fel, îşi antrena şi picioarele.

Alice îşi dezlegă schiurile şi mai înainta câțiva paşi. Intră cu clăparii în zăpadă până la jumătatea pulpei.

În sfârşit, stătea jos. Respiră adânc şi-şi relaxă muşchii. Un plăcut şoc electric i se propagă în tot corpul, pentru ca apoi să se cuibărească în vârful picioarelor.

O fi fost laptele, sigur a fost laptele. Sau pentru că avea fundul pe jumătate congelat, stând aşezată în zăpadă la peste două mii de metri. Nu i se mai întâmplase, cel puțin de când putea să-şi amintească. Niciodată, nici măcar o dată.

Făcu pe ea. Nu pipi. Nu numai. Alice făcu pe ea caca, la ora nouă fix, într-o dimineață de ianuarie. Făcuse în chiloți şi nici măcar nu-şi dăduse seama. Cel puțin până când nu auzi vocea lui Eric, care o striga dintr-un punct nedefinit din interiorul blocului de ceață.

Se ridică brusc şi, în acel moment, simți ceva greu în turul pantalonilor. Instinctiv îşi atinse fundul, dar prin mănuşă nu simțea nimic. Oricum nu era nevoie, înțelesese deja.

Şi acum ce fac? se întrebă.

Eric o strigă din nou. Alice nu răspunse. Cât timp stătea acolo sus, era ascunsă de ceață. Putea să-şi dea jos pantalonii costumului şi să se curețe, cât de cât, cu zăpadă sau să coboare la Eric şi să-i spună la ureche ce i se întâmplase. Putea să-i spună că trebuia să se întoarcă în sat, că o durea genunchiul. Sau să nu-i pese şi să schieze aşa, având grijă să rămână mereu ultima.

În schimb, rămase pur şi simplu acolo, atentă să nu i se mişte niciun muşchi, ocrotită de ceață.

Eric o strigă a treia oară. Mai tare.

— S-o fi dus deja la schilift amețita aia, răspunse un băiețel în locul ei.

Alice auzi o vociferare. Cineva spuse să mergem şi altcineva spuse mi-e frig dacă stau pe loc. Puteau să fie acolo jos, la câțiva metri de ea sau poate încă lângă telescaun, la sosire. Sunetele păcălesc, ricoşează peste munți, se adâncesc în zăpadă.

— Fir-ar ea să fie… Să mergem să vedem, spuse Eric.

Alice numără rar până la zece, abținându-se să nu vomite din cauza substanței umede pe care o simțea scurgându-i-se pe coapse. Ajunsă la zece, reluă număratul până la douăzeci. Nu mai era niciun zgomot.

Apucă schiurile şi le duse pe brațe până pe pârtie. Îi luă ceva timp să înțeleagă cum trebuia să le pună ca să cadă perpendicular pe linia de maximă înclinare. Pe o astfel de ceață nu înțelegi nici măcar în ce direcție eşti.

Îşi încheie clăparii şi îi strânse în legături. Îşi scoase

ochelarii de schi şi scuipă pe ei pentru că se aburiseră.

Putea să coboare în vale singură. Nu-i păsa deloc că Eric o căuta pe vârful muntelui Fraiteve. Ea, în ciorapii ăia mânjiți de rahat, nu voia să mai stea nicio secundă în plus. Se gândi la traseu. Nu coborâse niciodată singură, şi totuşi doar luaseră telescaunul şi, în plus, făcuse pârtia aceea de zeci de ori.

Se aşeză în plug, era mai prudent şi, cu picioarele îndepărtate, i se părea că e mai puțin mânjită acolo jos. Chiar cu o zi înainte, Eric îi zisese dacă te văd că faci încă o curbă în plug, jur că-ți leg călcâiele unul de celălalt.

Eric n-o plăcea, era sigură de asta. El se gândea că era o căcăcioasă speriată. Şi faptele îi dădeau dreptate, în cele din urmă. Eric nu-l plăcea nici pe tatăl ei, pentru că în fiecare zi, la sfârşitul lecției, îl sâcâia cu o grămada de întrebări. Şi, cum se descurcă Alice a noastră, înseamnă că e mai bine, deci avem o campioană, atunci, când începem cu concursurile astea, atunci asta, atunci aia. Eric fixa mereu un punct în spatele tatălui ei şi răspundea da, nu sau oftând prelung.

Alice revedea toată scena suprapunându-se peste ochelarii acoperiți de ceață, în timp ce cobora foarte încet, fără să distingă nimic în afară de vârfurile schiurilor. Numai când ajungea în zăpada proaspătă înțelegea că e momentul să ia o curbă.

Începu să fredoneze o melodie ca să se simtă mai puțin singură. Din când în când, îşi trecea cu mănuşa pe sub nas ca să-şi şteargă mucii.

Greutatea în spate, înfige bețele şi învârte. Sprijină-te pe clăpari. Acum greutatea în față, ai înțeles? Gre-u-ta-tea-în-fa-ță, îi sugerau când Eric, când tatăl ei.

Tatăl ei avea să se înfurie ca o fiară. Şi ea trebuia să pregătească o minciună. O poveste care să stea în picioare, fără goluri sau contradicții. Nici nu se gândea să-i spună ce păţise de fapt. Ceața, iată, s-a întâmplat din vina ceții. Îi urma pe ceilalți pe pârtia muntelui, când i s-a desprins permisul de pe haină. De fapt, nu, permisul

nu-i zboară nimănui. Trebuie să fii chiar idiot ca să-l pierzi. Să zicem de fular. Îi zburase fularul şi ea se întorsese puțin ca să-l recupereze, iar ceilalți n-o aşteptaseră. Îi strigase de-o sută de ori, dar ei, nimic, dispăruseră în ceață, şi atunci ea se întorsese jos să-i caute.

— Şi de ce, pe urmă, n-ai urcat din nou? ar fi întrebat-o tatăl ei.

Chiar, de ce?

Dacă se gândea, ar fi fost mai bine să piardă permisul. Nu se mai întorsese, pentru că nu mai avea permisul şi omul de la telescaun n-o mai lăsase să urce.

Alice zâmbi, mulțumită de povestea ei. Era perfectă. Nu se mai simțea nici atât de murdară. Chestia aia nu se mai prelingea.

Probabil a înghețat, se gândi.

Ar fi petrecut restul zilei în fața televizorului. Şi-ar fi făcut un duş, şi-ar fi pus haine curate şi ar fi stat în papucii ei lățoşi. Ar fi stat la căldură toată ziua dacă ar fi ridicat puțin privirea de la schiuri, doar cât să vadă banda portocalie pe care scria „Pârtie închisă". Şi tatăl ei îi spunea mereu învață să te uiți pe unde mergi. Dacă doar şi-ar fi amintit că pe zăpada proaspătă greutatea nu se lasă în față şi dacă Eric, cu câteva zile înainte, i-ar fi potrivit mai bine legăturile acelea şi dacă tatăl ei ar fi insistat mai mult spunând dar Alice cântăreşte douăzeci şi opt de kilograme, nu sunt prea strânse aşa?

Săritura n-a fost prea înaltă. Câțiva metri, doar cât să simtă un mic gol în stomac şi nimic sub picioare. După care Alice era deja cu fața la pământ, cu schiurile drepte înfipte în aer după ce îi fracturaseră peroneul.

Nu simți prea mare durere. Nu simți aproape nimic, ca să spunem adevărul. Numai zăpada care i se strecurase pe sub fular şi în cască, şi care ardea la contactul cu pielea.

Prima oară mişcă brațele. Când era mai mică şi se trezea după ce ninsese, tatăl ei o înfofolea şi apoi o ducea

afară. Mergeau până în mijlocul curții, apoi, ținându-se de mână, numărau unu, doi, trei şi, împreună, se lăsau să cadă pe spate, cu toată greutatea. Tatăl ei îi zicea acum fă pe îngerul, iar Alice mişca în sus şi în jos brațele, iar când se ridica şi îşi privea conturul gravat pe stratul alb, părea chiar umbra unui înger cu aripile deschise.

Alice făcu pe îngerul în zăpadă, aşa, fără un motiv, doar ca să-şi demonstreze ei înseşi că era vie. Reuşi să întoarcă într-o parte capul şi să înceapă să respire din nou, chiar dacă i se părea că aerul inhalat nu ajungea exact unde trebuia. Avea senzația ciudată că nu ştie cum îi erau întoarse picioarele. Senzația foarte ciudată că nu mai are picioare.

Încercă să se ridice, dar nu reuşi.

Fără ceața aceea, poate cineva ar fi văzut-o de sus. O pată verde strivită pe fundul unui ditamai şanțul, la câțiva paşi de locul unde, primăvara, şi-ar fi reluat cursul un mic torent, şi unde, odată cu primele zile mai calde, ar fi răsărit fragii de pădure care se fac dulci ca bomboanele dacă aştepți cât trebuie şi cu care poți umple un coşuleț întreg în doar o zi.

Alice strigă ajutor, dar vocea ei slabă fu înghițită de ceață. Încercă din nou să se ridice, să se întoarcă măcar, dar fu imposibil.

Tatăl ei îi spusese că aceia care mor degerați, cu o clipă înainte să-şi dea duhul, simt o mare căldură şi le vine să se dezbrace, astfel că aproape toți cei morți din cauza frigului sunt găsiți în chiloți. Ba mai mult, ea avea chiloții murdari.

Începu să nu-şi mai simtă nici degetele. Îşi scoase o mănuşă, suflă în palmă, apoi îşi băgă pumnul închis ca să-l încălzească. Făcu la fel şi cu cealaltă mână. Repetă acel gest ridicol de două sau de trei ori.

Extremitățile sunt cele care te lasă baltă, spunea mereu tatăl ei. Degetele de la picioare şi de la mâini, nasul, urechile. Inima face tot posibilul să-şi țină sângele pentru ea şi lasă restul să înghețe.

Alice îşi imaginã degetele care se învineţeau şi apoi, treptat, braţele şi picioarele. Se gândi la inima care pompa tot mai tare şi încercã sã-şi pãstreze toatã cãldura rãmasã. Ar fi devenit atât de rigidã cã, dacã ar fi apãrut pe acolo un lup, i-ar fi rupt un braţ doar trecând peste el.

Poate mã cautã.

Cine ştie dacã sunt într-adevãr lupi.

Nu-mi mai simt degetele.

Dacã n-aş fi bãut laptele.

Greutatea în faţã, se gândi.

Dar nu, lupii hibernează.

Eric s-o fi înfuriat.

Eu nu vreau sã particip la concursuri.

Nu spune prostii, ştii foarte bine cã lupii nu hibernează.

Gândurile ei deveniră, treptat, tot mai ilogice şi mai circulare. Încet, soarele se scufundă în spatele muntelui Chaberton, nepãsându-i de nimic. Umbra munţilor se alungi peste Alice şi ceaţa deveni complet neagrã.

PRINCIPIUL LUI ARHIMEDE
(1984)

2

Când cei doi gemeni erau încă mici şi Michela făcea vreo boacănă, cum ar fi să-şi dea drumul cu premergătorul de pe trepte sau să-şi vâre o boabă de mazăre în nas, iar apoi era nevoie să o duci la Urgență ca să-i fie extrasă cu pensete speciale, tatăl lor i se adresa mereu lui Mattia, primul care văzuse lumina zilei, şi îi spunea că mama avusese uterul prea mic pentru amândoi.

— Cine ştie ce ați făcut voi acolo în burtă, spunea. Cred că din cauza loviturilor trase surorii tale, i-ai pricinuit daune serioase.

Pe urmă râdea, chiar dacă nu era nimic de râs. O ridica pe Michela în aer şi îşi îngropa barba între obrajii ei moi.

Mattia privea de jos. Râdea şi el şi lăsa cuvintele tatălui să pătrundă în el prin osmoză, fără să le înțeleagă cu adevărat. Le lăsa să se aşeze pe fundul stomacului, să formeze un strat dens şi vâscos, ca depunerea vinurilor foarte vechi.

Râsul tatălui se transformase într-un zâmbet forțat când, la un an şi trei luni, Michela nu reuşea să scoată niciun cuvânt. Nici măcar mama, sau caca, sau nani, sau bau. Strigătele ei dezarticulate se iveau dintr-un loc atât de solitar şi de arid, că tatăl se cutremura de fiecare dată.

La cinci ani şi jumătate, o logopedă cu ochelari cu lentile groase puse în fața Michelei un paralelipiped din furnir, cu patru forme diverse decupate – o stea, un cerc, un pătrat şi un triunghi – şi piesele mici, colorate, ce trebuiau introduse prin golurile corespunzătoare.

Michela se uita la ele, uimită.

— Unde intră steaua, Michela? întrebă logopeda.

Michela îşi coborî privirea la joc şi nu atinse nimic. Doctorița îi puse în mână steaua.

— Unde intră asta, Michela? întrebă.

Michela privea în toate părțile şi nicăieri. Îşi băgă unul dintre cele cinci vârfuri galbene în gură şi începu să îl muşte. Logopeda îi scoase mâna din gură şi repetă întrebarea a treia oară.

— Michela, fă cum îți spune doctorița, fir-ar să fie, bombăni tatăl ei, care nu reuşea deloc să stea aşezat acolo unde i se spusese.

— Domnule Balossino, vă rog, spuse doctorița, împăciuitoare. Copiilor trebuie să le acordăm răgazul de care au nevoie.

Michela avu răgazul ei. Un minut întreg. Apoi emise un geamăt sfâşietor, care putea să fie atât de bucurie, cât şi de disperare, şi, fără ezitare, introduse steaua în golul pătratului.

În cazul în care Mattia nu înțelesese deja de unul singur că era ceva în neregulă cu sora lui, se gândiră colegii lui de clasă să-i comunice acest lucru. De exemplu, Simona Volterra care, atunci când profesoara îi spuse Simona, luna aceasta vei fi colegă de bancă cu Michela, se revoltase încrucişându-şi brațele şi spusese eu nu vreau să stau lângă aia.

Mattia le lăsase pe Simona şi pe profesoară să se certe puțin şi apoi spusese doamnă profesoară, pot să stau eu lângă Michela. Toți s-au arătat uşurați: *aia,* Simona, profesoara. Toți în afară de Mattia.

Cei doi gemeni stăteau în prima bancă. Michela colora toată ziua cărți cu desene, depăşind meticulos contururile şi folosind culorile la întâmplare. Pielea copiilor albastră, cerul roşu, copacii galbeni. Lua creionul ca pe un ciocan de bătut carne şi apăsa pe foaie, astfel încât rupea câte unul din trei.

Lângă ea, Mattia învăța să citească şi să scrie. Învăța cele patru operațiuni aritmetice şi fusese primul din clasă care ştiuse să facă împărțiri cu rest. Capul băiatului părea un angrenaj perfect, în acelaşi mod misterios în care cel al surorii lui era atât de defectuos.

Uneori, Michela începea să se agite pe scaun şi să dea delirant din braţe, ca un fluture de noapte prins într-o cursă. Ochii i se întunecau şi profesoara rămânea să o privească, mai speriată decât ea, cu vaga speranţă că acea retardată putea într-adevăr să-şi ia zborul, odată şi odată. Câte unul, în rândurile din spate, râdea, iar altul făcea ssst!

Atunci Mattia se scula în picioare, ridicând scaunul ca să nu scârţâie pe podea, şi se ducea în spatele Michelei, care îşi rotea capul într-o parte şi-n cealaltă, dând din braţe atât de rapid, că lui îi era teamă că i se vor desprinde din umeri.

Mattia îi prindea mâinile şi, cu delicateţe, îi închidea braţele în jurul pieptului.

— Uite, nu mai ai aripile, îi spunea la ureche.

Michela mai avea nevoie doar de câteva secunde înainte să se oprească din tremurat. Rămânea fixată pe ceva inexistent, câteva clipe, şi apoi reîncepea să-şi tortureze desenele ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Mattia se aşeza din nou la locul lui, cu capul plecat şi urechile roşii de stânjeneală, şi profesoara continua cu explicaţiile.

Până în clasa a treia, gemenii nu fuseseră invitaţi la nicio petrecere de ziua de naştere a colegilor lor. Mama îşi dăduse seama de asta şi se gândise să rezolve situaţia organizând o petrecere pentru ziua lor. La masă, domnul Balossino respinsese propunerea, spunând te rog, Adele, e deja suficient de dureros. Mattia respirase uşurat, iar Michela lăsase să-i cadă furculiţa pentru a zecea oară. Nu se mai vorbise despre asta.

Apoi, într-o dimineaţă de ianuarie, Riccardo Pelotti, băiatul roşcovan cu buze groase de babuin, se apropie de banca lui Mattia.

— Uite, mama a spus că poţi veni şi tu la petrecerea pentru ziua mea de naştere, rosti dintr-o suflare, privind spre tablă.

— Poate să vină şi ea? adăugă, arătând-o pe Michela,

care netezea cu atenție suprafața băncii, chiar dacă nu era un aşternut.

Pe Mattia începuse să-l furnice fața din cauza emoției. Răspunse mulțumesc, dar Riccardo, scăpat de povară, se îndepărtase deja.

Mama gemenilor începu imediat să se agite şi îi duse pe amândoi la Benetton să le cumpere haine noi. Intrară în trei magazine de jucării, dar de fiecare dată Adele nu se arăta prea convinsă.

— Ce gusturi are Riccardo? I-ar plăcea asta? îl întreba pe Mattia, cântărind din ochi ambalajul unui puzzle de o mie cinci sute de piese.

— De unde să ştiu eu? îi răspundea fiul.

— E un prieten de-al tău, totuşi. Ar trebui să ştii ce jocuri îi plac.

Mattia se gândi că Riccardo nu era un prieten de-al lui şi că n-ar fi reuşit să-i explice asta mamei sale. Se mărgini să ridice din umeri.

La final, Adele se hotărî să ia astronava din piese Lego, cutia cea mai mare şi mai scumpă din raion.

— Mamă, e prea mult, protestă fiul.

— Ei, haide! Voi sunteți doi. Doar nu vreți să faceți impresie proastă.

Mattia ştia foarte bine că ei făceau oricum impresie proastă, cu sau fără Lego. Cu Michela era imposibil altfel. Ştia foarte bine că Riccardo îi invitase la acea petrecere numai pentru că ai lui îl obligaseră. Michela ar fi stat tot timpul lipită de el, şi-ar fi vărsat sucul de portocale pe ea şi apoi ar fi început să scâncească, aşa cum făcea mereu când era obosită.

Pentru prima oară Mattia se gândi că poate era mai bine să stea acasă.

De fapt, nu, se gândi că era mai bine dacă Michela rămânea acasă.

— Mamă, începu nesigur.

Adele căuta portofelul în geantă.

— Da?

Mattia trase aer în piept.

— Michela chiar trebuie să vină la petrecere?

Adele încremeni brusc şi privi fix în ochii fiului ei. Casieriţa observa scena cu privirea indiferentă şi cu mâna întinsă peste banda rulantă, în aşteptarea banilor. Michela amesteca pachetele cu bomboane de pe raft.

Obrajii lui Mattia se încălziră, gata să primească o palmă care nu veni.

— Sigur că da, se mărgini să spună mama lui şi nimeni nu mai spuse nimic.

Acasă la Riccardo puteau să se ducă singuri. Erau numai vreo zece minute de mers pe jos. La trei fix, Adele îi împinse pe gemeni afară pe uşă.

— Hai, că întârziaţi. Amintiţi-vă să le mulţumiţi părinţilor lui, spuse.

Apoi se întoarse către Mattia.

— Să fii atent la sora ta. Ştii că nu poate mânca porcării.

Mattia dădu din cap. Adele îi pupă pe amândoi pe obraji, pe Michela mai mult. Îi aranja părul sub bentiţă şi spuse simţiţi-vă bine.

De-a lungul străzii spre casa lui Riccardo, gândurile lui Mattia erau ritmate de fâsâitul pieselor de Lego, care se mişcau în cutie ca o mică maree, lovind pereţii de carton de o parte şi apoi de cealaltă. În spatele lui, la câţiva metri mai încolo, Michela se poticnea ca să ţină pasul, târşâindu-şi picioarele pe stratul noroios de frunze lipite de asfalt. Aerul era nemişcat şi rece.

Va scăpa toate chipsurile pe jos, se gândi Mattia. Va lua mingea şi nu va mai voi s-o dea nimănui.

— Vrei să te grăbeşti? se întoarse să-i spună surorii lui care, brusc, se aplecase în mijlocul trotuarului şi chinuia cu un deget un vierme de-o şchioapă.

Michela se uita la fratele ei ca şi cum îl revedea pentru prima oară după mult timp. Îi zâmbi şi alergă spre el, strângând viermele între policar şi arătător.

— Ce scârbos!! Aruncă-l! îi ordonă Mattia, retrăgându-se.

Michela se uită încă o clipă la vierme şi păru să se întrebe cum de ajunsese între degetele ei. Apoi îi dădu drumul jos şi se porni într-o alergare dezordonată ca să-şi ajungă din urmă fratele, care se îndepărtase cu câțiva paşi.

Va lua mingea şi nu va mai vrea s-o dea nimănui, exact cum face la şcoală, se gândea Mattia.

Se uită la soră-sa, care avea aceiaşi ochi ca ai lui, acelaşi nas, aceeaşi culoare de păr, dar un creier bun de aruncat şi, pentru prima oară, simți că o urăşte. O luă de mână ca să traverseze strada, pentru că acolo maşinile mergeau cu viteză. În timp ce traversau, îi veni o idee.

Lăsă mâna surorii, acoperită de mica mănuşă de lână, şi se gândi că totuşi nu era corect.

Apoi, în timp ce mergeau pe lângă parc, se răzgândi încă o dată şi se convinse că n-ar fi aflat nimeni.

E vorba doar de câteva ore, se gândi. Numai de data asta.

Schimbă brusc direcția, trăgând-o după el de un braț pe Michela, şi intră în parc. Iarba gazonului era încă umedă după înghețul din timpul nopții. Michela mergea cu paşi mici şi rapizi după el, murdărindu-şi cizmulițele albe nou-nouțe din piele de căprioară, în noroi.

În parc nu era nimeni. Pe frigul acela i-ar fi trecut oricui cheful de plimbare. Cei doi gemeni ajunseră într-o zonă plină de copaci, amenajată cu trei mese din lemn şi un grătar pentru barbecue. În clasa întâi se opriseră să ia prânzul chiar acolo, într-o dimineață în care profesoara îi dusese să culeagă frunze uscate, cu care apoi confecționaseră nişte decorațiuni oribile pentru masă, pentru a le dărui bunicilor de Crăciun.

— Michi, ascultă-mă bine, spuse Mattia. Mă asculți?

Cu Michela era mereu nevoie să te asiguri că micul ei canal de comunicare era deschis. Mattia aşteptă un semn din cap făcut de sora lui.

— Bine. Uite, acum trebuie să plec pentru puțin timp, OK? Dar nu stau mult, doar o jumătate de oră, îi explică.

Nu exista niciun motiv să spună adevărul, oricum pentru Michela între o jumătate de oră şi o zi nu era mare diferență. Doctorița spusese că dezvoltarea percepției spațio-temporale se oprise la un stadiu preconştient şi Mattia înțelesese foarte bine ce voia să spună.

— Tu stai aici şi mă aştepți, îi spuse surorii lui.

Michela îşi privea fratele cu seriozitate şi nu răspunse nimic, pentru că nu ştia să răspundă. Nu dădu semne că a înțeles cu adevărat, dar pentru un moment ochii i se aprinseră, şi Mattia avea să se gândească toată viața la acei ochi aşa cum se gândea la frică.

Se îndepărtă câțiva paşi de sora lui, mergând cu spatele ca să continue să o privească şi să se asigure că nu-l urmează. Numai racii merg aşa, îi strigase o dată mama lui, şi întotdeauna ajung să se lovească de ceva.

Era la vreo cincisprezece metri şi Michela deja nu se mai uita la el, încercând, absorbită, să desfacă un nasture de la paltonul de lână.

Mattia se întoarse şi începu să alerge, strângând în mână punga cu cadoul. În cutie, mai mult de două sute de cubulețe de plastic se loveau unul de altul părând că voiau să-i transmită ceva.

— Salut, Mattia, îl primi mama lui Riccardo Pelotti deschizând uşa. Şi surioara ta?

— Avea febră, minți Mattia. Nu mare.

— Oh, dar ce păcat! spuse doamna, căreia nu părea să-i displacă deloc.

Se dădu într-o parte ca să-l lase să intre.

— Ricky, e prietenul tău Mattia. Vino să-l saluți, strigă întoarsă spre coridor.

Riccardo Pelotă apăru cu o alunecare pe podea şi cu expresia lui antipatică. Se opri pentru o secundă să-l privească pe Mattia şi se uită după retardată. Apoi, uşurat, spuse salut. Mattia ridică punga cu cadoul sub

nasul doamnei.

— Unde pun asta? întrebă.

— Ce e? întrebă Riccardo neîncrezător.

— Lego.

— Ah!

Riccardo apucă punga şi dispăru din nou pe coridor.

— Du-te cu el, spuse doamna împingându-l pe Mattia. Petrecerea e acolo.

Livingul casei Pelotti era încadrat cu ghirlande din balonaşe. Pe o masă acoperită cu hârtie roşie erau castroane cu popcorn şi chipsuri, o tigaie cu pizza tăiată în felii pătrate şi un rând de sticle, încă nedesfăcute, cu băuturi răcoritoare de diferite culori. Câțiva dintre colegii lui Mattia ajunseseră deja şi stăteau în picioare în mijlocul camerei, străjuind masa.

Mattia făcu câțiva paşi spre ceilalți şi apoi se opri la mică distanță de ei, ca un satelit care nu vrea să ocupe prea mult spațiu în cer. Nimeni nu-l băgă în seamă.

Când camera se umplu de copii, un băiat la vreo douăzeci de ani, cu un nas de plastic roşu şi o pălărie de clovn, îi puse să se joace baba-oarba şi coada măgarului, jocul acela în care eşti legat la ochi şi trebuie să lipeşti coada unui măgar desenat pe o foaie. Mattia câştigă premiul întâi care consta într-un pumn în plus de bomboane, dar numai pentru că văzuse pe sub legătură. Toți îi strigau huo! ai trişat, în timp ce, foarte ruşinat, îşi băga dulciurile în buzunar.

Apoi, când afară era deja întuneric, băiatul îmbrăcat ca un clovn stinse luminile, îi puse pe toți să se aşeze în cerc şi începu să spună o poveste de groază. Ținea o lanternă aprinsă sub bărbie.

Mattia se gândi că povestea nu era chiar atât de înfricoşătoare, dar fața luminată în acel mod, da. Lumina proiectată de jos o făcea roşie şi dezvăluia nişte umbre înspăimântătoare. Mattia privi pe fereastră ca să nu se mai uite la clovn şi îşi aminti de Michela. De fapt, nu uitase de ea nici o clipă, dar pentru prima oară şi-o

imagină singură printre copaci, aşteptându-l, în timp ce îşi freca faţa cu mănuşile albe ca să se încălzească puţin.

Se ridică în picioare exact când mama lui Riccardo intra în camera întunecată cu un tort plin cu lumânările aprinse şi toţi începură să aplaude, atât pentru poveste, cât şi pentru tort.

— Eu trebuie să plec, îi spuse, fără măcar să-i dea timpul să aşeze tortul pe masă.

— Chiar acum? Am adus tortul.

— Da, acum. Trebuie să plec.

Mama lui Riccardo îl privea pe deasupra lumânărelelor. Şi faţa ei, luminată astfel, era plină de umbre ameninţătoare. Ceilalţi invitaţi tăcură.

— Bine, spuse doamna nesigură. Ricky, condu-l pe prietenul tău la uşă.

— Dar trebuie să sting lumânărelele, protestă sărbătoritul.

— Fă cum îţi spun, îi ordonă mama, fără să înceteze să-l privească pe Mattia.

— Ce enervant eşti, Mattia!

Cineva râse. Mattia îl urmă pe Riccardo până la uşă, de sub un teanc de haine şi-o luă pe a lui şi îi spuse mulţumesc şi pa. Acela nu-i răspunse nimic şi închise uşa în urma lui, ca să se întoarcă în fugă la tortul lui.

Din curtea casei lui Riccardo, Mattia se întoarse o clipă spre fereastra luminată. Ţipetele colegilor lui treceau prin ferestre şi îi ajungeau, atenuate, la urechi, ca şuşoteala liniştitoare a televizorului din salon când, seara, mama îi expedia pe el şi pe Michela la culcare. Portiţa se închise în spatele lui cu un pocnet metalic, iar el începu să alerge.

Intră în parc şi, după vreo zece paşi, lumina lămpilor de pe stradă nu mai era suficientă ca să distingă cărăruia de pietriş. Ramurile goale ale copacilor lângă care o lăsase pe Michela erau doar nişte zgârieturi ceva mai închise pe cer. Văzându-i de departe, Mattia avu certitudinea, clară şi inexplicabilă, că sora lui nu mai era acolo.

Se opri la câţiva metri de banca unde Michela se

aşezase cu câteva ore în urmă, ocupată să-şi strice paltonul. Rămase nemişcat, ascultând, până când îi trecu gâfâiala, ca şi cum, dintr-un moment în altul, sora lui trebuia să se ivească din spatele unui copac făcând cu-cu şi apoi să alerge spre el, zburătăcind cu mersul ei strâmb.

Mattia strigă Michi şi se sperie de propria voce. Repetă mai încet. Se apropie de mesele de lemn şi puse o mână pe locul în care se aşezase Michela. Era rece la fel ca tot restul.

S-o fi plictisit şi s-o fi dus acasă, se gândi.

Dar nici nu ştie strada. Şi apoi, nu poate să traverseze singură.

Mattia privi parcul care se pierdea în întunericul din faţa lui. Nu ştia nici măcar unde se termina. Se gândi că nu voia să înainteze şi că nu avea de ales.

Mergea în vârful picioarelor astfel încât să nu-i scârţâie frunzele sub tălpi, întorcând capul dintr-o parte în alta, cu speranţa să o zărească pe Michela ghemuită în spatele unui copac, pândind vreun scarabeu sau cine ştie ce.

Intră în incinta locului de joacă. Încercă să-şi aducă aminte culorile pe care le avea toboganul în lumina după-amiezii de duminică, atunci când mama ceda în faţa ţipetelor Michelei şi o ducea să se dea de câteva ori, chiar dacă era deja prea mare pentru tobogan.

Merse de-a lungul gardului viu până la băile publice, dar nu avu curajul să intre. Regăsi drumul care, în acel loc al parcului, era numai o fâşie subţire de pământ bătucită de acel du-te-vino al familiilor ieşite la plimbare. Merse vreo zece minute bune, până nu mai ştiu unde se afla. Atunci îi veni să plângă şi să tuşească în acelaşi timp.

— Eşti chiar o proastă, Michi, spuse cu jumătate de voce. O proastă retardată. Ţi-a explicat de-o mie de ori mama că, atunci când te pierzi, trebuie să rămâi acolo unde eşti… Dar tu nu înţelegi niciodată nimic… Absolut nimic.

Urcă un povârniş lin şi se trezi în faţa râului care tăia

parcul în două. Tatăl lui îi spusese numele de o mulțime de ori, dar Mattia nu reuşi să şi-l amintească. Apa reflecta slab lumina captată de cine ştie unde şi o făcea să tremure în ochii lui umezi.

Se apropie de malul râului şi simți că Michela trebuia să fie aproape. Apa îi plăcea. Mama povestea mereu că, atunci când erau mici, le făcea baie împreună şi că Michi urla ca o nebună pentru că nu voia să iasă, chiar şi după ce apa se răcea. Într-o duminică, tatăl lui îi dusese pe mal, poate chiar în acel loc, şi îl învățase cum să arunce cu pietre plate ca să le facă să salte pe suprafața apei. În timp ce-i explica să folosească mai bine încheietura, pentru că de acolo controlai rotația, Michela se aplecase în față şi reuşise să alunece în apă până la talie, înainte ca tata să o prindă de un braț. Îi trăsese o palmă şi ea începuse să scâncească şi apoi se întorseseră toți trei acasă, tăcuți şi cu fețele lungi.

Imaginea Michelei care se juca cu o crenguță ca să-şi descompună propria reflexie în apă şi aluneca apoi în față precum un sac de cartofi îi trecu prin minte cu violența unei descărcări electrice.

Se aşeză, obosit, la o jumătate de metru de mal. Se întoarse ca să privească în spatele lui şi văzu întunericul care avea să mai dureze multe ore.

Începu să privească suprafața neagră şi lucioasă a râului. Încercă, din nou, să-şi amintească numele, dar nu reuşi nici de data asta. Îşi băgă mâinile în pământul rece. Pe mal, umiditatea îl făcea mai moale. Găsi o bucată de sticlă, rămăşița tăioasă a vreunei petreceri nocturne. Când şi-o înfipse prima oară în mână, nu simți durere, poate că nici nu-şi dădu seama. Apoi începu s-o răsucească în carne ca s-o împingă mai mult, fără să-şi ia ochii de la apă. Aştepta ca, dintr-un moment în altul, Michela să se ivească la suprafață şi, între timp, se întreba de ce unele lucruri se mențin la suprafața apei şi altele nu.

PE PIELE ŞI IMEDIAT ÎN SPATE
(1991)

3

Oribilul vas de ceramică albă, decorat cu complicate împletituri de aur, care ocupa dintotdeauna un colț din baie, aparținea familiei Della Rocca de cinci generații, dar nu-i plăcea nimănui cu adevărat. De mai multe ori, Alice simțise impulsul să-l trântească jos şi apoi să arunce minusculele şi inestimabilele fragmente în tomberonul din fața vilei, alături de ambalajele Tetra Pak de piure, tampoanele folosite, în mod sigur nu de ea, şi de blisterele goale ale anxioliticelor tatălui ei.

Alice îşi trecu un deget pe buza vasului şi se gândi la cât era de rece, neted şi curat. Soledad, guvernanta ecuadoriană, devenise tot mai meticuloasă, cu trecerea anilor, pentru că în casa Della Rocca se ținea seama de detalii. Când îşi făcuse apariția prima oară, Alice nu avea nici şase ani şi o studia, suspicioasă, la adăpostul fustei mamei sale. Soledad se aplecase spre ea şi o privise cu uimire. Ce păr frumos ai, îi spusese, pot să-l ating? Alice îşi muşcase limba ca să nu spună nu, însă Soledad îi ridicase un smoc castaniu ca o bucată de mătase şi apoi îl lăsase să cadă la loc. Nu-i venea să creadă că exista păr atât de subțire.

Alice îşi ținu respirația în timp ce-şi scotea maioul şi nu putu face altceva decât să închidă ochii pentru o clipă.

Când îi redeschise, se văzu reflectată în oglinda de deasupra chiuvetei şi simți o plăcută dezamăgire. Răsuci în jos elasticul de la chiloți de câteva ori, astfel încât să ajungă puțin deasupra cicatricei, iar aceştia rămaseră suficient de întinşi încât să lase puțin gol între margine şi burtă, formând o punte între oasele bazinului. Nu reuşea să-şi strecoare arătătorul între abdomen şi material, dar o înnebunea că putea să facă asta cu degetul mic.

Iată, trebuie să se ivească exact de aici, se gândi.

Un trandafiraş albastru, precum cel al Violei.

Alice se privi din profil, din dreapta, partea bună, cum

era obişnuită să-şi spună în gând. Îşi dădu tot părul în faţă şi se gândi că astfel semăna cu o copilă îndrăcită. Încercă să-l prindă într-o coadă de cal şi apoi într-o coadă mai sus, exact cum îl purta Viola, cea pe care o plăceau toţi.

Nu mergea nici măcar aşa.

Lăsă părul să-i cadă la loc pe spate şi, cu un gest obişnuit, îl dădu după ureche. Puse mâinile pe chiuvetă şi se împinse cu faţa la câţiva centimetri de oglindă, atât de repede, că ochii îi păreau suprapuşi într-unul singur, ca un terifiant ochi de ciclop. Cu respiraţia caldă făcu un halou pe sticlă, care îi acoperi o parte din faţă.

Chiar nu reuşea să-şi explice unde găseau Viola şi prietenele ei acele priviri cu care se plimbau de colo-colo, făcând ravagii printre băieţi. Acele priviri crude şi seducătoare, care puteau să hotărască dacă să te distrugă sau să te grăţieze cu o singură, imperceptibilă ridicare a sprâncenelor.

Alice încercă să se arate provocatoare în oglindă, dar văzu numai o fată stângace, care îşi agita umerii fără graţie şi care părea că se mişcă sub efectul unui anestezic.

Era convinsă că adevărata ei problemă erau obrajii, prea umflaţi şi rumeni. Îi sufocau ochii, iar ea îşi dorea să-i ţâşnească afară din orbite şi să se înfigă, asemenea unor schije ascuţite, în stomacul băieţilor cu care îşi intersecta privirea. Îşi dorea ca privirea ei să nu cruţe pe nimeni, să lase un semn de neuitat.

În schimb, continua să slăbească doar la burtă, fund şi sâni, în timp ce obrajii rămâneau acolo, ca două pernuţe rotunde de copil. Cineva bătu la uşa băii.

— Ali, e gata, răsună vocea odioasă a tatălui ei prin geamul translucid.

Alice nu răspunse şi-şi supse obrajii ca să vadă dacă ar fi fost mai bine aşa.

— Ali, eşti? o strigă tatăl ei.

Cu buzele ţuguiate, Alice îşi sărută propria reflexie. Cu

limba îşi atinse uşor propria limbă pe răceala oglinzii. Închise ochii şi, ca în sărutările adevărate, îşi legănă capul, cu prea multă regularitate ca să pară credibil. Sărutul pe care şi-l dorea cu adevărat nu-l găsise încă pe gura nimănui.

Davide Poirino fusese primul care folosise limba, în clasa a treia, din cauza unui pariu pierdut. Şi-o rotise mecanic, de trei ori, în jurul limbii lui Alice, în sensul acelor de ceasornic şi apoi se întorsese spre prietenii săi şi spusese OK?... Ei izbucniseră în râs şi cineva zisese ai sărutat-o pe şchioapă, dar Alice era oricum bucuroasă, pentru că dăduse primul sărut, iar Davide nu era rău deloc.

Apoi mai fuseseră şi alții. Vărul ei, Walter, la petrecerea bunicii, şi un prieten al lui Davide, al cărui nume nici măcar nu-l ştia, care, în secret, o rugase să-l lase şi pe el să încerce. Într-un colț retras din curtea şcolii, stătuseră cu buzele lipite câteva minute, fără ca niciunul să aibă curajul să mişte vreun muşchi. Odată dezlipiți, el spusese mulțumesc şi se îndepărtase cu capul sus şi cu pasul molatec al unui om în toată firea.

Acum rămăsese în urmă. Colegele ei vorbeau despre poziții, despre sărutări care lasă semne, despre cum să folosească degetele şi dacă era mai bine cu sau fără prezervativ, în timp ce Alice mai simțea pe buze amintirea fadă a unui sărut pe gură din clasa a treia.

— Ali? Mă auzi? strigă mai tare tatăl ei.

— Ce enervant! Sigur că te aud, răspunse Alice sâcâită, pe un ton care abia se auzea de afară.

— E gata cina, repetă tatăl.

— Am înțeles, la naiba! spuse Alice. Apoi, cu voce scăzută, adăugă pisălogule.

Soledad ştia că Alice arunca mâncarea. La început, când Alice lăsa mâncarea în farfurie, îi spunea *mi amorcito,* mănâncă tot, că în țara mea copiii mor de foame. Într-o seară, Alice o privise fix în ochi, furioasă.

— Chiar dacă eu mă îndop până mi se face rău, copiii din țara ta în mod sigur nu vor înceta să moară de foame, spusese.

Astfel că Soledad nu-i mai zicea nimic, dar îi punea tot mai puțină mâncare în farfurie. Oricum, nu era nicio diferență. Alice era în stare să cântărească alimentele cu privirea şi să selecționeze mereu cele trei sute de calorii pentru cină. Se descotorosea cumva de rest.

Mânca ținând mâna dreaptă pe şervet. În fața farfuriei îşi aşeza paharul de vin, care era mereu plin, dar pe care nu-l bea niciodată, şi cel de apă, aşa încât să formeze o baricadă de sticlă. Apoi, în timpul cinei, aşeza strategic şi recipientele pentru sare şi ulei. Aştepta ca părinții ei să nu fie atenți, fiecare absorbit de obositorul mecanism al mestecării. Atunci, cu grijă, împingea mâncarea, deja mărunțită, din farfurie în şervete.

Pe parcursul unei cine făcea să dispară cel puțin trei şervete pline în buzunarele salopetei. Înainte să se spele pe dinți, le golea în vasul de toaletă şi privea toate bucățile de mâncare rotindu-se spre scurgere. Cu satisfacție, îşi trecea o mână peste stomac şi-l simțea gol şi curat ca un vas de cristal.

— Sol, la naiba, ai pus din nou smântână în sos, se plânse mama ei guvernantei. De câte ori trebuie să-ți repet că nu o diger?

Mama lui Alice împinse cu dezgust farfuria în față.

Alice apăruse la masă cu un prosop în formă de turban pe cap, ca să justifice cu un duş nefăcut tot timpul pe care-l petrecuse închisă în baie.

Se gândise mult timp dacă să aducă vorba sau nu. Dar oricum ar fi făcut-o. Şi-l dorea prea mult.

— Aş vrea să-mi fac un tatuaj pe burtă, începu.

Tatăl ei îndepărtă de buze paharul din care bea.

— Poftim?

— Ai înțeles, zise Alice, sfidându-l imediat cu privirea. Vreau să-mi fac un tatuaj.

Tatăl lui Alice îşi trecu şervetul peste buze şi pe la ochi,

ca şi cum ar fi şters o imagine urâtă care-i trecuse prin minte. Apoi îl împături cu grijă şi îl reaşează pe genunchi. Luă din nou furculița în mână, încercând să-şi arate toată stăpânirea enervantă de sine.

— Habar n-am cum îți vin în minte unele lucruri, spuse.

— Şi ce-ai vrea să-ți tatuezi? Să auzim, interveni mama, cu chipul indispus, în mod sigur mai mult din cauza smântânii din sos, decât de rugămintea fiicei ei.

— Un trandafir. Mic. Cum are Viola.

— Şi, mă rog, cine e Viola? întrebă tatăl, cu o notă ironică uşor prea accentuată.

Alice dădu din cap, privi spre mijlocul mesei şi se simți neînsemnată.

— Viola e o colegă de clasă de-a ei, răspunse Fernanda cu un efort evident. A vorbit despre ea de vreun milion de ori, ce naiba! Chiar se vede că nu eşti atent.

Avocatul Della Rocca se uită arogant la soția lui, ca şi cum ar fi spus nu ai fost întrebată.

— Scuzați-mă, dar nu cred că sunt foarte interesat de ce îşi desenează colegele de clasă ale lui Alice pe ele, rosti în cele din urmă. În orice caz, tu nu-ți faci niciun tatuaj.

Alice împinse în şervet o altă furculiță de spaghete.

— Oricum, nu-mi poți interzice, ezită Alice, continuând să fixeze centrul gol al mesei.

Vocea îi fu ştirbită de un semn de nesiguranță.

— Ai putea să repeți? întrebă tatăl ei, fără să-şi schimbe volumul şi calmul vocii. Ai putea să repeți? rosti mai lent.

— Am zis că oricum nu poți să-mi interzici, spuse Alice, ridicând ochii, dar nereuşind să susțină privirea profundă şi înghețată a tatălui ei mai mult de jumătate de secundă.

— Chiar crezi asta? După câte ştiu eu, tu ai cincisprezece ani şi asta te supune deciziilor părinților tăi pentru, calculul e foarte simplu, încă trei ani, explică avocatul. La sfârşitul acestei perioade vei fi liberă, să

spunem aşa, să-ți împodobeşti pielea cu flori, cranii sau orice altceva.

Avocatul zâmbi spre farfurie şi băgă în gură furculița cu spaghete răsucite bine.

Urmă o lungă tăcere. Alice îşi trecea degetul mare şi arătătorul de-a lungul marginii şervetului. Mama ei, nemulțumită de propria cină, ronțăia o grisină şi rătăcea cu privirea prin sufragerie. Tatăl ei se prefăcea că mănâncă cu multă plăcere. Mesteca făcând mişcări circulare cu maxilarul şi, la primele două mişcări ale fiecărei înghițituri, ținea ochii închişi, în extaz.

Alice alese să-l lovească şi mai tare, pentru că într-adevăr îl detesta, pentru că văzându-l mâncând în acel mod o făcea să-şi simtă rigid şi piciorul sănătos.

— Pe tine nu te interesează deloc că pe mine nu mă place nimeni, spuse. Că nu mă va plăcea nimeni niciodată.

Tatăl ei o privi întrebător, apoi se întoarse la mâncarea lui, ca şi cum n-ar fi auzit nimic.

— Nu te interesează că m-ai distrus pentru totdeauna, continuă Alice.

Avocatul Della Rocca rămase cu furculița în aer. Îşi privi fiica, tulburat, câteva secunde.

— Nu înțeleg despre ce vorbeşti, spuse cu vocea puțin tremurândă.

— Ba înțelegi foarte bine, zise Alice. Ştii că e numai vina ta că eu voi fi aşa pentru totdeauna.

Tatăl lui Alice sprijini furculița pe marginea farfuriei. Cu o mână îşi acoperi ochii, ca şi cum se gândea adânc la ceva. Apoi se ridică şi ieşi din cameră. Paşii lui grei răsunară pe marmura lucioasă a coridorului.

Fernanda spuse oh, Alice, fără compasiune sau reproş, doar dând din cap resemnată. Apoi îşi urmă soțul în cealaltă cameră.

Alice continuă să se uite fix în farfuria plină aproape două minute, în timp ce Soledad strângea masa, tăcută ca o umbră. Apoi îşi vâri în buzunar şervetul plin şi se

închise în baie.

4

Pietro Balossino renunțase de multă vreme să mai încerce pătrunderea în universul ermetic al fiului său. Când, din greşeală, privirea îi cădea pe brațele devastate de cicatrice, se gândea din nou la nopțile fără somn petrecute cotrobăind prin casă în căutarea obiectelor tăioase rămase la îndemână, nopțile în care Adele, îndopată cu sedative, dormea pe canapea cu gura deschisă, pentru că nu mai voia să împartă patul cu el. Nopțile în care viitorul părea să sosească numai spre dimineață, iar el număra orele, pe toate, ascultând bătăile clopotelor din depărtare.

Convingerea că într-o dimineață avea să-şi găsească fiul cu fața în jos peste o pernă îmbibată în sânge se întipărise atât de adânc în mintea lui, că, treptat, se obişnuise deja să se gândească că Mattia nu mai exista, chiar şi acum când stătea în maşină alături de el.

Îl ducea la noua şcoală. Afară ploua, dar ploaia era atât de fină, că nu făcea zgomot.

Cu câteva săptămâni înainte, directoarea liceului ştiințific E. M. îi convocase, în biroul ei, pe el şi pe Adele, ca să „le prezinte o situație", cum îi scrisese în caietul lui Mattia. În momentul întâlnirii, o luase pe departe, oprindu-se mult timp asupra temperamentului sensibil al băiatului, asupra extraordinarei lui inteligențe şi asupra neclintitei lui medii de nouă la toate materiile.

Domnul Balossino pretinsese ca fiul lui să fie prezent la discuție, din motive de corectitudine, care, în mod sigur, îl interesau numai pe el. Mattia se aşezase lângă părinți şi nu-şi ridicase ochii de pe genunchi nicio clipă. Strângând pumnii, reuşise să facă să sângereze superficial mâna stângă. Cu două zile înainte, Adele, într-un moment de neatenție, îi verificase numai unghiile de la cealaltă mână.

Mattia asculta cuvintele directoarei de parcă nu vorbea

într-adevăr despre el şi îşi aminti de acea întâmplare, în clasa a cincea, când profesoara Rita, după cinci zile la rând de când el nu scosese niciun cuvânt, îl pusese să se aşeze în mijlocul sălii, cu toţi ceilalţi în jurul lui, în cerc. Profesoara începuse să spună că în mod sigur Mattia avea o problemă despre care nu voia să vorbească nimănui. Că Mattia era un copil foarte inteligent, poate prea inteligent pentru vârsta lui. Apoi îi invitase pe colegi să-i stea aproape, să-l facă să vorbească, să-l facă să înţeleagă că erau prietenii lui. Mattia îşi privea picioarele, iar când profesoara îl întrebase dacă voia să spună ceva, în sfârşit vorbise şi întrebase dacă putea să se întoarcă la locul lui.

Odată terminate elogiile, directoarea trăsese concluziile şi domnul Balossino înţelese, dar abia după câteva ore, că toţi profesorii lui Mattia exprimaseră un disconfort aparte, un sentiment aproape impalpabil de nepotrivire în legătură cu băiatul acesta foarte dotat, care părea că nu vrea să stabilească relaţii cu nimeni dintre cei de vârsta lui.

Directoarea făcuse o pauză. Se sprijinise de spătarul fotoliului ei comod şi deschisese un dosar în care nu trebuia să citească nimic. Apoi îl închisese, amintindu-şi dintr-odată că mai erau şi alte persoane în biroul ei. Folosind cuvinte atent studiate, le sugerase soţilor Balossino că poate liceul E. M. nu era în stare să răspundă pe deplin exigenţelor fiului lor.

Când, la cină, tatăl lui Mattia îl întrebase dacă voia într-adevăr să se mute la altă şcoală, el răspunsese ridicând din umeri şi apoi începuse să observe reflectarea orbitoare a neonului pe cuţitul cu care ar fi trebuit să taie carnea.

— Nu plouă cu adevărat pieziş, spuse Mattia, privind pe fereastră şi smulgându-şi tatăl din gândurile lui.

— Ce? zise Pietro, dăunând din cap instinctiv.

— Afară nu e vânt. Altfel s-ar mişca şi frunzele

copacilor, continuă Mattia.

Tatăl lui făcu eforturi să urmărească raționamentul. În realitate, nu-l interesa deloc şi bănuia că era numai o altă ciudățenie de-a băiatului.

— Deci? întrebă.

— Pe fereastră picăturile cad oblic, dar e numai un efect al mişcării noastre. Măsurând unghiul în funcție de verticală, cineva ar putea chiar să calculeze viteza cu care cad.

Mattia urmări cu degetul traiectoria unei picături. Se apropie cu fața de parbriz şi suflă spre el. Apoi, cu arătătorul, trasă o linie în condens.

— Nu respira pe geam, că rămân urme, îl certă tatăl lui.

Mattia păru că nu a auzit.

— Dacă nu am vedea nimic în afara maşinii, dacă n-am şti că ne mişcăm, nu ar exista niciun mod de a înțelege dacă e din cauza picăturilor sau din cauza noastră, zise Mattia.

— Pentru ce? îl întrebă tatăl, pierdut şi puțin iritat.

— Că vin în jos atât de pieziş.

Pietro Balossino dădu din cap serios, fără să înțeleagă. Ajunseseră. Opri motorul şi trase frâna de mână. Mattia deschise portiera şi un vânticel proaspăt pătrunse în habitaclu.

— Mă întorc să te iau la ora unu, spuse Pietro.

Mattia confirmă cu o mişcare din cap. Domnul Balossino se întinse puțin în față ca să-l pupe, însă centura îl împiedică. Se sprijini din nou de spătar şi-şi privi fiul coborând şi închizând portiera în urma lui.

Noua şcoală era într-o frumoasă zonă rezidențială, pe colină. Clădirea fusese construită în perioada fascistă şi, în ciuda recentelor recondiționări, rămânea ca un ghimpe în coastă în mijlocul tuturor acelor vile somptuoase. Un paralelipiped de ciment alb, cu patru rânduri orizontale de ferestre echidistante şi două scări de incendiu din fier

vopsite în verde!

Mattia urcă cele două scări care duceau la intrare şi rămase la distanță de toate grupulețele de copii care aşteptau primul clopoțel, deşi în afara adăpostului îl uda ploaia.

Odată intrat, căută panoul cu dispunerea sălilor, ca să nu ceară ajutor femeilor de serviciu.

Clasa a X-a F era la capătul coridorului de la primul etaj. Mattia respiră lung şi intră. Aşteptă la adăpostul peretelui, în fundul sălii, cu degetele mari agățate de bretelele rucsacului şi privirea unuia care ar fi vrut să intre în pământ.

În timp ce se aşezau la locurile lor, noile fețe îi aruncau, pe rând, ocheade neîncrezătoare. Nimeni nu-i zâmbi. Unii dintre băieți schimbară nişte fraze la ureche şi Mattia era sigur că vorbeau despre el.

Urmări locurile rămase libere şi, când şi cel de lângă o fată cu unghiile lăcuite cu roşu se ocupă, se simți uşurat. Profesoara intră în sală şi Mattia alunecă în ultima bancă rămasă liberă, lângă fereastră.

— Eşti noul elev? îl întrebă colegul lui de bancă, unul care avea aerul că e singur ca şi el.

Mattia dădu din cap că da, fără să-l privească.

— Eu sunt Denis, se prezentă celălalt, întinzându-i mâna.

Mattia o strânse moale şi spuse îmi pare bine.

— Bine ai venit, zise Denis.

5

Viola Bai era admirată şi temută, cu acelaşi entuziasm, de toate colegele sale, pentru frumusețea ei stânjenitoare şi pentru că, la cincisprezece ani, cunoştea viața mai mult decât toate, sau, cel puțin, aşa lăsa să se vadă. Lunea dimineața, în timpul pauzei, fetele se adunau în jurul băncii ei şi, cu aviditate, ascultau rezumatul sfârşitului ei de săptămână. Cel mai adesea era vorba de o reformulare doctă a ceea ce Serena, sora Violei mai mare cu opt ani, îi povestise cu o zi înainte. Viola prezenta totul ca şi cum ea ar fi fost protagonista, dar ştia să îmbogățească povestirea cu detalii sordide, adesea inventate de la început până la sfârşit, care în urechile prietenelor ei sunau misterios şi tulburător. Vorbea de un local sau de altul, fără să fi pus vreodată piciorul acolo, dar era în stare să descrie în amănunt iluminarea psihedelică sau să descrie zâmbetul malițios al barmanului în timp ce îi turna un cuba libre.

În cea mai mare parte a cazurilor, cu barmanul ajungea în pat sau măcar în spatele localului, printre butoaiele cu bere şi lăzile cu votcă, unde el o lua pe la spate şi cu o mână îi astupa gura ca să n-o lase să țipe.

Viola Bai ştia cum să depene o poveste. Ştia că toată violența e închisă în precizia unui detaliu. Ştia să calculeze bine timpii, astfel încât clopoțelul să sune când barmanul se lupta cu fermoarul blugilor ei de firmă. În acel punct, publicul ei devotat se răspândea uşor, cu obrajii roşii de invidie şi indignare. Violei i se smulgea promisiunea să continue după ce se termină ora, dar era prea inteligentă ca să o şi facă. Reuşea mereu să scape de situație cu o grimasă a gurii ei perfecte, ca şi cum ce i se întâmplase nu însemna nimic. Era doar un alt detaliu al vieții ei extraordinare şi ea era deja la o distanță de câțiva ani-lumină față de ceilalți.

Sexul îl încercase cu adevărat şi chiar şi câteva droguri

ale căror nume îi plăcea să le înşire destul de des, dar fusese cu un singur băiat şi, mai ales, o singură dată. Se întâmplase la mare, iar el era un prieten al surorii ei, care în seara aceea fumase şi băuse prea mult ca să-şi dea seama că o fetiță de treisprezece ani era prea tânără pentru anumite lucruri. Se culcase cu ea în grabă, pe stradă, la adăpostul unui tomberon. În timp ce se duceau, cu capetele plecate, spre ceilalți, Viola îl luase de mână, dar el se desprinsese din strânsoare şi o întrebase ce faci? Îi ardeau obrajii, iar căldura care îi rămăsese între picioare o făcuse să se simtă singură. În zilele următoare, băiatul nu-i mai adresase niciun cuvânt şi Viola i se destăinuise surorii sale care râsese de naivitatea ei şi îi zisese fii serioasă, la ce te aşteptai?

Publicul devotat Violei era compus din Giada Savarino, Federica Mazzoldi şi Giulia Mirandi. Împreună formau un grup compact şi nemilos, cele patru proaste, cum le spuneau unii băieți din şcoală. Viola le alesese una câte una şi de la fiecare pretinsese un mic sacrificiu, pentru că trebuia să-i meriți prietenia. Era singura care decidea dacă erai înăuntrul sau în afara grupului şi deciziile ei erau obscure şi irevocabile.

Alice o observa pe Viola pe ascuns. Din locul ei, două rânduri de bănci mai încolo, se hrănea cu fraze trunchiate şi frânturi din povestirile ei. Apoi seara, singură în cameră, se legăna cu ele.

Înainte de acea miercuri dimineață, Viola nu-i adresase niciodată niciun cuvânt. Era vorba de un fel de inițiere care fusese realizată aşa cum trebuie. Niciuna dintre fete nu ştia cu certitudine dacă Viola improvizase sau dacă meditase îndelung la acea tortură. Dar toate au definit-o într-un glas absolut genială.

Alice detesta vestiarul. Colegele ei atât de perfecte întârziau cât mai mult posibil în chiloți şi sutien ca să se facă invidiate cum trebuie de celelalte. Luau poziții nefireşti şi încordate, îşi sugeau burta şi scoteau pieptul în afară. Pufăiau în fața oglinzii ciobite care ocupa unul

dintre pereți. Spuneau uită-te aici, măsurând cu mâinile lărgimea bazinului, care nu avea cum să fie mai proporțional şi mai seducător de atât.

Miercurea, Alice ieşea din casă cu pantalonii scurți pe sub blugi, ca să nu fie nevoită să se dezbrace. Celelalte o priveau cu răutate şi suspiciune, închipuindu-şi nenorocirea care trebuia să se ascundă sub acele haine. Ea îşi scotea tricoul întoarsă cu spatele, ca să nu i se vadă burta.

Îşi punea pantofii de sport şi îi împingea pe ceilalți spre perete, ordonându-i paralel. Îşi împăturea blugii cu grijă. Hainele colegelor sale, în schimb, atârnau dezordonat de pe băncile de lemn şi pantofii lor erau împrăştiați pe podea şi întorşi în sens invers, pentru că toate defilau desculțe.

— Alice, tu eşti pofticioasă? o întrebă Viola.

Alice avu nevoie de câteva secunde ca să se convingă că Viola Bai stătea într-adevăr de vorbă cu ea. Era convinsă că e invizibilă pentru privirea ei. Trase de cele două extremități ale şireturilor, însă nodul i se desfăcu între degete.

— Eu? întrebă, privind în jurul ei, jenată.

— Nu sunt alte fete cu numele Alice, cred, îi răspunse Viola.

Celelalte râseră.

— Nu. Nu sunt aşa pofticioasă.

Viola se ridică de pe bancă şi se apropie de ea. Alice îi simți ochii minunați, tăiați la jumătate de umbra pe care bretonul o proiecta pe chip.

— Dar bomboanele îți plac, nu? continuă Viola, cu voce convingătoare.

— Da. Mă rog. Aşa şi aşa.

Alice îşi muşcă buzele şi îşi reproşă imediat acea nesiguranță cretină. Se lipi cu spatele osos de perete. Un tremur îi traversă piciorul sănătos. Celălalt rămase inert, ca de obicei.

— Cum adică aşa şi aşa? Tuturor le plac bomboanele.

Nu-i aşa fetelor?

Viola se adresă celor trei prietene fără să se întoarcă.

— Mmm. Tuturor, răspunseră, în ecou, celelalte.

Alice percepu o ciudată nelinişte în ochii Federicăi Mazzoldi, care o fixa din fundul vestiarului.

— Da, de fapt îmi plac, se corectă.

Începea să-i fie frică, fără să ştie încă ce o speria.

Mai demult, cele patru proaste o imobilizaseră pe Alessandra Mirano, cea care apoi fusese dată afară şi ajunsese să facă şcoala de cosmeticiană, şi o târâseră în vestiarul băieților. O închiseseră înăuntru şi doi băieți şi-o scoseseră în fața ei. De pe coridor, Alice auzise strigătele de incitare, amestecate cu chicotele celor patru persecutoare.

— Tocmai. Eram sigură de asta. Ai vrea o bomboană? întrebă Viola.

Alice se gândi.

Dacă răspund da, cine ştie ce mă pun să mănânc.

Dacă spun nu, poate Viola se enervează şi mă duce şi pe mine în vestiarul băieților. Rămase tăcută ca o proastă.

— Deci? Nu e o întrebare atât de grea, râse de ea Viola.

Scoase din buzunar câteva bomboane gumate cu fructe.

— Voi, acolo în spate, de care vreți? întrebă.

Giulia Mirandi se apropie de Viola şi privi în palma ei. Viola nu înceta să o privească fix pe Alice care îşi simțea propriul corp chircindu-se sub privirea ei, ca o foaie de ziar arzând în sobă.

— Sunt de portocale, zmeură, afine, căpşune şi piersici, spuse Giulia.

Aruncă o privire rapidă şi neliniştită spre Alice, fără să o vadă Viola.

— Eu vreau de zmeură, spuse Federica.

— Eu vreau de piersici, zise Giada.

Giulia le aruncă bomboanele şi o desfăcu pe a ei de portocale. Şi-o băgă în gură şi apoi se dădu un pas înapoi

ca să-i redea prim-planul Violei.

— Au rămas de afine şi de căpşune. Deci, vrei sau nu?

Poate vrea doar să-mi dea o bomboană, se gândi Alice. Poate vor doar să vadă dacă mănânc sau nu.

E doar o bomboană.

— Eu prefer de căpşune, spuse încet.

— La naiba, era şi preferata mea, zise Viola, mimând foarte prost părerea de rău. Dar ție ți-o dau cu plăcere.

Desfăcu bomboana de căpşune şi lăsă ambalajul să cadă pe jos. Alice întinse mâna să o ia.

— Aşteaptă o clipă, îi spuse Viola. Nu fi lacomă.

Se aplecă, ținând bomboana între primele două degete. O frecă de podeaua murdară a vestiarului. Mergând cu genunchii îndoiți, o trase după ea de-a lungul întregului perete din stânga lui Alice, pe firul muchiei, unde jegul se strânsese în şomoioage de praf şi păr.

Giada şi Federica râdeau cu gura până la urechi. Giulia îşi muşca nervoasă buza. Celelalte fete înțeleseseră ce plutea în aer şi ieşiseră, închizând uşa.

Ajunsă la capătul peretelui, Viola se apropie de chiuvetă, unde fetele se spălau la subraț şi pe față după ora de sport. Cu bomboana adună mâzga albicioasă care acoperea partea interioară a scurgerii.

Se întoarse în fața lui Alice şi îi puse acea scârboşenie sub nas.

— Uite, spuse. De căpşune, cum voiai tu.

Nu râdea. Avea aerul serios şi hotărât al cuiva care face un lucru dureros, dar necesar.

Alice scutură din cap, voind să spună nu. Se lipi şi mai tare de perete.

— Ce e? Acum n-o mai vrei? o întrebă Viola.

— Da, se băgă Federica. Ai cerut-o, acum trebuie s-o mănânci.

Alice înghiți în sec.

— Şi dacă n-o mănânc? avu curajul să spună.

— Dacă n-o mănânci, accepți consecințele, răspunse Viola enigmatică.

— Ce consecințe?

— Consecințele nu le poți şti. Nu le poți şti niciodată.

Vor să mă ducă la băieți, se gândi Alice. Sau mă dezbracă şi nu-mi mai dau hainele.

Tremurând, dar într-un mod aproape imperceptibil, întinse mâna spre cea a Violei, care lăsă să-i cadă bomboana respingătoare în palmă. O apropie încet de gură.

Celelalte amuțiseră şi păreau că se gândesc n-o va face. Viola era impasibilă.

Alice puse uşor gelatina pe limbă şi simți părul lipit deasupra uscându-i saliva. Mestecă doar de două ori şi ceva îi trosni în dinți.

Nu vomita, se gândi. Nu trebuie să vomiți.

Înghiți un val de sucuri gastrice şi apoi bomboana. O simți alunecând cu greu, ca o piatră, de-a lungul esofagului.

Neonul din tavan producea un bâzâit electric şi vocile băieților în sală erau un amestec nedesluşit de strigăte şi râsete. În subsoluri aerul era greu şi ferestrele erau prea mici ca să-l lase să circule.

Viola o fixă pe Alice cu seriozitate. Clătină din cap. Fără să zâmbească, îi făcu un semn din cap care voia să spună acum putem să mergem. Apoi se întoarse şi ieşi din vestiar, trecând pe lângă celelalte trei fără să le arunce vreo privire.

6

Exista un lucru important pentru Denis pe care nu-l ştia nimeni. Ca să spunem tot adevărul, Denis se gândea că era singurul lucru care merita să fie cunoscut despre el şi de aceea nu-l spusese niciodată nimănui.

Secretul lui avea un nume teribil, care i se întindea ca o pânză de nailon peste toate gândurile şi nu le lăsa să respire. Stătea acolo, împovărându-i mintea, ca o condamnare sigură, cu care mai devreme sau mai târziu ar fi trebuit să facă socotelile.

Când avea zece ani şi profesorul lui de pian îi condusese degetele pe toată gama lui re major, apăsându-i cu palma caldă dosul mâinii, Denis îşi ţinuse respiraţia. Se aplecase puţin în faţă, ca să acopere profilul erecţiei care-i explodase în pantaloni. Toată viaţa se va gândi la acel moment ca la iubirea adevărată şi va explora, bâjbâind, fiecare unghi al existenţei lui, în căutarea unei călduri asemănătoare acelei atingeri.

De fiecare dată când amintiri ca aceasta îi invadau mintea, până în punctul de a-i face să transpire gâtul şi mâinile, Denis se închidea în baie şi se masturba cu sălbăticie, aşezat în sens invers pe closet. Plăcerea dura doar un moment şi iradia pe câţiva centimetri în jurul sexului său. Sentimentul de vină, în schimb, acela cădea peste el de sus, ca un duş cu apă murdară. I se strecura pe sub piele şi se ducea să se cuibărească printre viscere, făcând să putrezească totul încet, ca infiltraţiile care macină zidurile caselor vechi.

În timpul orei de biologie, în laboratorul de la subsol, Denis îl observa pe Mattia secţionând un muşchi de vacă, pentru a separa fibrele albe de cele roşii. Avea chef să-i mângâie mâinile. Voia să descopere dacă acel mugur stânjenitor de dorinţă care îi răsărise în cap se va topi ca untul, la simpla atingere a colegului de care se îndrăgostise.

Stăteau unul lângă altul. Amândoi țineau antebrațele sprijinite de masa de experimente. Un rând de pahare conice, pahare gradate şi eprubete transparente îi separa de restul clasei şi devia razele de lumină, deformând tot ce era dincolo de acea linie.

Mattia era absorbit de munca lui şi nu îşi ridicase privirea de cel puțin un sfert de oră. Nu îi plăcea biologia, dar îşi îndeplinea sarcina cu aceeaşi rigoare dedicată tuturor disciplinelor. Materia organică, atât de violabilă şi plină de imperfecțiuni, i se părea de neînțeles. Mirosul vital pe care acea bucată de carne moale se încăpățâna să-l emane nu suscita în el nimic altceva decât o uşoară scârbă.

Extrase cu o pensetă un fir alb subțire şi îl puse pe lamelă. Îşi apropie ochii de microscop şi ajustă lentilele. Notă pe caietul de matematică fiecare detaliu şi făcu o schiță cu imaginea mărită. Denis trase aer în piept. Apoi, ca într-o săritură în apă cu spatele, găsi curajul să vorbească.

— Matti, tu ai un secret? îl întrebă pe prietenul lui.

Mattia păru că nu l-a auzit, însă cuțitaşul cu care tăia o altă secțiune de muşchi îi scăpă din mână şi zăngăni pe planul metalic. Îl apucă din nou cu un gest lent.

Denis aşteptă câteva secunde. Mattia era imobil şi ținea cuțitul ridicat la câțiva centimetri de bucata de carne.

— Mie poți să-mi spui secretul tău, continuă Denis.

Acum, că trecuse dincolo, că făcuse un pas în intimitatea fascinantă a colegului său, fața îi pulsa din cauza nelinişstii şi nu avea nicio intenție să renunțe.

— Ştii, şi eu am unul, spuse.

Mattia tăie pe jumătate muşchiul cu o lovitură sigură, aproape dorind să ucidă ceva ce era deja mort.

— Eu n-am niciun secret, spuse cu voce joasă.

— Dacă tu mi-l zici pe-al tău, ți-l spun şi eu pe al meu, insistă Denis.

Se apropie cu taburetul şi Mattia se încordă vizibil.

Privea fix bucățica de carne, fără nicio expresie.

— Trebuie să terminăm experimentul, spuse cu voce monotonă. Altfel nu putem completa fişa.

— Nu-mi pasă deloc de fişă, zise Denis. Spune-mi ce-ai păţit la mâini.

Mattia răsuflă de trei ori. În aer se agitau molecule foarte uşoare de etanol şi câteva îi pătrundeau în nări. Le simți urcând ca o plăcută usturime de-a lungul septului, până la nivelul ochilor.

— Vrei într-adevăr să ştii ce-am păţit la mâini? întrebă, întorcându-se spre Denis, dar privind borcanele de formol care stăteau aliniate în spatele lui, zeci de borcane, conținând fetuşi şi membre amputate de la diverse animale.

Denis dădu din cap, nerăbdător.

— Atunci priveşte aici, spuse Mattia.

Strânse cuțitul cu toate cele cinci degete. Apoi şi-l vârî în golul dintre arătător şi mijlociu şi-l trase în jos, până la încheietură.

7

Joi, Viola o aşteptase în afara curții. Alice tocmai trecea pe lângă ea, cu capul plecat, când Viola o oprise, trăgând-o de mânecă. O strigase pe nume şi ea tresărise. Imediat se gândise din nou la bomboană şi greața o amețise. Când cele patru proaste te luau ca țintă, nici că te mai lăsau. Aia de mate vrea să mă asculte, spusese Viola. Eu nu ştiu nimic şi n-am chef să intru. Alice o privise fără să înțeleagă. Nu părea ostilă, dar ea nu avea încredere. Încercase să se îndepărteze. Să mergem să facem o plimbare, continuase cealaltă. Eu şi cu tine? Da, eu şi cu tine. Alice privise în jur terorizată. Hai, mişcă-te, o îndemnase Viola, nu trebuie să ne vadă aici în față. Dar… încercase Alice să se opună. Însă Viola nu o lăsase să continue, o trăsese şi mai tare de mânecă şi ea o urmase, şchiopătând, în fugă, până la stația de autobuz.

Se aşezaseră una lângă alta. Alice se lipise de fereastră, ca să nu-i ia din spațiu Violei şi se aştepta să se întâmple ceva dintr-un moment în altul, ceva groaznic. Viola, în schimb, era radioasă. Luase din geantă un ruj şi îşi dăduse cu el pe buze. Apoi o întrebase vrei şi tu? Alice clătinase din cap că nu. Şcoala se îndepărta, în spatele lor. Tata mă omoară, şoptise. Picioarele îi tremurau. Viola oftase. Ei, haide, dă-mi să văd carnetul cu absențe. Uitându-se la semnătura tatălui lui Alice, spusese e foarte uşoară, ți-o fac eu. Apoi îi arătase carnetul ei. Îi arătase ce semnături falsificase, de fiecare dată când nu avusese chef să intre în clasă. Oricum, la prima oră de mâine e Follini, spusese, aia nu ne vede.

Viola începuse să vorbească despre şcoală, despre faptul că n-o interesa deloc matematica, pentru că oricum avea să facă Dreptul. Alice se chinuia să o asculte. Se gândea la ziua precedentă, la vestiar şi nu reuşea să dea un nume acelei mărturisiri neaşteptate.

Coborâseră în piață şi începuseră să meargă pe sub

porticuri. Viola intrase într-un magazin de haine cu vitrinele fluorescente în care Alice nu pusese niciodată piciorul. Se comporta ca şi cum ar fi fost prietene de-o viață. Insistase să probeze haine, le alesese ea pe toate. O întrebase pe Alice ce număr şi ea se ruşinase să spună că poartă 38. Vânzătoarele le priveau suspicios, dar Violei nu-i păsa. Se schimbaseră în aceeaşi cabină şi, pe ascuns, Alice îşi comparase propriul corp cu cel al prietenei. Nu cumpăraseră nimic până la urmă.

Intraseră într-un bar şi Viola comandase două cafele, fără să o întrebe pe Alice ce voia. Ea era uluită, nu înțelegea nimic, dar o fericire nouă şi neaşteptată îşi făcea loc în mintea ei. Încet, uitase de tatăl ei şi de scoală. Stătea într-un bar cu Viola Bai şi acel timp părea numai al lor. Viola fumase trei țigări şi voise ca Alice să încerce şi ea una.

Râdea, cu dantura ei perfectă, de fiecare dată când noua ei prietenă începea, ca o amatoare, să tuşească. Îi pusese câteva întrebări în legătură cu băieții pe care nu-i avusese şi cu sărutările pe care nu le dăduse. Alice răspunsese lăsând privirea în jos. Vrei să mă faci să cred că nu ai avut niciun prieten? Niciodată niciodată niciodată? Alice clătinase din cap. E imposibil. E o tragedie, exagerase Viola. Trebuie să facem neapărat ceva. Doar nu vrei să mori virgină!

Astfel, în ziua următoare, în pauza de la ora zece, dăduseră o tură prin şcoală, în căutarea unui băiat pentru Alice. Viola scăpase de Giada şi de celelalte, spunând noi avem ceva de făcut şi fetele o priviseră ieşind din clasă de mână cu noua ei prietenă.

Plănuise deja totul. Avea să se întâmple la petrecerea de ziua ei, sâmbăta următoare. Trebuia doar să-l găsească pe cel potrivit. Trecând pe coridor, arătase spre unul sau altul, îi spunea lui Alice uită-te la fundul lui, nu e rău deloc, în mod sigur se pricepe.

Ea zâmbea nervos şi nu ştia la care să se hotărască. În mintea ei se decupa cu o claritate neliniştitoare momentul

în care un băiat i-ar fi băgat mâinile pe sub tricou. În care un băiat ar fi descoperit că, sub acele haine care îi veneau aşa de bine, erau numai grăsimi şi piele flască.

Acum se sprijineau de balustrada scării de incendiu, la etajul al doilea, şi se uitau la băieții care jucau fotbal în curte, cu o minge galbenă care părea cam dezumflată.

— Dar Trivero? o întrebă Viola.

— Nu ştiu cine e.

— Cum nu ştii cine e? E în ultimul an. Mergea la canotaj cu sora mea. Se spun lucruri interesante despre el.

— Ce se spune?

Viola făcu un gest cu mâna care arăta lungimea şi apoi râse cu zgomot, bucurându-se de efectul derutant al aluziilor ei. Alice simți o văpaie de ruşine urcându-i spre față, odată cu certitudinea minunată că singurătatea ei chiar se terminase.

Coborâră la parter şi trecură prin fața automatelor de snackuri şi băuturi. Elevii formau o coadă haotică şi unii făceau să sune monedele în buzunarele de la blugi.

— În fine, trebuie să te hotărăşti, spuse Viola.

Alice se roti în jurul ei. Privi dezorientată.

— Cel de acolo mi se pare drăguț, spuse, arătând doi băieți care stăteau deoparte, lângă fereastră.

Erau în picioare, unul lângă altul, dar nici nu-şi vorbeau, nici nu se priveau.

— Cine? o întrebă Viola. Cel cu bandajul sau celălalt?

— Cel cu bandajul.

Viola se uită fix la ea. Ochii ei scânteietori se măriseră ca două oceane.

— Eşti nebună, spuse. Ştii ce a făcut ăla?

Alice clătină din cap în semn că nu.

— Ăla şi-a înfipt un cuțit în mână dinadins. Aici, la şcoală.

Alice ridică din umeri.

— Mie mi se pare interesant, spuse.

— Interesant? E un psihopat. Cu unul ca ăsta te

trezeşti într-un congelator, tăiată în bucăți.

Alice zâmbi, dar continuă să-l privească pe băiatul cu mâna bandajată. Era ceva în modul cum îşi ținea capul în jos care o făcea să-şi dorească să se apropie de el, să-i ridice bărbia şi să-i spună priveşte-mă, sunt aici.

— Eşti sigură? o întrebă Viola.

— Da, zise Alice.

Viola ridică din umeri.

— Atunci, să mergem, spuse.

O luă pe Alice de mână şi o târî spre cei doi băieți de lângă fereastră.

8

Mattia privea afară, prin geamurile opace ale holului de intrare. Era o zi luminoasă, o primăvară timpurie de la începutul lui martie. Vântul tare, care în timpul nopții curățase aerul, părea să mături şi timpul, făcându-l să se scurgă mai repede. Numărând acoperişurile caselor pe care reuşea să le vadă din acel punct, Mattia încerca să estimeze la ce distanță se afla orizontul.

Denis era lângă el şi, pe ascuns, îl privea, încercând să-i ghicească gândurile. Nu vorbiseră despre ce se întâmplase în laboratorul de biologie. Vorbeau puțin, dar petreceau timpul împreună, fiecare concentrat pe propriul abis şi în siguranță lângă celălalt care-i era aproape, fără să fie nevoie de multe cuvinte.

— Salut, auzi Mattia, prea aproape de el.

În geam, văzu imaginea reflectată a două fete care stăteau în picioare în spatele lui, ținându-se de mână. Se întoarse.

Denis îl privi întrebător. Cele două fete păreau că aşteaptă ceva.

— Salut, spuse Mattia uşor.

Lăsă capul în jos, ca să se apere de privirea pătrunzătoare a uneia din cele două.

— Eu sunt Viola şi ea e Alice, continuă tocmai aceea. Suntem în clasa a X-a B.

Mattia încuviință din cap. Denis ținea gura deschisă. Niciunul nu spuse nimic.

— Ei, bine? îndrăzni Viola. Voi nu vă prezentați?

Mattia îşi spuse numele cu voce joasă, ca şi cum şi-l amintea şi lui însuşi. Îi întinse moale mâna Violei, pe cea fără bandaj, şi ea i-o strânse cu putere. Cealaltă fată abia i-o atinse şi zâmbi privind în altă parte.

Denis se prezentă după el, la fel de caraghios.

— Voiam să vă invităm la ziua mea de naştere, de sâmbătă în două săptămâni, spuse Viola.

Denis căută din nou privirea lui Mattia, dar el răspunse fixând zâmbetul abia schițat şi timid al lui Alice. Se gândi că buzele ei erau atât de netede şi de subțiri, încât gura părea trasată cu un bisturiu ascuțit.

— De ce? întrebă.

Viola îl privi ciudat şi apoi se întoarse spre Alice, cu o expresie care însemna îți spusesem că e nebun.

— Cum adică de ce? Pentru că, evident, vrem să vă invităm.

— Nu, mulțumesc, zise Mattia. Nu pot veni.

Denis, uşurat, se grăbi să spună nici eu.

Viola nu-l băgă în seamă şi se concentra asupra băiatului cu bandaj.

— A, nu? Şi cine ştie ce ai de făcut sâmbătă seara, îl provocă. Trebuie să joci videogame-uri cu prietenul tău? Sau te gândeai să-ți tai venele încă o dată?

Viola simți un fior de groază şi excitare pronunțând ultimele cuvinte. Alice îi strânse mâna mai tare ca semn să se oprească.

Mattia se gândi că uitase numărul de acoperişuri şi că n-ar fi reuşit să le numere de la început înainte să sune clopoțelul.

— Nu-mi plac petrecerile, explică.

Viola se chinui să râdă câteva secunde, cu o serie de hi-hi-uri ascuțite şi tăioase.

— Tu chiar eşti ciudat, râse de el. Tuturor le plac petrecerile.

Pe urmă îşi lovi de două ori cu arătătorul tâmpla dreaptă.

Alice îi dăduse drumul la mână şi pe a ei o ținea pe burtă, inconştient.

— Mie nu-mi plac, repetă Mattia pe un ton sever.

Viola îl privi sfidător şi el îi susținu privirea, inexpresiv. Alice făcuse un pas înapoi. Viola deschise gura ca să răspundă ceva, dar clopoțelul sună exact la timp. Mattia se întoarse şi se îndreptă hotărât spre trepte, ca şi cum pentru el discuția se terminase. Denis îl urmă.

9

De când începuse să muncească pentru familia Dela Rocca, Soledad Galienas greşise o singură dată. Se întâmplase cu patru ani în urmă, într-o seară în care ploua şi soţii Della Rocca erau la cină, la nişte prieteni.

În dulapul lui Soledad erau numai haine negre, inclusiv lenjeria. Povestise de atâtea ori despre moartea soţului ei într-un accident la locul de muncă, încât uneori era convinsă şi ea de asta. Şi-l închipuia în picioare pe o schelă, la douăzeci de metri deasupra pământului, cu ţigara în mână, în timp ce nivela un strat de tencuială peste care să pună un alt strat de cărămizi. Îl vedea împiedicându-se într-o unealtă lăsată pe jos sau într-o funie răsucită, cea cu care trebuia să se lege şi pe care, în schimb, o azvârlise deoparte pentru că legătura de siguranţă era pentru începători. Şi-l închipuia clătinându-se pe scândurile de lemn şi apoi prăbuşindu-se fără un strigăt. Imaginea se lărgea ca să-l încadreze pe soţul ei care cădea, un punctişor închis la culoare agăţându-şi mâinile spre cerul alb. Apoi amintirea ei artificială se termina cu o viziune de sus: corpul soţului strivit pe pământul prăfuit al şantierului. Mort şi bidimensional. Cu ochii încă deschişi şi o pată de sânge închisă la culoare care se lărgea sub spinarea sa.

Să se gândească aşa la el îi dădea un fior plăcut de nelinişte între gât şi nas şi, dacă putea să zăbovească suficient, reuşea să stoarcă din ochi câteva lacrimi care erau numai pentru ea.

Adevărul era că soţul ei plecase. O părăsise într-o dimineaţă oarecare, probabil ca să-şi refacă viaţa cu una pe care ea nici măcar n-o cunoştea. Nu mai aflase nimic despre el. Când sosise în Italia, inventase povestea cu văduvia ca să aibă un trecut de povestit, pentru că despre adevăratul ei trecut nu era nimic de spus. Hainele negre şi gândul că toţi ceilalţi puteau să vadă în ochii ei urmele

unei tragedii, ale unei dureri niciodată alinate, îi dădeau siguranță. Purta doliul cu demnitate şi, până în acea seară, nu trădase niciodată memoria soțului ei mort.

Sâmbăta se ducea la slujba de la ora şase, ca să se întoarcă la timp pentru cină. Ernesto o curta de câteva săptămâni. După slujbă, o aştepta în fața bisericii şi, întotdeauna cu aceeaşi ceremonie precisă, se oferea să o conducă acasă. Soledad se strângea în haina ei neagră, dar până la urmă era de acord. El îi povestea despre vremea când lucra la poştă şi despre cât era acum seara de lungă, în casă, de unul singur, cu atâția ani în spate şi tot atâtea iluzii cu care să încheie socotelile. Ernesto era mai în vârstă decât Soledad, iar pe soția lui, cancerul de pancreas i-o luase de-adevăratelea.

Mergeau braț la braț, cu demnitate. În acea seară, Ernesto o primise sub umbrela lui şi se udase pe cap şi pe palton ca să o protejeze mai bine. Îi făcuse complimente pentru italiana ei, care se îmbunătățea de la o săptămână la alta, iar Soledad râsese, prefăcându-se jenată.

Din cauza unui gest stângaci, a unei lipse de sincronicitate, în loc să se salute ca prietenii, cu două pupături caste pe obraji, gurile lor se atinseseră în fața porții casei Della Rocca. Ernesto îi ceruse scuze, dar apoi se aplecase din nou spre buzele ei şi Soledad simțise ridicându-se, ca într-un vârtej, tot praful depozitat în timp pe inimă şi ajungându-i în ochi.

Ea fusese cea care l-a invitat să intre. Ernesto trebuia să rămână ascuns în camera ei câteva ore, timpul cât ea trebuia să facă de mâncare pentru Alice şi să o trimită la culcare. Soții Della Rocca ar fi ieşit în oraş în scurt timp şi s-ar fi întors târziu.

Ernesto mulțumise cuiva acolo sus pentru că unele lucruri puteau să se mai întâmple la vârsta lui. Intraseră în casă pe furiş. Soledad îşi condusese amantul în camera ei ținându-l de mână, ca o adolescentă, şi cu arătătorul peste buze îi ordonase să rămână în tăcere.

Apoi pregătise valvârtej cina pentru Alice, o privise mâncând prea încet şi îi spusese pari obosită, e mai bine să te duci la culcare. Alice protestase că voia să se uite la televizor şi Soledad cedase, ca să scape de ea, cu înțelegerea să se uite doar în mansardă. Alice se dusese la etaj, profitând de absența tatălui ca să meargă târându-şi picioarele.

Soledad se întorsese la amantul ei. Se sărutaseră lung, aşezați unul lângă altul, fără să ştie ce să facă cu mâinile, stingheri şi lipsiți de antrenament. Apoi Ernesto găsise curajul să o tragă spre el.

În timp ce el se lupta cu drăcovenia aia care îi ținea încheiat sutienul, scuzându-se cu voce joasă că e atât de neîndemânatic, ea se simțise tânără şi frumoasă, şi fără prejudecăți. Închisese ochii, iar când îi deschisese din nou, o văzuse pe Alice în picioare în pragul uşii.

— *Cono,* îi scăpase. *Que haces aqui?*

Se desprinsese de Ernesto şi îşi acoperise sânii cu un braț. Alice ținea capul înclinat într-o parte şi îi privea fără uimire, ca pe nişte animale în țarc.

— Nu reuşesc să dorm, spusese.

Printr-o coincidență misterioasă, Soledad se gândi din nou la acel moment când, întorcându-se, o văzu pe Alice stând în uşa biroului. Soledad ştergea praful din bibliotecă. În blocuri de câte trei, scotea volumele grele ale uneia dintre enciclopediile avocatului, legate în verde-închis şi cu cotorul aurit. Le ținea cu mâna stângă, pe care-o simțea deja amorțită, în timp ce cu dreapta trecea cu cârpa peste rafturile de mahon până în colțurile cele mai ascunse, pentru că, odată, avocatul se plânsese că ea făcea curat numai în jurul lucrurilor.

Alice nu mai intra de ani de zile în biroul tatălui ei. O barieră invizibilă de ostilitate o țintuia în pragul uşii. Era sigură că dacă ar fi pus numai vârful piciorului pe geometria regulată şi hipnotică a parchetului, lemnul s-ar fi crăpat sub greutatea ei şi ar fi lăsat-o să cadă într-o

prăpastie neagră.

Toată camera era îmbibată de mirosul intens al tatălui ei. Era depus pe foile stivuite ordonat pe birou, chiar şi perdeaua grea, de culoare crem, era îmbibată în acesta. De mică, Alice intra în vârful picioarelor ca să-şi strige tatăl când cina era gata. Ezita mereu o clipă înainte să vorbească, fermecată de postura cu care tatăl se impunea la birou în timp ce, din spatele ochelarilor cu ramă din argint, studia documentele lui complicate. Când avocatul îşi observa fiica, înălța capul uşor şi-şi încrunta fruntea, ca şi cum se întreba ce făcea acolo. Apoi dădea din cap şi îi adresa un zâmbet abia schițat. Vin, spunea.

Alice era sigură că aude încă acel singur cuvânt răsunând spre tapetul biroului, prins pentru totdeauna între acei patru pereți şi în capul ei.

— *Hola, mi amorcito,* spuse Soledad.

Continua să îi spună aşa, chiar dacă fata aceea care acum stătea în picioare în fața ei, firavă ca un pai, nu mai semăna prea mult cu copila adormită pe care, în fiecare dimineață, o îmbrăca şi apoi o ducea la şcoală.

— Salut, răspunse Alice.

Soledad o privi câteva secunde, aşteptând să spună ceva, dar Alice îşi mută privirea, frământată. Soledad se întoarse la rafturile ei.

— Sol, spuse, în cele din urmă, Alice.

— Da?

— Aş vrea să te rog ceva.

Soledad puse volumele pe birou şi se apropie de Alice.

— Spune, *mi amorcito.*

— Am nevoie de o favoare.

— Ce favoare? Sigur, zi.

Alice îşi răsuci în jurul arătătorului elasticul de la pantaloni.

— Sâmbătă trebuie să merg la o petrecere. Acasă la prietena mea, Viola.

— O, ce frumos! zâmbi Soledad.

— Aş vrea să duc o prăjitură. Aş vrea s-o prepar eu. Mă

ajuți?

— Sigur, scumpo. Ce prăjitură?

— Nu ştiu. Un tort. Sau un tiramisu. Sau prăjitura aceea pe care ştii tu să o faci, cu scorţişoară.

— Rețeta mamei mele, spuse Soledad, cu un imbold de mândrie. Te învăț eu.

Alice o privi de jos, rugătoare.

— Atunci, sâmbătă mergem împreună să facem cumpărături? Chiar dacă e ziua ta liberă?

— Sigur, scumpo, spuse Soledad.

Pentru o clipă se simți importantă şi, în acea nesiguranță, o recunoscu pe copila pe care o crescuse.

— Ai putea să mă duci şi în alt loc? îndrăzni Alice.

— Ce loc?

Alice ezită un moment.

— Să-mi fac tatuajul, spuse în grabă.

— O, *mi amorcito,* oftă Soledad, uşor dezamăgită. Tatăl tău nu vrea, ştii asta.

— Nu-i spune. Nu-l va vedea niciodată, insistă Alice smiorcăindu-se.

Soledad clătină din cap.

— Hai, Sol, te rog, o imploră. Singură nu vor să mi-l facă. E nevoie de acordul părinților.

— Păi şi ce pot să fac eu?

— Tu te prefaci că eşti mama mea. Va trebui doar să semnezi o hârtie, nu va trebui să spui nimic.

— Dar nu se poate, iubito, nu se poate. Tatăl tău o să mă concedieze.

Alice deveni brusc mai serioasă. Se uită drept în ochii lui Soledad.

— Va fi secretul nostru, Sol. Făcu o pauză. În fond, noi două avem deja un secret, nu?

Soledad o privi năucită. Nu înțelese la început.

— Eu ştiu să țin un secret, continuă Alice uşor. Se simțea puternică şi dură ca Viola. Altfel, până acum te-ar fi concediat deja.

Soledad simți ceva astupându-i traheea.

— Dar… spuse.

— Deci o faci? o îndemnă Alice.

Soledad privi în pământ.

— Bine, spuse încet.

Apoi îi întoarse spatele lui Alice şi aranjă cărțile pe raft, în timp ce două lacrimi mari îi umpleau ochii.

10

Mattia se mişca intenţionat foarte silenţios în tot ce făcea. Ştia că dezordinea lumii nu poate decât să crească, ştia că zgomotul de fond va creşte până la acoperirea oricărui semnal coerent, dar era convins că, măsurându-şi atent orice gest, ar fi fost mai puţin vinovat pentru această distrugere lentă.

Învăţase să pună mai întâi vârful piciorului şi apoi călcâiul, ţinând greutatea susţinută spre partea exterioară a tălpii, ca să minimizeze suprafaţa de contact cu terenul. Pusese la punct această tehnică în urmă cu ani de zile, când se scula noaptea şi cotrobăia în secret prin casă, pentru că pielea de pe mâini îi devenise atât de uscată, încât singurul mod de a-şi da seama că acele membre îi mai aparţineau era să treacă peste ele cu o lamă. Cu timpul, acel mers bizar şi circumspect devenise pasul lui normal.

Se întâmpla adesea ca părinţii lui să se trezească brusc cu el în faţă, ca o hologramă proiectată din podea, cu privirea încruntată şi gura aceea mereu închisa. O dată, mamei lui îi căzuse o farfurie din mână din cauza sperieturii. Mattia se aplecase să adune cioburile şi cu greu rezistase tentaţiei acelor margini ascuţite. Mama îi mulţumise ruşinată şi, când el se îndepărtase, se aşezase pe podea şi rămăsese în acea poziţie un sfert de oră, biruită.

Mattia întoarse cheia în broască. Învăţase că, trăgând mânerul spre el şi apăsând cu palma pe broască, reuşea să elimine aproape complet zgomotul metalic al deschiderii. Cu bandajul era şi mai bine.

Se scutură în hol. Vâri cheile pe interior şi repetă aceeaşi operaţiune, ca un hoţ în propriul apartament.

Tatăl lui se întorsese deja, mai devreme decât de obicei. Când îl auzi ridicând vocea, se blocă, nehotărât dacă să traverseze salonul şi să întrerupă discuţia părinţilor sau

dacă să iasă din nou şi să aştepte afară până când, din curte, ar fi văzut stingându-se lumina în cameră.

— …nu mi se pare corect, conchise tatăl, pe un ton de reproş.

— Da, răspunse Adele. Tu preferi să te prefaci, să-ți închipui că nu e nimic ciudat.

— Şi ce e ciudat?

Urmă o pauză. Mattia putu să şi-o imagineze cu claritate pe mama lui care clătina din cap încreţindu-şi buzele ca şi cum spunea oricum e inutil cu tine.

— Ce e ciudat? silabisi ea.

Mattia rămase la un pas de fâşia de lumină care trecea din salon în hol. Rotindu-şi ochii, urmări linia de umbră de pe podea pe pereți şi apoi pe tavan. Se convinse că forma un trapez şi că era numai o altă iluzie a perspectivei.

Mama lui lăsa adesea frazele neterminate, aproape uitând sfârşitul în timp ce le pronunța. Acele întreruperi lăsau în ochii ei şi în atmosferă bule de vid pe care Mattia îşi imagina, de fiecare dată, că le sparge cu degetul.

— Ciudat e că şi-a înfipt un cuțit în mână în fața tuturor colegilor. Ciudat e că eram siguri că acele vremuri se terminaseră şi, în schimb, ne-am înşelat iar, reluă mama lui.

Mattia nu avu nicio reacție când înțelese că vorbeau despre el, numai un uşor sentiment de vinovăție că e acolo, trăgând cu urechea la o conversație pe care n-ar fi trebuit să o asculte.

— …sta nu e un bun motiv să mergem să vorbim cu profesorii fără el, spuse tatăl lui, dar pe un ton mai docil. E destul de mare ca să aibă dreptul să fie prezent.

— La naiba, Pietro, izbucni mama. Nu-i spunea niciodată pe nume. Nu despre asta e vorba, vrei să înțelegi? Vrei să încetezi să-l tratezi ca şi cum ar fi…

Se blocă. Tăcerea pătrunse în aer sub formă de energie electrostatică. Un mic şoc îl făcu pe Mattia să-şi încordeze spatele.

— Ca şi cum ar fi cum?

— Normal, mărturisi mama.

Vocea îi tremura puțin şi Mattia se întrebă dacă plângea. De altfel, plângea adesea după acea zi. De cele mai multe ori o făcea fără motiv. Uneori plângea deoarece carnea pe care o gătise era uscată sau pentru că plantele de pe balcon erau pline de paraziți. Oricare ar fi fost cauza, disperarea ei era mereu la fel. De parcă oricum nu mai era nimic de făcut.

— Profesorii spun că nu are prieteni. Vorbeşte numai cu colegul lui de bancă şi-şi petrece toată ziua cu el. Mă rog, băieții de vârsta lui ies seara, curtează fetele.

— Crezi că e… o întrerupse tatăl. Da, mă rog…

Mattia încercă să completeze fraza, dar nu-i veni în minte cum.

— Nu, nu cred. Poate că aş prefera să fie numai aşa, zise mama lui. Uneori cred că o parte din Michela a intrat în el.

Tatăl lui respiră adânc şi cu zgomot.

— Ai promis să nu mai vorbeşti despre asta, spuse, uşor iritat.

Mattia se gândi la Michela, dispărută în neant. Se gândi doar pentru o fracțiune de secundă. Apoi se lăsă distras de imaginile palide cu ai lui, pe care le descoperi reflectate şi micşorate pe suprafața curbă şi şlefuită a suportului de umbrele. Începu să-şi zgârie cotul stâng cu cheile, simțindu-şi articulația dislocându-se sub trecerea lor.

— Ştii ce mă înfioară mai mult? spuse Adele. Toate notele acelea mari pe care le ia. Mereu nouă, zece, mereu maximumul. E ceva înspăimântător în acele note.

Mattia o auzi pe mama lui trăgându-şi nasul, o dată. Apoi iar, dar acum ca şi cum avea nasul apăsat în ceva. Şi-l închipui pe tatăl lui care o îmbrățişa, în mijlocul salonului.

— Are cincisprezece ani, spuse tatăl lui. E o vârstă necruțătoare.

Mama lui nu răspunse şi Mattia ascultă acele suspine ritmice crescând până la un maximum de intensitate şi apoi domolindu-se încet, ca să se restabilească liniştea.

În acel moment intră în salon. Ochii i se închiseră puțin când trecu în conul de lumină. Se opri la doi paşi de părinții lui care erau îmbrățişați şi îl priveau uimiți, ca doi tinerei surprinşi giugiulindu-se în public. Pe chipul lor mirat era întipărită întrebarea de cât timp stătea acolo, în spate.

Mattia privi un punct între ei. Spuse simplu am prieteni, sâmbătă mă duc la o petrecere. Apoi înainta spre coridor şi dispăru în camera lui.

11

Cel care făcea tatuaje o măsurase suspicios din priviri pe Alice şi, imediat după aceea, pe femeia cu pielea prea închisă la culoare şi privirea înspăimântată, pe care fetița o prezentase ca fiind mama ei. El nu crezuse nici măcar o secundă, dar nu era treaba lui. Era obişnuit cu probleme de genul acela şi cu adolescente capricioase. Veneau tot mai tineri: asta n-a împlinit încă şaptesprezece ani, se gândise. Dar el nu era în situația de a refuza o treabă pentru o chestiune de principiu. Îi arătase un scaun femeii şi ea se aşezase acolo şi nu mai spusese nimic. Îşi ținea geanta strâns în mâini, ca şi cum trebuia să plece dintr-un moment în altul. Privea în toate părțile, mai puțin în direcția acului.

Fetița nu cedase deloc. El o întrebase te doare, pentru că era o întrebare care trebuia pusă şi ea zisese nu, printre dinți.

Apoi îi recomandase să țină tifonul cel puțin trei zile şi să curețe rana dimineața şi seara, timp de o săptămână. Îi dăduse un borcan de alifie şi îşi vârâse banii în buzunar.

În baia de acasă, Alice ridică scotch-ul alb care ținea lipit bandajul. Tatuajul ei avea puține ore de viață şi ea îl privise deja de vreo zece ori. La fiecare ocheadă, o parte din excitare se răspândea, ca o băltoacă de apă strălucitoare care se evaporă sub soarele de august. De data asta se gândi numai la cât de mult se înroşise pielea în jurul desenului. Se întrebă dacă pielea îşi va recăpăta culoarea ei naturală şi, pentru o clipă, simți un nod în gât din cauza panicii. Apoi alungă acea îngrijorare stupidă. Detesta când acțiunile ei trebuiau să pară atât de iremediabile, de definitive. În gând, îi spunea „povara consecințelor” şi avea certitudinea că aceasta era o altă parte stânjenitoare din tatăl ei care, în timp, i se înrădăcinase în creier. Îşi dorea cu lăcomie lipsa de

prejudecăți a celor de vârsta ei, sentimentul lor van de nemurire. Îşi dorea toată uşurința celor cincisprezece ani, dar în încercarea de-a o prinde, simțea furia cu care timpul pe care-l avea la dispoziție îi scăpa din mâini. Astfel că povara consecințelor devenea de-a dreptul insuportabilă şi gândurile ei începeau să se rotească tot mai rapid, în cercuri tot mai mici.

În ultimul moment se răzgândise. Băiatului care acționase deja acea maşină zumzăitoare şi apropia vârful de burta ei îi spusese chiar aşa, m-am răzgândit. El o întrebase, fără surprindere, nu mai vrei să ți-l faci? Alice îi spusese că da, vreau să mi-l fac însă n-aş mai vrea un trandafir. Aş vrea o panseluță.

Băiatul o privise uluit. Apoi spusese că nu ştie bine cum arată o panseluță. Arată cam ca o margaretă, explicase Alice, cu trei petale sus şi două jos. Şi e violet. Băiatul spusese OK şi se pusese pe treabă.

Alice privi floricica palidă care îi străjuia buricul şi se întrebă dacă Viola va înțelege că era pentru ea, pentru prietenia lor. Hotărî că nu i-l va arăta până luni. Voia să i-l arate fără coji şi luminos pe pielea netedă. Îşi reproşa că nu se trezise mai devreme, astfel încât să fie gata pentru seara aceea. Îşi imagină cum ar fi fost să i-l arate, pe ascuns, acelui băiat pe care îl invitase la petrecere. Cu două zile în urmă, Mattia apăruse în fața ei şi a Violei, cu aerul lui de nepătruns. Spusese eu şi Denis venim la petrecere. Viola nu avusese nici măcar timpul să formuleze un comentariu răutăcios, că tipul era deja în capătul coridorului, întors cu spatele şi cu privirea în pământ.

Nu era sigură că vrea să-l sărute, dar acum era totul hotărât şi ar fi apărut ca o idioată în fața Violei dacă ar fi dat înapoi.

Măsură punctul exact în care trebuia să stea marginea slipului, ca să se vadă tatuajul, dar nu cicatricea care începea imediat dedesubt. Îşi puse o pereche de blugi, un tricou şi o jachetă destul de largă ca să acopere totul,

tatuajul, cicatricea şi proeminenţele şoldurilor ei, apoi ieşi din baie ca să se ducă la Soledad în bucătărie şi să se uite la ea cum pregăteşte prăjitura cu scorţişoară după reţeta ei specială.

12

Cu respirații lungi şi adânci, Denis încerca să-şi umple plămânii de mirosul maşinii lui Pietro Balossino, un miros de transpirație uşor aspru, care părea să nu provină atât de la persoane, cât mai degrabă de la husele ignifuge ale scaunelor şi de la ceva umed care zăcea acolo de mai multe zile, poate ascuns pe sub covoraşe. Denis simțea acel amestec învăluindu-i fața ca un curent cald.

Ar fi rămas bucuros în acea maşină toată noaptea, să se învârtă pe străzile învăluite în semiîntuneric ale colinei, privind luminile maşinilor de pe celălalt sens proiectându-se pe fața colegului său şi apoi, din nou, lăsând-o în umbră, ca să n-o distrugă.

Mattia stătea în față, lângă tatăl lui. Lui Denis care, pe furiş, studia absența oricărei expresii de pe fețele amândurora, i se părea că tatăl şi fiul se puseseră de acord să nu rostească niciun cuvânt în timpul călătoriei şi să facă în aşa fel încât traiectoriile lor vizuale să nu se intersecteze nici măcar din greşeală.

Observă că strângeau obiectele în acelaşi fel, apucându-le cu degetele întinse, în contact cu suprafețele, dar nu într-adevăr sprijinite, aproape temându-se să nu deformeze ce aveau în mână. Domnul Balossino părea că abia atinge volanul. Mâinile înspăimântătoare ale lui Mattia urmăreau muchiile cadoului pe care mama lui îl luase pentru Viola şi pe care el, acum, îl ținea pe picioarele apropiate.

— Aşa, deci tu eşti în clasă cu Matti, se strădui să spună domnul Balossino, destul de nesigur.

— Da, zise Denis, cu un glăscior ascuțit care părea că stătuse prea mult închis în gât. Suntem colegi de bancă.

Tatăl lui Mattia cătină din cap serios şi apoi se întoarse, cu conştiința împăcată, la gândurile lui. Mattia păru că nu bagă de seamă nici măcar o frântură din conversație şi nu-şi mişcă ochii de la fereastra prin care

încerca să înțeleagă dacă percepția liniei întrerupte dintre benzi ca pe una continuă se datora doar unei reacții încetinite a ochiului său ori unui mecanism mai complicat.

Pietro Balossino opri la aproape un metru de marea poartă a proprietății familiei Bai şi trase frâna de mână, pentru că strada era uşor în pantă.

— Se descurcă bine prietena voastră, comentă, aplecându-se în față ca să vadă dincolo de înălțimea porții.

Nici Denis, nici Mattia nu mărturisiră că abia de ştiau numele acelei fete.

— Atunci vin să vă iau la miezul nopții, de acord?

— La unsprezece, se grăbi să răspundă Mattia. Să fie la unsprezece.

— La unsprezece? Dar e deja ora nouă. Ce faceți doar două ore?

— Ora unsprezece, insistă Mattia.

Pietro Balossino clătină din cap şi apoi spuse OK.

Mattia coborî din maşină, iar Denis făcu la fel, fără chef. Se temea că la petrecerea aceea el şi-ar putea face prieteni noi, tineri plăcuți şi la modă, care într-o clipită i l-ar fi luat pentru totdeauna. Se temea că nu se va mai urca niciodată în maşina aceea.

Îl salută politicos pe tatăl lui Mattia şi, ca să-şi ia un aer de adult, întinse şi mâna. Pietro Balossino făcu o acrobație caraghioasă ca să i-o strângă fără să-şi desfacă centura de siguranță.

Cei doi colegi de bancă rămaseră proțăpiți în fața porții şi aşteptară ca maşina să întoarcă, înainte să se hotărască să sune.

Alice stătea ghemuită într-un capăt al canapelei albe. Ținea în mână un pahar de Sprite şi trăgea cu coada ochiului la coapsele voluminoase ale Sarei Turletti, împachetate într-o pereche de colanți închişi la culoare. Turtite pe canapea deveneau şi mai mari, aproape duble în lățime. Alice se gândi la spațiul pe care îl ocupa ea în

comparație cu cealaltă. Ideea de a putea deveni atât de subțire încât să fii invizibilă îi produse o plăcută contracție în stomac.

Când Mattia şi Denis intrară în cameră, se îndreptă brusc de spate. O căută disperată cu privirea pe Viola. Observă că Mattia nu mai avea bandajul şi încercă să vadă dacă îi rămăsese vreo cicatrice la încheietură. Instinctiv, parcurse cu degetul linia propriei încheieturi. Ştia să o găsească chiar şi sub haine, era ca şi cum avea o râmă întinsă sub piele.

Nou-sosiții priviră în jurul lor, ca nişte prăzi încercuite, dar adevărul e că nimeni, dintre cei aproximativ treizeci de tineri răspândiți prin cameră, nu-i băgă în seamă. Nimeni în afară de Alice.

Denis urmărea mişcările lui Mattia, se ducea unde se ducea el şi privea unde privea el. Mattia se apropie de Viola, prinsă cu turnatul ei de poveşti false unui grup restrâns de fete. Nu se întreba nici măcar dacă le mai văzuse la şcoală pe acele fete. Se aşeză în spatele sărbătoritei, cu darul în mâini, ținut rigid la înălțimea pieptului. Viola se întoarse când îşi dădu seama că prietenele îşi desprinseseră ochii de pe gura ei irezistibilă şi priveau un punct în spatele ei.

— A, ați sosit, spuse nepoliticos.

— Uite, zise Mattia, punându-i cadoul în brațe.

Apoi adăugă un la mulți ani neinteligibil. Era gata să se întoarcă, tocmai când Viola strigă cu vocea ei surescitată:

— Ali, Ali, vino aici. E prietenul tău.

Denis înghiți un bol de ace şi salivă. Una dintre amicele Violei râse la urechea alteia.

Alice se ridică de pe canapea. În cei patru paşi care o despărțeau de grup, încercă să-şi mascheze mersul sincopat, dar era sigură că toți se uitau exact la asta.

Îl salută pe Denis cu un zâmbet fugar şi apoi pe Mattia, înclinând capul şi spunând abia auzit salut. Mattia răspunse salut şi sprâncenele lui tresăriră, ceea ce îl făcu să pară şi mai convulsiv în ochii Violei.

Urmă o tăcere prea lungă, pe care numai ea fu în stare s-o întrerupă.

— Am descoperit unde ține sora mea pastilele, făcu, radioasă. Fetele, toate excitate, spuseră uau.

— Păi, nu vreți să încercați?

Îi adresă întrebarea aceea chiar lui Mattia, sigură că habar n-avea despre ce era vorba. Şi într-adevăr nu se înşela.

— Fetelor, haideți cu mine să le luăm, spuse. Şi tu, Ali.

O apucă pe Alice de un braț şi cele cinci fete dispărură pe coridor, aproape împingându-se una pe cealaltă.

Denis se trezi din nou singur cu Mattia şi bătăile inimii lui îşi reluară frecvența normală. Amândoi se apropiară de masa cu băuturi.

— Este whisky, observă Denis, uimit şi scandalizat. Şi votcă.

Mattia nu răspunse. Luă un pahar de plastic din coloana unde erau aşezate şi îl umplu cu coca-cola până sus, încercând să se apropie cât mai mult posibil de limita în care tensiunea superficială a lichidului reuşea să împiedice revărsarea. Apoi îl puse pe masă. Denis îşi turnă whisky într-al lui, privind în jur circumspect şi sperând, în secret, să-şi impresioneze prietenul care nici nu observase.

Doi pereți mai încolo, în camera surorii Violei, fetele o puseseră pe Alice să se aşeze pe pat, ca să o instruiască în legătură cu ce trebuie să facă.

— Nu i-o lua în gură. Nici dacă ți-o cere, ai înțeles? o sfătui Giada Savarino. Prima oară poți, cel mult, să-l masturbezi.

Alice râse nervos şi nu înțelese dacă Giada vorbea serios.

— Acum te duci acolo şi începi să vorbeşti cu el, îi explică Viola, care avea un plan foarte limpede. Apoi inventezi o scuză ca să-l duci în camera mea, OK?

— Şi ce scuză inventez?

— De unde să ştiu eu, ceva. Spune-i că te enervează

muzica şi că vrei puțină liniște.

— Şi prietenul lui? întrebă Alice. Stă mereu lipit de el.

— Ne ocupăm noi de el, zise Viola, cu zâmbetul ei cel mai crud.

Apoi sări în picioare pe patul surorii ei, călcând cu pantofii peste cuvertura verde-deschis. Alice se gândi la tatăl ei care îi interzicea să calce cu pantofii peste covoare. Pentru o clipă se întrebă ce-ar fi spus dacă ar fi văzut-o acolo, dar alungă acel gând spre stomac.

Viola deschise un sertar din mobila de deasupra patului. Scotoci puțin cu mâna, pentru că nu ajungea să privească înăuntru, şi apoi scoase o cutiuță îmbrăcată în material roşu, împodobită cu ideograme aurii.

— Ia asta, spuse.

Întinse o mână spre Alice. În căuşul palmei era o pastiluță de un albastru strălucitor, pătrată şi cu colțurile rotunjite. În mijloc era imprimată forma stilizată a unui fluture. Alice revăzu, pentru o clipă, gelatina murdară pe care o acceptase din aceeaşi mână şi o simți din nou pe esofag.

— Ce e? întrebă.

— Tu ia-o. Te va face să te distrezi mai mult.

Viola îi făcu cu ochiul. Alice se gândi puțin. O priveau toate. Se gândi că era o altă probă. Luă pilula din mâna Violei şi şi-o puse pe limbă.

— Eşti gata, zise Viola mulțumită. Să mergem.

În şir indian, fetele ieşiră din cameră, cu privirea în jos şi un zâmbet maliții pe față. Federica o rugă pe Viola spunând una şi mie, te rog, şi Viola îi răspunse nepoliticos aşteaptă-ți rândul.

Alice ieşi ultima. În timp ce fetele erau cu spatele, îşi duse o mână la gură şi scuipă pastila. O puse în buzunar şi stinse lumina.

13

Ca nişte păsări de pradă, Viola, Giada, Federica şi Giulia îl încercuiră pe Denis.

— Vii cu noi? îl întrebă Viola.

— De ce?

— Îți explicăm apoi de ce, râse Viola.

Denis încremeni. Căută ajutorul lui Mattia, dar el era încă absorbit de tremurul uşor al sucului pe marginea paharului. Muzica dată tare care invada camera făcea să zvâcnească suprafețele la fiecare lovitură de tobă. Mattia aştepta, cu o ciudată nelinişte, momentul în care avea să se răstoarne.

— Prefer să stau aici, zise Denis.

— Mamă, ce plicticos eşti! se enervă Viola. Vii cu noi şi gata!

Îl trase de mână şi Denis opuse o rezistență slabă. Apoi începu să tragă şi Giada, iar el cedă. În timp ce îl împingeau în bucătărie, se uită încă o dată la prietenul lui care rămăsese nemişcat.

Mattia o observă pe Alice când îşi sprijini o mână pe masă: echilibrul se rupse şi un strat subțire de lichid se vărsă din pahar, pentru ca apoi să se depună la bază, ca un inel închis la culoare.

Instinctiv ridică ochii şi îi întâlni privirea.

— Cum merge? zise ea.

Mattia dădu din cap.

— Bine, spuse.

— Îți place petrecerea?

— Mda.

— Mie muzica atât de tare îmi dă dureri de cap.

Alice aşteptă ca Mattia să spună ceva. Îl privi şi i se păru că nu respira. Ochii lui erau blânzi şi suferinzi. Ca şi prima oară, vru să conducă acei ochi spre ea, să-i prindă capul între mâini şi să-i spună că e totul în regulă.

— Mă însoțeşti în cealaltă cameră? îndrăzni.

Mattia dădu din cap, ca şi cum aştepta exact acele cuvinte.

— OK, spuse.

Alice o luă înaintea lui pe coridor şi el o urmă, la doi paşi distanță. Mergând, Mattia privea în jos, ca întotdeauna. Observă că piciorul drept al lui Alice se îndoia cu grație, la nivelul genunchiului, ca toate picioarele din lume, iar piciorul atingea podeaua fără să facă zgomot. Cel stâng, în schimb, rămânea țeapăn. Ca să-l împingă în față, ea trebuia să facă un mic semicerc spre exterior. Pentru o fracțiune de secundă, bazinul ei rămânea suspendat într-o parte, de parcă Alice se răsturna într-o rână. Până la urmă, şi piciorul stâng atingea podeaua, greu, ca o cârjă.

Mattia se concentră asupra acelui ritm giroscopic şi, fără să-şi dea seama, îşi sincroniză pasul cu al ei.

Când ajunseră în camera Violei, Alice alunecă pe lângă el şi, cu o îndrăzneală care o uimi şi pe ea, închise uşa. Erau în picioare, el pe covor, iar ea chiar pe marginea lui. De ce nu spune nimic? se întrebă Alice.

Pentru o clipă, vru să o lase baltă, să deschidă uşa şi să iasă, ca să respire normal. Şi pe urmă ce-i povestesc Violei? se gândi.

— Aici e mai bine, nu? spuse.

— Da, aprobă Mattia.

Ținea brațele moi pe lângă el, ca păpuşa unui ventriloc. Cu arătătorul drept îndoia o pieliță scurtă şi tare de pe marginea unghiei degetului mare. Era ca şi cum s-ar fi înțepat cu un ac şi usturimea îi distrăsese atenția, pentru o clipă, de la aerul rarefiat din cameră.

Alice se aşeză pe marginea patului Violei. Salteaua nu se îndoi sub greutatea ei. Privi în jur, căutând ceva.

— Te aşezi aici? îl întrebă, în cele din urmă, pe Mattia.

El ascultă. Se aşeză la trei palme de ea, cu grijă. Muzica din salon părea respirația grea şi agitată a pereților. Alice spionă mâinile lui Mattia făcute pumn.

— Ti s-a vindecat mâna? îl întrebă.

— Aproape, zise el.

— Cum ai făcut?

— M-am tăiat. În laboratorul de biologie. Din greşeală.

— Pot să văd?

Mattia strânse pumnii mai tare. Apoi deschise lent palma stângă. Un şanț livid şi perfect drept o tăia în diagonală. În jur, Alice recunoscu cicatrice mai scurte şi mai deschise la culoare, aproape albe. Umpleau toată palma şi se intersectau, precum ramurile unui copac desfrunzit în lumină.

— Şi eu am una, ştii? spuse.

Mattia închise la loc pumnul şi îşi împinse mâna între picioare, ca şi cum ar fi vrut să o ascundă. Ea se ridică în picioare. Ridică puțin jacheta şi îşi descheie blugii. El intră în panică. Îşi lăsă privirea cât putu de în jos, dar reuşi oricum să vadă mâinile lui Alice care îndoiau o margine a pantalonilor şi dezvăluiau un tifon alb înconjurat de scotch şi, imediat dedesubt, marginea unui slip gri-deschis.

Alice dădu la o parte, câțiva centimetri, elasticul chiloților şi Mattia îşi ținu respirația.

— Uite, zise ea.

O cicatrice lungă însoțea osul proeminent al bazinului. Era groasă şi în relief, mai mare decât ale lui Mattia. Semnele punctelor care o intersectau perpendicular şi la distanțe egale o făceau să semene cu cicatricele pe care copiii şi le pictează pe față când, de carnaval, se deghizează în pirați.

Mattia nu ştiu ce să spună. Alice îşi încheie blugii şi-şi băgă tricoul înăuntru. Apoi se aşeză din nou, puțin mai aproape de el.

Tăcerea deveni aproape intolerabilă pentru amândoi. Spațiul gol dintre fețele lor era un clocot de aşteptare şi jenă.

— Îți place noua şcoală? întrebă Alice ca să spună ceva.

— Da.

— Se spune că eşti un geniu.

Mattia îşi supse obrajii şi apoi îşi înfipse în ei dinții până când simți gustul sângelui metalic umplându-i gura.

— Chiar îți place să înveți?

Mattia dădu din cap că da.

— De ce?

— E singurul lucru pe care ştiu să-l fac, spuse el, încet.

Ar fi vrut să-i spună că îi plăcea să învețe pentru că o poți face singur, pentru că toate lucrurile pe care le înveți sunt deja moarte, reci şi mestecate. Ar fi vrut să-i spună că paginile manualelor au toate aceeaşi temperatură, că îți lasă timp să alegi, că nu fac niciodată rău şi că tu nu poți să le faci rău. Dar rămase tăcut.

— Dar de mine îți place? se avântă Alice.

Vocea îi ieşi puțin stridentă şi chipul îi fu inundat de căldură.

— Nu ştiu, răspunse în grabă Mattia, privind în pământ.

— Şi de ce?

— Nu ştiu, insistă. Nu m-am gândit.

— Doar nu e nevoie să te gândeşti.

— Eu dacă nu mă gândesc, nu reuşesc să înțeleg nimic.

— Mie îmi placi, spuse Alice. Puțin. Cred.

El clătină din cap. Se jucă încordând şi relaxând cristalinul, ca să focalizeze sau nu desenul geometric al covorului.

— Vrei să mă săruți? întrebă Alice. Nu se sfii, dar în timp ce o spunea, stomacul i se răsuci de groaza că el ar putea spune nu.

Mattia nu se mişcă timp de câteva secunde. Apoi clătină din cap în semn că nu, uşor, într-o parte şi în cealaltă, continuând să fixeze arabescurile covorului.

Într-o mişcare nervoasă, Alice îşi duse mâinile în părți şi-şi măsură circumferința taliei.

— Nu contează, spuse în grabă, cu vocea schimbată. Nu spune nimănui, te rog, adăugă.

Eşti o cretină, se gândi.

Eşti mai rău decât o fetiță de la şcoala generală.

Apoi se ridică în picioare. Dintr-odată, camera Violei i se păru un loc străin, ostil. Se simți îmbătată de toate acele culori de pe pereți, de biroul plin de farduri împrăştiate, de pantofii de balet agățați de uşa dulapului, ca o pereche de picioare spânzurate, de fotografia mărită cu Viola la mare, întinsă pe nisip şi foarte frumoasă, de casetele stivuite aiurea lângă aparatul stereo şi de hainele îngrămădite pe fotoliu.

— Să ne întoarcem dincolo, spuse.

Mattia se ridică de pe pat. O privi o clipă şi lui Alice i se păru că îşi cerea scuze. Ea deschise uşa, lăsând ca muzica să inunde camera ca o explozie. Parcurse o parte din coridor singură. Apoi se gândi la fața Violei. Se întoarse înapoi, luă mâna lemnoasă a lui Mattia fără să-i ceară voie şi, uniți astfel, intrară în salonul zgomotos al casei Bai.

14

Fetele îl imobilizaseră pe Denis în colțul de lângă frigider, aşa, ca să se joace puțin. Se aşezaseră în fața lui, una lângă alta, astfel încât să formeze o barieră de ochi excitați şi păr despletit, prin care Denis nu mai reuşea să-l vadă pe Mattia în cealaltă cameră.

— Adevăr sau provocare? îl întrebă Viola.

Denis negă timid din cap ca să spună că el nu voia să joace acel joc. Viola ridică ochii spre cer şi apoi deschise frigiderul, obligându-l pe Denis să se încline într-o parte ca să poată deschide uşa. Scoase o sticlă de votcă cu gust de piersici şi luă o înghițitură, fără să catadicsească să ia un pahar. Apoi i-o oferi, cu un zâmbet complice.

El se simțea deja amețit şi puțin îngrețoşat.

Whisky-ul îi lăsase un gust amar în gât, dar era ceva în modul de a acționa al Violei care îl împiedica să se opună. Apucă sticla şi luă o înghițitură. Apoi i-o trecu Giadei Savarino, care o prinse şi începu să bea lacom, de parcă era suc de portocale.

— Deci. Adevăr sau provocare? repetă Viola. Altfel, alegem noi.

— Nu-mi place jocul ăsta, se opuse Denis, fără convingere.

— Mmm, tu şi prietenul tău chiar sunteți nişte enervanți, zise ea. Atunci, aleg eu. Ia să vedem.

Îşi duse un deget la bărbie şi desenă cu privirea un cerc pe tavan, prefăcându-se că se gândeşte.

— Am găsit, exclamă. Trebuie să ne spui care îți place mai mult dintre noi patru. Denis ridică din umeri, intimidat.

— …ăă! spuse.

— Cum ăăă? Îți place măcar una, nu?

Denis se gândi că lui nu-i plăcea niciuna dintre cele patru, că voia doar ca ele să plece de acolo şi să-l lase să se întoarcă la Mattia. Că îi mai rămânea doar o oră să

stea cu el ca să-l privească şi noaptea, la o oră când, de obicei, nu putea să facă altceva decât să şi-l imagineze în camera lui, dormind în aşternuturi a căror culoare n-o ştia.

Dacă aleg una, o să mă lase în pace, se gândi imediat după aceea.

— Ea. O arătă pe Giulia Mirandi, pentru că părea cea mai inofensivă.

Giulia îşi duse o mână la gură, ca o mică regină a balului proaspăt aleasă. Viola arcui o extremitate a gurii. Celelalte două izbucniră într-un râs deşănțat.

— Bine, zise Viola. Atunci urmează provocarea.

— Nu, ajunge, protestă Denis.

— Eşti chiar plictisitor. Totuşi, eşti înconjurat de patru fete şi nu ai nici măcar chef să te joci puțin. Sigur nu ți se întâmplă în fiecare zi.

— Dar acum e rândul altcuiva.

— Dar eu spun că e tot rândul tău. Trebuie să accepți provocarea. Voi ce spuneți? Celelalte făcură da, da din cap, avide. Sticla se oprise din nou în mâinile Giadei care, la intervale regulate, dădea capul pe spate şi bea zdravăn, ca şi cum ar fi vrut să o termine înainte să-şi dea seama celelalte.

— Ai văzut? zise Viola.

Denis pufni.

— Ce trebuie să fac? întrebă resemnat.

— Păi, având în vedere că sunt o gazdă educată, îți voi da o provocare plăcută, spuse Viola misterioasă. Celelalte trei aşteptau să vadă ce spune, dornice să descopere noua tortură. Trebuie să o săruți pe Giulia.

Giulia se făcu roşie, iar Denis simți un junghi în coşul pieptului.

— Eşti nebună? zise Giulia scandalizată, poate prefăcându-se.

Viola ridică din umeri, cu o expresie de fetiță capricioasă. Denis făcu nu din cap, de două sau de trei ori la rând.

— Tu ai spus că îți place, spuse ea.

— Şi dacă n-o fac? îndrăzni să întrebe Denis.

Viola deveni serioasă dintr-odată şi îl privi drept în ochi.

— Dacă n-o faci, trebuie să alegi din nou adevăr, spuse. Ai putea să ne vorbeşti despre prietenul tău, de exemplu.

În ochii ei luminoşi şi ascuțiți, Denis recunoscu tot ce crezuse întotdeauna că era invizibil. Gâtul îi înțepeni.

Se întoarse spre Giulia Mirandi. Ținând brațele pe lângă el, îşi întinse chipul spre fața ei. Strânse din ochi şi o sărută. Apoi dădu să se întoarcă, dar Giulia îi ținu capul, punându-i o mână pe gât. Cu forța, îşi făcu loc cu limba printre buzele lui încordate.

Denis simți în gură gustul unei salive care nu era a lui şi care îi făcu greață. În timp ce dădea primul lui sărut, deschise ochii exact la timp ca să-l vadă pe Mattia intrând în bucătărie, de mână cu fata şchioapă.

15

Toți ceilalți îşi dădură seama primii de ceea ce Alice şi Mattia aveau să înțeleagă numai după mulți ani de atunci. Intrară în cameră ținându-se de mână. Nu zâmbeau, iar privirile lor urmăreau traiectorii divergente, dar era ca şi cum corpurile lor curgeau neîntrerupt unul în celălalt, prin brațele şi degetele împreunate.

Contrastul evident între părul deschis la culoare al lui Alice, care încadra pielea prea palidă a chipului, şi cel închis la culoare al lui Mattia, ciufulit în față, ascunzându-i ochii negri, se anula în acel arc subțire care îi unea. Era un spațiu comun între ei, ale cărui margini nu erau bine delimitate, unde părea că nu lipseşte nimic şi unde aerul părea nemişcat, netulburat.

Alice era cu un pas înaintea lui, trăgându-l uşor pe Mattia după ea, ceea ce echilibra ritmul, anulând imperfecțiunile piciorului ei beteag. El se lăsa dus şi picioarele lui nu făceau zgomot pe pavele. Cicatricele îi erau ascunse şi în siguranță în mâna ei.

Se opriră în pragul uşii de la bucătărie, la mică distanță de grupul de fete şi de Denis. Încercau să înțeleagă ce se întâmpla. Aveau un aer visător, de parcă veneau dintr-un loc îndepărtat pe care-l ştiau numai ei.

Denis o împinse pe Giulia cu putere şi gurile lor se separară cu zgomot. Se uită la Mattia şi căută în expresia lui urmele a ceea ce îl chinuia. Se gândi că el şi Alice îşi spuseseră ceva, ceva ce n-ar fi putut afla şi creierul i se umplu de sânge.

Alergă afară din cameră, izbindu-l înadins cu umărul, ca să distrugă acel echilibru pe care-l detesta. Mattia îi întâlni o clipă ochii, roşii şi tulburați. Dintr-un motiv sau altul, îşi aminti de cei fără apărare ai Michelei, în acea după-amiază în parc. Peste ani, acele două priviri se vor amesteca în memoria lui într-un unic, de neşters sentiment de teamă.

Lăsă mâna lui Alice. Era ca şi cum terminaţiile lor nervoase se concentraseră toate în acel punct şi, când se desprinse, i se păru că din braţul lui ţâşniseră scântei, ca dintr-un cablu neizolat.

— Scuză-mă, îi şopti şi ieşi din bucătărie ca să-l ajungă pe Denis.

Alice se apropie de Viola, care o fixa cu nişte ochi împietriţi.

— Noi… dădu să spună.

— Nu mă interesează, o întrerupse ea.

Privindu-i pe Alice şi Mattia se gândise din nou la băiatul de la mare, la momentul în care îi refuzase mâna în timp ce ea ar fi vrut să se întoarcă pe plajă, la ceilalţi, ţinându-se exact aşa. Era invidioasă, cu o invidie dureroasă şi violentă, şi era furioasă, pentru că fericirea pe care o dorea pentru ea tocmai i-o dăruise alteia. Se simţea jefuită, ca şi cum Alice ar fi răpit şi partea ei.

Alice se întinse ca să-i spună ceva la ureche, însă ea se întoarse.

— Ce mai vrei? îi spuse.

— Nimic, se retrase Alice speriată.

În acel moment, Giada se aplecă în faţă, ca şi cum un om invizibil i-ar fi dat un pumn în stomac. Se ţinu cu o mână de blatul mobilei din bucătărie şi cu cealaltă îşi strânse burta.

— Ce ai? o întrebă Viola.

— Trebuie să vomit, se văicări ea.

— Ce oribil, du-te în baie, îi strigă stăpâna casei.

Dar era deja prea târziu. Cu o zvâcnitură, Giada îşi goli stomacul pe podea, cu ceva roşiatic şi mirosind a alcool, care semăna cu o spumă din prăjitura lui Soledad.

Celelalte se traseră înapoi îngrozite, în timp ce Alice încercă să o susţină apucând-o de şolduri. Aerul se umplu instantaneu de un miros rânced.

— Bravo, idioato, spuse Viola, aproape scâncind. Ce petrecere de rahat!

Ieşi din cameră cu pumnii strânşi pe şolduri, ca şi cum

se abținea să nu spargă ceva. Alice o privi neliniştită şi apoi se întoarse să se ocupe de Giada care plângea cu sughițuri mici.

16

Ceilalți invitați erau împrăştiați, în grupuri mici, în camera de zi. Cea mai mare parte a băieților dădeau ritmic din cap în față şi în spate, în timp ce fetele rătăceau cu privirea prin încăpere. Unii dintre ei țineau în mână un pahar. Vreo şase sau şapte dansau pe notele melodiei *A question of time.* Mattia se întrebă cum de reuşeau să se simtă în largul lor, să se agite în felul acela sub ochii tuturor. Apoi se gândi că era lucrul cel mai firesc din lume şi că tocmai de aceea el nu era în stare.

Denis dispăruse. Mattia traversă salonul şi intră în camera Violei ca să-l caute. Se uită şi în camera surorii ei şi în cea a părinților. Se uită în ambele băi şi într-una găsi un băiat şi o fată de la şcoală. Ea stătea pe capacul de la veceu şi el stătea pe jos, în fața ei, cu picioarele încrucişate. Cei doi îl măsurară din priviri cu o expresie tristă şi întrebătoare, iar Mattia închise uşa în grabă.

Se întoarse în camera de zi şi ieşi pe balcon. Colina cobora întunecată şi, în vale, era oraşul, format din punctulețe albe şi rotunde, dispuse omogen, cât cuprindeai cu ochii. Mattia se întinse peste balustradă şi cercetă cu privirea printre copacii din parcul vilei Bai, dar nu văzu pe nimeni. Se întoarse înăuntru şi neliniştea începu să-i taie respirația.

O scară în spirală ducea din camera de zi într-o mansardă neluminată. El urcă primele trepte şi apoi se opri.

— Unde s-a ascuns? se gândi.

Apoi înaintă până sus. Lumina care se filtra de la etajul de jos îi permise să distingă umbra lui Denis, nemişcat, în mijlocul camerei.

Îl strigă. De când erau prieteni, îi pronunțase numele cam de trei ori. Nu avea niciodată nevoie de asta, pentru că Denis era mereu aproape de el, ca o prelungire naturală a membrelor lui.

— Pleacă de aici, îi răspunse colegul.

Mattia căută întrerupătorul pe perete şi aprinse lumina. Camera era imensă şi avea de jur îm-prejur o bibliotecă înaltă şi un birou din lemn, gol. Mattia avu impresia că nimeni nu urcase la acel etaj de mult timp.

— E aproape unsprezece. Trebuie să mergem, spuse.

Denis nu răspunse. Era întors cu spatele, în picioare, în mijlocul unui covor mare. Mattia se apropie de prietenul lui. Când ajunse în faţa lui, înţelese că plânsese. Respira suflând printre dinţi. Ţintuia cu privirea un punct fix din faţa lui şi gura întredeschisă îi tremura uşor.

Numai după câteva secunde, Mattia observă lampa de birou spartă la picioarele lui Denis.

— Ce-ai făcut? întrebă.

Respiraţia lui Denis se transformă într-un horcăit.

— Denis, ce ai făcut?

Mattia se forţă să atingă un umăr al prietenului, şi el tresări violent. Mattia îl scutură cu putere.

— Ce-ai făcut?

— Eu… spuse Denis.

Apoi se blocă.

— Tu ce?

Denis deschise mâna stângă şi îi arătă lui Mattia un fragment de lampă, un ciob de sticlă verde, opacizată de transpiraţia mâinii, care-şi păstra toată lumina.

— Voiam să simt ce simţi tu, şopti.

Mattia nu înţelese. Făcu un pas în spate, derutat. O arsură îi explodă în stomac şi îi inundă braţele şi picioarele.

— Dar pe urmă n-am reuşit, spuse Denis.

Ţinea palmele în sus, ca şi cum aştepta ceva.

Mattia vru să-l întrebe de ce, dar apoi rămase tăcut. Muzica ajungea atenuată de la etajul de dedesubt. Frecvenţele joase traversau podeaua, pe când cele mai înalte nu treceau prin ea. Denis îşi trase nasul.

— Să plecăm de aici, făcu.

Mattia aprobă din cap, dar niciunul din ei nu se mişcă de unde era. Apoi Denis se întoarse brusc şi porni spre scară. Mattia îl urmă prin camera de zi şi apoi afară, unde aerul proaspăt al nopții îi aştepta ca să le redea răsuflarea.

17

Viola decidea dacă erai în grup sau nu. Duminică dimineaţă, tatăl Giadei Savarino îi telefonase tatălui ei, trezindu-i pe toţi în casa Bai. Discuţia de la telefon fusese lungă şi Viola, încă în pijama, se lipise cu urechea de uşa dormitorului părinţilor ei, dar nu reuşise să prindă niciun cuvânt din conversaţie.

Când auzise scârţâind patul, se întorsese în fugă în camera ei şi se băgase sub pătură, prefăcându-se că doarme. Tatăl ei o trezise spunând îmi vei explica pe urmă, acum să ştii că nu vor mai fi petreceri în această casă şi că, pentru un timp, destul de lung, uiţi de orice petrecere. La prânz, mama ei îi ceruse explicaţii despre lampa spartă din mansardă şi sora ei nu-i luase apărarea, pentru că îşi dăduse seama că Viola pusese mâna pe rezerva ei personală.

Rămăsese închisă în cameră toată ziua, abătută şi cu interdicţia precisă de a da telefoane. Nu reuşea să şi-i scoată din minte pe Alice şi Mattia şi felul în care se ţineau de mână. În timp ce îndepărta cu unghiile ultimele rămăşiţe de lac decisese: Alice afară.

Luni dimineaţă, încuiată în baia de acasă, Alice îndepărtă definitiv tifonul care acoperea tatuajul. Îl făcu ghem şi apoi îl aruncă în coşul de gunoi, împreună cu biscuiţii fărâmiţaţi pe care nu-i mâncase la micul dejun.

Privi panseluţa reflectată în oglindă şi se gândi că-şi schimbase pentru totdeauna corpul, a doua oară. Fiorul care o făcu să tresară era o combinaţie plăcută de remuşcare şi nelinişte. Se gândi că acel corp era numai al ei, că dacă avea chef putea chiar să-l distrugă, să-l devasteze cu semne de neşters sau să-l lase să se usuce, ca o floare smulsă dintr-un capriciu de o fetiţă şi apoi lăsată să se ofilească pe jos.

În acea dimineaţă le va arăta tatuajul Violei şi celorlalte în baia pentru fete. Le va povesti despre sărutul lung

dintre ea şi Mattia. Nu era nevoie să inventeze nimic în plus. Dacă pe urmă i-ar fi cerut detalii, s-ar fi limitat să le satisfacă fanteziile.

În clasă, îşi puse rucsacul pe scaun şi apoi se îndreptă spre banca Violei, unde erau deja celelalte fete. În timp ce se apropia, o auzi pe Giulia Mirandi spunând iat-o că vine. Spuse bună cu un chip radios, dar nimeni nu-i răspunse. Se aplecă spre Viola ca să o pupe pe obraji, cum ea însăşi o învăţase să facă, dar prietena ei nu se clinti un milimetru.

Alice se retrase şi privi, pe rând, patru perechi de ochi severi.

— Ieri ne-am simţit toate rău, începu Viola.

— A, da? zise Alice, cu sinceră îngrijorare. Ce-aţi avut?

— O durere de burtă groaznică, toate, se băgă Giada, agresivă.

Alice o revăzu vomitând pe podea şi îi veni să spună cred şi eu la cât aţi băut.

— Eu n-am avut nimic, spuse.

— Sigur, râse batjocoritor Viola, uitându-se la celelalte. Nu era nicio îndoială în legătură cu asta.

Giada şi Federica izbucniră în râs, Giulia lăsă privirea în jos.

— Ce vrei să spui? întrebă dezorientată.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun, răspunse Viola, schimbând brusc tonul şi privind-o în faţă cu ochii ei minunaţi, ascuţiţi.

— Nu, nu ştiu, se apără Alice.

— Ne-ai otrăvit, o atacă Giada.

— Ce spuneţi? Cum adică v-am otrăvit?

Giulia interveni, timid.

— Haideţi, fetelor, nu e adevărat.

Ba da. Ne-a otrăvit, repetă Giada. Cine ştie ce porcării a pus în prăjitura aia. Apoi i se adresă din nou lui Alice:

— Voiai să ne simţim toate rău, nu? Bravo, ai reuşit.

Alice ascultă acele cuvinte, dar îi trebuiră câteva sec unde pentru a le înţelege. O privi pe Giulia care, cu ochii

ei albaştri, îi spunea scuză-mă, nu pot face nimic. Apoi caută un refugiu în cei ai Violei, însă privirea ei era goală.

Giada îşi ținea o mână pe burtă, de parcă tot mai avea convulsii.

— Dar prăjitura am făcut-o împreună cu Soledad. Am cumpărat totul de la supermarket.

Niciuna nu-i răspunse. Priveau în direcții diferite, ca şi cum aşteptau ca asasina să plece.

— N-a fost prăjitura lui Sol. Am mâncat şi eu şi nu mi-a fost rău, minți Alice.

— Eşti o mincinoasă, sări la ea Federica Mazzoldi, care până atunci tăcuse. N-ai mâncat nici măcar un pic. Ştiu toți că…

Se bloca dintr-odată.

— Hai, încetați, le imploră Giulia.

Părea că mai are puțin şi începe să plângă. Alice îşi duse o mână pe burta plată. Pe sub piele îşi simți bătăile inimii.

— Ce anume? le întrebă cu voce calmă.

Viola Bai clătină din cap încet. Alice o fixa pe fosta ei prietenă, în tăcere, aşteptând cuvinte care nu veneau, dar care se unduiau în aer ca nişte limbi de fum transparent. Nu se mişcă nici când sună clopoțelul. Tubaldo, profesoara de ştiințele naturii, trebui să o strige de două ori pentru ca, în sfârşit, să se ducă să se aşeze la locul ei.

18

Denis nu venise la şcoală. Sâmbătă, în timp ce-l conduceau acasă, el şi Mattia nu se priviseră nici măcar o dată. Denis răspunsese monosilabic la întrebările tatălui lui Mattia şi, coborând din maşină, nu salutase.

Mattia puse o mână pe scaunul gol de lângă el. Din când în când, îi treceau prin minte cuvintele lui Denis stând în camera aceea întunecată. Apoi dispăreau, prea repede ca el să reuşească să le înțeleagă semnificația profundă.

Se gândi că nu-l interesa într-adevăr să le înțeleagă. Voia doar ca Denis să fie acolo, pe post de paravan în fața a tot ce era dincolo de banca lui.

Cu o zi înainte, părinții lui îl puseseră să stea pe canapeaua din salon. Ei se aşezaseră pe cea din față. Tatăl lui îi spusese păi, povesteşte-ne de petrecere. Mattia îşi strânsese tare mâinile, dar apoi le desfăcuse pe genunchi, pentru ca ai lui să le poată vedea. Ridicase din umeri şi răspunsese nu e nimic de povestit, cu tonul acela umil al lui. Mama lui se ridicase nervoasă şi dispăruse în bucătărie. Tatăl lui, în schimb, se apropiase de el şi îl bătuse de două ori pe spate, ca şi cum ar fi ştiut că trebuia să-l consoleze pentru ceva. Mattia îşi amintise de vremea când era copil şi când, în zilele mai calde de vară, tatăl lui sufla pe chipul lui şi al Michelei, pe rând, ca să-i răcorească. Îşi amintise cum simțea transpirația evaporându-se de pe piele, încet, încet, şi simțise o nostalgie sfâşietoare pentru o parte a lumii care se înecase în râu odată cu Michela.

Se întrebă dacă nu cumva colegii lui ştiau totul. Dacă nu cumva ştiau şi profesorii. Simți privirile lor furişe, intersectate deasupra capului său ca o plasă de peşte.

Deschise cartea de istorie la întâmplare şi începu să învețe pe de rost seria de date pe care le găsi tipărite de la acea pagină mai departe. Acea listă de cifre, puse la rând

fără un fir logic, formă o fâşie tot mai lungă în mintea lui. Urmărind-o, Mattia se îndepărtă treptat de imaginea lui Denis stând în picioare, în penumbră, şi uită de golul care era acum lângă el.

19

În timpul pauzei, Alice intră pe furiş în cabinetul medical de la primul etaj, o cămăruță albă şi strâmtă, mobilată doar cu un pat de dispensar şi un dulăpior cu oglindă suspendat, conținând necesarul pentru primul ajutor. Ajunsese o singură dată în acea cameră, când aproape leşinase în timpul orei de sport, pentru că în cele patruzeci de ore dinainte înghiţise numai doi biscuiți integrali şi un baton hipocaloric. În acea zi, profesorul de sport, îmbrăcat în treningul lui Diadora verde şi cu fluierul, pe care nu-l folosea niciodată, agățat la gât îi spusese gândeşte-te bine la ce faci, gândeşte-te foarte bine. Apoi ieşise, lăsând-o acolo singură sub lumina neonului, fără nimic de făcut sau de privit pentru ora următoare.

Alice găsi dulăpiorul de prim ajutor deschis. Luă un tampon de bumbac mare cât o prună şi sticluța de spirt. Închise uşa şi căută un obiect greu în jurul ei. Era doar coşul de gunoi, făcut din plastic dur, de o culoare incertă între roşu şi maro. Se rugă să nu audă nimeni de afară zgomotul şi sparse oglinda dulăpiorului cu fundul coşului.

Apoi, atentă să nu se taie, extrase un ciob mare şi triunghiular de sticlă. Îşi văzu reflectat ochiul drept pe partea lucioasă şi se simți mândră că nu a plâns nici măcar puțin. Băgă totul în buzunarul din mijloc al jachetei largi pe care o purta şi se întoarse în clasă.

Petrecuse restul dimineții într-o stare de amorțeală. Nu se întoarse deloc spre Viola şi spre celelalte fete şi nu ascultă niciun cuvânt din lecția despre teatrul lui Eschil.

În timp ce ieşea din sală, în spatele tuturor colegilor ei, Giulia Mirandi o luă de mână, pe ascuns.

— Îmi pare rău, îi spuse la ureche.

Apoi o pupă pe obraz şi alergă spre celelalte care erau deja pe coridor.

Alice îl aşteptă pe Mattia în holul şcolii, în josul scării acoperite cu linoleum, de pe care se scurgea un flux haotic de elevi, toți îndreptându-se spre ieşire. Ținea o mână sprijinită de balustradă. Metalul rece o liniştea.

Mattia coborî treptele înconjurat de acea jumătate de metru pe care nimeni, în afară de Denis, nu îndrăznea să o ocupe. Avea părul negru şi ciufulit în bucle mari care îi acopereau fruntea până aproape peste ochi. Privea unde punea picioarele şi cobora uşor dezechilibrat spre spate. Alice îl strigă o dată, dar el nu se întoarse. Strigă Mattia mai tare, iar atunci el înălță capul. Spuse salut, jenat, şi apoi dădu să înainteze spre geamurile de la intrare.

Alice îşi făcu loc printre ceilalți elevi şi îl ajunse din urmă. Îl apucă de un braț şi Mattia tresări.

— Trebuie să vii cu mine, îi spuse.

— Unde?

— Trebuie să mă ajuți să fac ceva.

Mattia privi în jur nervos, în căutarea unei eventuale amenințări.

— Tata mă aşteaptă afară, făcu.

— Tatăl tău va aştepta. Trebuie să mă ajuți. Acum, spuse Alice.

Mattia pufni. Apoi spuse bine şi aproape că nu ştiu să-şi explice de ce.

— Vino aici.

Alice îl luă de mână, ca la petrecerea Violei, însă de data asta degetele lui Mattia se închiseră spontan în jurul degetelor ei.

Ieşiră din grămada de elevi. Alice mergea repede, de parcă fugea de cineva. Se strecurară în coridorul gol de la primul etaj. Uşile deschise spre sălile goale transmiteau un sentiment de abandon.

Intrară în baia pentru fete. Mattia ezită. Era gata să spună eu n-am voie aici, dar apoi se lăsă târât. Când Alice îl duse într-o cabină şi încuie uşa, se treziră atât de aproape, că începură să-i tremure picioarele. Spațiul rămas liber lângă veceul turcesc era o fâşie subțire de

gresie unde picioarele lor abia încăpeau. Erau bucăți de hârtie igienică răspândite peste tot şi aproape lipite pe jos.

Acum mă sărută, se gândi el.

Trebuie doar să o săruți şi tu, se gândi. Va fi uşor, toți se pricep la asta.

Alice deschise fermoarul pardesiului lucios şi apoi începu să se dezbrace, exact cum făcuse acasă la Viola. Îşi scoase tricoul din aceiaşi blugi, pe care îi lăsă în jos până la jumătatea fundului. Nu se uita la Mattia, se purta de parcă era singură acolo înăuntru.

În locul tifonului alb de sâmbătă seară avea o floare tatuată pe piele. Mattia era gata să spună ceva, dar apoi tăcu şi-şi desprinse privirea. Ceva i se mişcă între picioare şi el încercă să nu se gândească. Citi câteva dintre inscripțiile de pe perete, fără să le înțeleagă. Îşi dădu seama că niciuna nu era paralelă cu linia bucăților de faianță.

Aproape toate formau acelaşi unghi cu muchia podelei şi Mattia se convinse că era un unghi între 30 şi 45 de grade.

— Ține asta, spuse Alice.

Îi puse în mână o bucată de sticlă, lucioasă pe o parte şi neagră pe cealaltă, exact ca un cuțit. Mattia nu înțelese. Ea îi ridică bărbia, exact cum îşi imaginase că va face prima oară când se vor întâlni.

— Trebuie să-l ştergi. Singură nu reuşesc, îi spuse.

Mattia privi bucata de sticlă şi apoi mâna dreaptă a lui Alice, care indica tatuajul pe burtă. Ea anticipă protestul lui.

— Ştiu că ştii să o faci, spuse. Nu vreau să-l mai văd. Te rog, fă-o pentru mine.

Mattia rotise lama în mână şi un fior îi traversă brațul.

— Dar… spuse.

— Fă-o pentru mine, îl întrerupse Alice, punându-i o mână pe buze ca să-l facă să tacă şi apoi şi-o retrase imediat.

Fă-o pentru mine, se gândi Mattia.

Acele cuvinte îi pătrunseră în ureche şi-l făcură să îngenuncheze în faţa lui Alice.

Cu tălpile atingea peretele din spatele lui. Nu ştia cum să se aşeze. Nesigur, atinse uşor pielea de lângă tatuaj, ca să o întindă mai bine. Faţa lui nu se găsise niciodată atât de aproape de corpul unei fete. Îi veni, în mod natural, să inspire profund, ca să-i descopere mirosul.

Apropie fragmentul de sticlă de carne. Mâna lui era fermă când făcu o mică tăietură, lungă cât buricul degetului. Alice tremură şi lăsă să-i scape un ţipăt.

Mattia se retrase brusc şi ascunse lama la spate, ca şi cum ar fi negat că fusese el.

— Nu pot să o fac, îi spuse.

Privi în sus. Alice plângea, pe tăcute. Avea ochii închişi, strânşi într-o expresie de durere.

— Dar nu mai vreau să-l văd, se lamentă.

Pentru el era limpede că ei îi pierise curajul şi se simţi uşurat. Se ridică în picioare şi se întrebă dacă nu era mai bine să iasă de acolo.

Alice şterse cu mâna o picătură de sânge care i se rostogolea în jos pe burtă. Se încheie la blugi, în timp ce Mattia căuta ceva liniştitor de spus.

— Te vei obişnui cu el. Vei ajunge să nu-l mai vezi, făcu.

— Cum? Îl voi avea mereu acolo, în faţa ochilor.

— Tocmai, spuse Mattia. Tocmai de asta n-o să-l mai vezi.

CEALALTĂ CAMERĂ
(1995)

20

Mattia avea dreptate: zilele trecuseră peste piele, una după alta, ca un dizolvant, ducând cu ele un foarte subțire strat de pigment de pe tatuajul lui Alice şi din amintirile amândurora. Contururile, exact ca şi circumstanțele, erau încă acolo, negre şi bine delimitate, însă culorile se amestecaseră între ele, până păliseră într-o tonalitate fără luciu şi uniformă, într-o lipsă de semnificație neutră.

Anii de liceu fuseseră ca o rană deschisă, care pentru Mattia şi Alice păruse atât de adâncă, încât credeau că nu se poate cicatriza niciodată. Trecuseră prin ei ținându-şi respirația, el refuzând lumea, iar ea simțindu-se refuzată de lume, şi îşi dăduseră seama că nu era, în fond, o mare diferență. Îşi clădiseră o prietenie defectuoasă şi nesimetrică, făcută din lungi absențe şi multă tăcere, un spațiu gol şi curat în care amândoi se puteau întoarce să respire când pereții şcolii se strângeau prea mult ca să mai poată suporta senzația de sufocare.

Apoi, cu timpul, rana adolescenței se cicatrizase. Marginile de piele se apropiaseră, cu mişcări imperceptibile, dar continue. Cu fiecare nouă cojire, crusta ceda, însă apoi începea, cu obstinație, să se formeze din nou, mai închisă la culoare şi mai groasă. În sfârşit un nou strat de piele, neted şi elastic, ajunsese să-l înlocuiască pe cel vechi. Din roşie, cicatricea devenise albă şi ajunsese să se confunde cu toate celelalte.

Acum stăteau întinşi pe patul lui Alice, ea cu capul într-o parte şi el în cea opusă, amândoi cu picioarele îndoite nefiresc, ca să nu se atingă cu nicio parte a corpului. Alice se gândi că ar fi putut să se întoarcă, să ajungă cu vârful piciorului sub spatele lui Mattia şi să se prefacă pur şi simplu că nu-şi dă seama! Era sigură că el s-ar fi dat imediat mai încolo, şi hotărî să evite acea mică dezamăgire.

Niciunul nu propusese să pună muzică. Nu aveau în minte să facă ceva, în afară de a sta acolo, aşteptând ca după-amiaza de duminică să se consume singură şi să vină din nou momentul să facă ceva necesar, ca de exemplu să ia cina, să doarmă şi să reînceapă o altă săptămână. Pe fereastra deschisă intra lumina galbenă de septembrie, târându-se în spatele foşnetului intermitent al străzii.

Alice se aşează în picioare pe pat, unduind puţin salteaua sub capul lui Mattia. Îşi puse pumnii strânşi pe şolduri şi îl fixă de sus, cu părul adus în față, care-i ascundea expresia severă.

— Stai acolo, îi spuse. Nemişcat.

Apoi trecu peste el, sărind jos din pat cu piciorul bun şi trăgându-l pe celălalt ca pe ceva care rămăsese prins de ea din greşeală. Mattia lăsă bărbia în piept ca să urmărească mişcările lui Alice prin cameră. O văzu deschizând o cutie cubică ce stătea în mijlocul biroului şi pe care nu o observase până atunci.

Alice se întoarse cu un ochi închis şi unul ascuns în spatele unui aparat de fotografiat vechi. Mattia dădu să se ridice.

— Jos, îi ordonă ea. Ți-am spus să stai nemişcat.

Apoi apăsă. Polaroidul scuipă afară o limbă albă şi subțire, iar Alice o vântură ca să o facă să se coloreze.

— Şi pe ăla de unde l-ai luat? o întrebă Mattia.

— Din pivniță. A fost al tatei. Şi l-a cumpărat cine ştie când şi apoi nu l-a mai folosit.

Mattia se aşează în fund pe pat. Alice lăsă fotografia să cadă pe covor şi îi făcu alta.

— Hai, termină, protestă el. Par tâmpit în poze.

— Tu pari mereu tâmpit.

Făcu altă fotografie.

— Cred că vreau să mă fac fotograf, spuse Alice. Am hotărât.

— Şi facultatea?

Alice ridică din umeri.

— De aia îi pasă numai tatei, spuse. Să o facă el.

— Vrei să renunți?

— Poate.

— Nu te poți trezi într-o zi să te hotărăşti că vrei să te faci fotograf şi să arunci la coş un an de muncă. Nu merge aşa, spuse Mattia.

— Da, uitasem că tu eşti ca el, zise Alice cu ironie. Ştiți mereu ce trebuie să faceți. Tu ştiai deja la cinci ani că vrei să înveți matematică. Sunteți plicticoşi. Bătrâni şi plicticoşi.

Apoi se întoarse spre fereastră şi făcu o fotografie la întâmplare. O lăsă şi pe aia să cadă pe covor, lângă celelalte două. Sări peste ele cu picioarele şi le călcă de parcă zdrobea struguri.

Mattia se gândi să spună ceva ca s-o dreagă, dar nu-i ieşi nimic. Se aplecă să scoată de sub piciorul lui Alice prima fotografie. Linia brațelor lui, încrucişate sub cap, se ivea treptat din fundalul alb. Se întrebă ce reacție extraordinară avea loc pe acea suprafață lucioasă şi îşi propuse să consulte enciclopedia de cum se întorcea acasă.

— Vreau să-ți arăt altceva, spuse Alice.

Aruncă aparatul de fotografiat pe pat, ca o copilă care s-a plictisit de o jucărie pentru că a ochit una mai tentantă, şi ieşi din cameră.

Dispăru zece minute bune. Mattia începu să citească titlurile cărților, aşezate oblic pe raftul de deasupra biroului. Erau mereu aceleaşi. Legă între ele inițialele din toate titlurile, dar nu rezultă un cuvânt cu sens. Se gândi că i-ar fi plăcut să recunoască o ordine logică în acel şir. Probabil că el le-ar fi aranjat în funcție de culoarea cotorului, poate copiind spectrul eletromagnetic, de la roşu la violet, sau în funcție de înălțime, în ordine descrescătoare.

— Ta-daa, îi întrerupse gândurile vocea lui Alice.

Mattia se întoarse şi o văzu în picioare, în prag, prinsă cu mâinile de tocul uşii, ca şi cum se temea să nu cadă.

Îşi pusese o rochie de mireasă, care probabil că fusese de un alb orbitor şi pe care timpul o îngălbenise la margini, de parcă ar fi fost devorată lent de o boală. Anii petrecuți în vreo cutie o făcuseră să se usuce şi să se înăsprească. Corsajul cădea flasc peste sânii inexistenți ai lui Alice. Decolteul nu era adânc, dar suficient ca o bretea să-i alunece câțiva centimetri de pe umăr. În acea poziție, claviculele lui Alice apăreau mai pronunțate, întrerupeau linia delicată a gâtului şi delimitau o cavitate mică, goală, ca bazinul unui lac secat. Mattia se întrebă cum trebuia să fie să-i urmăreşti conturul cu vârful degetelor, cu ochii închişi. Marginea mânecilor era şifonată şi, pe brațul stâng, rămânea puțin ridicată. Trena lungă se continua pe coridor, unde Mattia nu reuşea să vadă. În picioare, Alice avea tot papucii ei roşii, care se iveau de sub fusta largă, creând o nepotrivire ciudată.

— Ei! Ar trebui să zici ceva, zise ea fără să-l privească.

Netezi cu o mână tulul fustei. La atingere, i se păru de proastă calitate, sintetic.

— A cui ei? întrebă Mattia.

— A mea, nu?

— Hai, serios.

— Dar a cui vrei să fie? A maică-mii.

Mattia dădu din cap şi şi-o închipui pe doamna Fernanda în acea rochie. Şi-o imagină cu unica expresie pe care i-o adresa când, înainte să plece acasă, apărea în salon unde ea se uita la televizor, o expresie de duioşie şi compasiune, asemănătoare cu cea pe care, de obicei, o ai față de bolnavi când îi vizitezi la spital. O expresie ridicolă, din moment ce bolnava era ea, suferind de o boală care îi distrugea, încet, întregul corp.

— Nu sta acolo ca o momâie, hai! Fă-mi o poză!

Mattia luă Polaroidul de pe pat. Îl întoarse în mâini ca să înțeleagă unde trebuia să apese. Alice se unduia într-o parte şi-n alta a uşii, ca şi cum ar fi fost mişcată de o briză, pe care numai ea o putea simți. Când Mattia îşi duse aparatul la ochi, ea se îndreptă şi chipul luă o

expresie serioasă, aproape provocatoare.

— Iată, spuse Mattia.

— Acum una împreună.

El clătină din cap.

— Hai, nu face pe nesuferitul, ca de obicei. Şi o dată vreau să te văd şi eu îmbrăcat aşa cum trebuie. Nu cu hanoracul ăla ros pe care îl porți de o lună.

Mattia se uită în jos. Manşetele bluzei lui albastre păreau roase de molii. Avea obiceiul să le frece cu unghia degetului mare, ca să-şi țină ocupate degetele şi să înceteze să zgârie cavitatea dintre arătător şi mijlociu.

— Şi apoi, doar nu vrei să strici ziua nunții mele, nu? adăugă Alice, bosumflându-se.

Se juca doar, îşi dădea seama de asta. Nu era decât o glumă ca să păcălească timpul, o mică reprezentație, o prostie ca multe altele. Şi totuşi, când deschise uşa dulapului şi oglinda din interior o încadră în acea rochie albă, împreună cu Mattia, pentru o clipă panica îi tăie respirația.

— Aici nu e nimic care să se potrivească, spuse grăbită. Vino cu mine.

Mattia o urmă resemnat. Când Alice făcea aşa, picioarele începeau să-l furnice şi îi venea cheful să plece. Era ceva în felul ei de a se purta, în avântul cu care prietena lui dădea frâu liber toanelor ei infantile, pe care el îl găsea insuportabil. Se simțea ca şi cum ea, după ce-l legase de un scaun, chema zeci de persoane cărora să-l arate ca pe ceva al ei, ceva de genul unui caraghios animal de casă. De cele mai multe ori tăcea şi lăsa ca nemulțumirea lui să transpară din gesturi, până când Alice se plictisea de apatia lui şi o lăsa baltă, spunând mă faci mereu să mă simt ca o proastă. Mattia merse în spatele trenei prietenei lui până în camera părinților ei. Nu mai intrase niciodată acolo. Jaluzele erau lăsate aproape de tot şi lumina pătrundea în linii paralele, atât de clare, că păreau desenate pe parchet. Aerul era mai dens şi mai stătut decât în restul casei. Un pat

matrimonial, mult mai înalt decât al părinților lui Mattia, şi două noptiere identice erau lipite de perete.

Alice deschise dulapul şi trecu cu degetul peste toate costumele tatălui ei, agățate în ordine, fiecare protejat de celofanul lui. Scoase afară unul negru şi îl aruncă pe pat.

— Pune-ți-l pe ăsta, îi ordonă lui Mattia.

— Eşti nebună? Vezi că se prinde tatăl tău.

— Tata nu îşi dă seama de nimic.

Pentru o clipă, Alice rămase absorbită, ca şi cum reflecta asupra cuvintelor pe care tocmai le pronunțase sau ca şi cum privea ceva prin acel zid de haine închise la culoare.

— Acum îți caut cămaşă şi cravată, adăugă.

Mattia rămase nemişcat unde era, neştiind ce trebuia să facă.

— Hai, te mişti? Doar nu ți-e ruşine să te schimbi aici!

În timp ce o spunea, stomacul gol i se strânse. Pentru o clipă se simți nesinceră. Cuvintele ei sunaseră ca un mic şantaj.

Mattia pufni. Apoi se aşeză pe pat şi începu să-şi dezlege pantofii.

Alice rămase întoarsă, prefăcându-se că alege o cămaşă pe care o alesese deja. Când auzi clinchetul metalic al curelei, numără până la trei şi apoi se întoarse. Mattia îşi scotea blugii. Dedesubt avea nişte boxeri gri şi moi, nu din aceia mulați cum îşi imaginase ea.

Alice se gândi că-l văzuse deja în pantaloni scurți de zeci de ori, că văzându-l în chiloți nu era o mare diferență, şi totuşi începu să tremure uşor sub cele patru straturi albe ale rochiei de mireasă. El trase de marginea hanoracului ca să se acopere şi apoi îşi puse în grabă pantalonii eleganți. Materialul era moale şi uşor. Trecându-l peste părul de pe picioare, simți cum acesta se electriza, făcându-l să stea drept ca părul pisicilor.

Alice se apropie şi îi întinse cămaşa. El o luă fără să-şi ridice privirea. Era sătul de acea reprezentație inutilă. Îi era ruşine să-şi arate brațele subțiri, părul rar de pe piept

şi din jurul buricului. Alice se gândi că făcea tot posibilul ca scena să devină stânjenitoare, ca de obicei. Apoi se gândi că el cu siguranță o învinuia pe ea şi simți un nod în gât. Nu avea chef, dar se întoarse şi-l lăsă pe Mattia să-şi scoată bluza fără ca ea să-l privească.

— Şi acum? o strigă Mattia.

Ea se întoarse. I se tăie respirația când îl văzu în hainele tatălui ei. Haina îi era puțin largă, umerii nu o umpleau complet, dar nu putu să nu se gândească la faptul că era foarte frumos.

— Lipseşte cravata, îi spuse după o clipă.

Mattia luă cravata bordo din mâinile lui Alice şi, instinctiv, trecu cu degetul mare peste acel material lucios. Un fior îi traversă brațul şi îi coborî de-a lungul spatelui. Îşi simți palma uscată ca nisipul. Imediat o apropie de gură şi suflă peste ea ca să o umezească. Nu rezistă tentației de a-şi muşca o falangă, încercând să nu-l descopere Alice, care oricum îşi dădu seama.

— Nu ştiu să fac nodul, spuse, pronunțând rar cuvintele.

— Uf, eşti chiar neîndemânatic.

Adevărul e că Alice ştia. Abia aştepta să-i arate că ea era în stare să-l facă. Tatăl ei o învățase când era mică. Dimineața îi lăsa cravata pe pat şi apoi, înainte să iasă, trecea prin fața camerei ei şi întreba e gata cravata mea? Alice alerga spre el, cu nodul deja făcut. Tatăl ei lăsa capul în jos, ținând mâinile împreunate la spate, ca şi cum se înclina în fața unei regine. Ea îi punea cravata la gât, el o strângea şi o aranja puțin. *Parfait,* spunea la sfârşit. Într-o dimineață oarecare după accident, tatăl lui Alice găsise cravata tot pe pat, aşa cum o lăsase. De atunci îşi făcuse nodul mereu singur şi acel mic ritual dispăruse, ca multe alte lucruri.

Alice pregăti nodul, agitând degetele scheletice mai mult decât era necesar. Mattia îi urmări gesturile şi i se părură complicate. O lăsă să i-o aranjeze la gât.

— Uau, pari aproape un domn respectabil. Vrei să te

vezi în oglindă?

— Nu, zise Mattia.

Voia doar să iasă de acolo, îmbrăcat cu hainele lui.

— Fotografie, spuse Alice, bătând o dată din palme.

Mattia o urmă din nou în camera ei. Ea luă în mână aparatul de fotografiat.

— Nu are declanşare automată, spuse. Trebuie să o facem orbeşte.

Îl trase pe Mattia de talie spre ea. El se încordă şi ea făcu poza. Fotografia alunecă afară cu un şuierat.

Alice se prăbuşi pe pat, exact ca o mireasă după lunga petrecere, şi-şi făcu vânt cu fotografia.

El rămase pe loc unde era, simțind acele haine străine, cu senzația plăcută că dispare în ele. Lumina din cameră se schimbă brusc. Din galbenă deveni albastră şi uniformă, pentru că şi ultima geană de soare asfințise în spatele clădirii din față.

— Acum pot să mă schimb?

O spuse dinadins, ca să o facă să înțeleagă că participase de ajuns la acel joc. Alice părea absorbită într-un gând profund. Abia arcui sprâncenele.

— Mai e ceva, spuse. Se ridică din nou. Soțul îşi trece soția în brațe peste prag.

— Adică?

— Trebuie să mă iei în brațe. Şi să mă duci acolo. Alice arătă coridorul. Pe urmă eşti liber.

Mattia clătină din cap. Ea se apropie şi îi întinse mâna ca o fetiță.

— Curaj, eroul meu, spuse, luându-l peste picior.

Mattia, răpus, lăsă umerii şi mai jos. Se aplecă caraghios ca să o ridice. Nu mai dusese niciodată pe nimeni aşa. Îi puse un braț sub genunchi şi unul pe spate şi, când o ridică, se miră cât era de uşoară.

Se poticni spre coridor. Auzea răsuflarea lui Alice trecând prin țesătura foarte fină a cămăşii, cu siguranță prea aproape, şi trena foşnind pe podea. Când trecură peste prag, zgomotul unei rupturi seci şi prelungi îl țintui

pe loc.

— La naiba! spuse.

O lăsă jos în grabă pe Alice. Fusta rămăsese prinsă în balamaua de la uşă. Despicătura era de-o palmă şi părea o gură deschisă într-un rânjet batjocoritor. Amândoi o priveau uşor năuciți.

Mattia aşteptă ca Alice să spună ceva, să se enerveze şi să-l ia la rost. Simțea că trebuia să se scuze, dar în fond, ea era cea care insistase atâta cu prostia aia. Şi-o căutase. Alice privi fix ruptura, fără nicio expresie.

— Cui îi pasă? spuse în cele din urmă. Oricum nu mai foloseşte nimănui.

ÎN APĂ ŞI AFARĂ DIN EA
(1998)

21

Numerele prime sunt divizibile numai cu unu şi cu ele însele. Stau la locul lor în infinita serie de numere naturale, strivite, la fel ca restul, între altele două, dar cu un pas mai încolo faţă de celelalte. Sunt numere bănuitoare şi solitare şi de aceea Mattia le găsea minunate. Uneori credea că au ajuns din greşeală în acea secvenţă, că rămăseseră prinse în capcană ca nişte mici perle înşirate pe un colier. Alteori, în schimb, bănuia că şi lor le-ar fi plăcut să fie ca restul, numai nişte numere oarecare, dar că, pentru un motiv anume, nu erau în stare. Al doilea gând îl atingea mai ales seara, în împletirea haotică de imagini dinaintea somnului, când mintea e prea vlăguită ca să-şi spună minciuni.

La un curs din primul an, Mattia învăţase că, printre numerele prime, sunt unele şi mai speciale. Matematicienii le numesc *numere prime gemene:* sunt perechi de numere prime care sunt aproape, de fapt foarte aproape, pentru că între ele este mereu un număr par care le împiedică să se atingă cu adevărat. Numere ca 11 şi 13, ca 17 şi 19, 41 şi 43. Dacă ai răbdarea de a merge mai departe cu numărătoarea, descoperi că aceste perechi, treptat, sunt tot mai rare. Dai peste numere prime tot mai izolate, rătăcite în acel spaţiu tăcut şi cadenţat constituit numai din cifre, şi ai presentimentul neliniştitor că perechile întâlnite până acolo sunt un fapt accidental, că adevăratul lor destin este de a rămâne singure. Apoi, exact când te pregăteşti să renunţi, când nu mai ai chef să numeri, iată că dai peste alte două numere gemene, agăţate strâns unul de celălalt. Printre matematicieni există convingerea comună că atât cât se poate merge mai departe, vor fi mereu altele două, chiar dacă nimeni nu poate spune unde, până când nu le descoperă.

Mattia se gândea că el şi Alice erau astfel, două numere

prime gemene, singure şi pierdute, apropiate, dar nu îndeajuns pentru a se putea atinge cu adevărat. Nu-i spusese asta niciodată.

Când îşi imagina că-i spune aceste lucruri, stratul subțire de transpirație de pe mâinile lui se evapora complet şi pentru zece minute bune nu mai era în stare să atingă niciun obiect.

Într-o zi de iarnă se întorsese acasă după ce petrecuse după-amiaza la Alice, care tot timpul nu făcuse altceva decât să schimbe, la televizor, un canal cu altul. Mattia nu băgase în seamă nici cuvintele, nici imaginile. Piciorul drept al lui Alice, sprijinit de măsuța din salon, îi invadase câmpul vizual, pătrunzând din stânga precum capul unui şarpe. Alice îşi îndoia degetele cu o regularitate hipnotică. Acea mişcare repetată îl făcuse să simtă că-i creşte ceva solid şi neliniştitor în stomac şi el se forțase să țină privirea fixă cât mai mult posibil, pentru ca nimic să nu se modifice în acel cadru.

Acasă, luase un mănunchi de foi curate din caietul cu şină, o cantitate suficientă pentru ca stiloul să poată aluneca uşor, fără să zgârie suprafața tare a mesei. Netezise marginile cu mâinile, mai întâi sus şi jos şi apoi pe laturi. Alesese stiloul cel mai plin dintre cele de pe birou, îi scosese capacul şi-l pusese în vârf ca să nu-l piardă. Apoi începuse să scrie chiar în mijlocul foii, fără să aibă nevoie să numere pătrățelele.

2760889966649. Pusese la loc capacul stiloului şi îl aşezase lângă foaie. Citise cu voce tare două mii şapte sute şaizeci miliarde opt sute optzeci şi nouă milioane nouă sute şaizeci şi şase mii şase sute patruzeci şi nouă. Apoi, din nou, cu voce scăzută, ca pentru a se adapta acelui joc de cuvinte. Hotărî că acel număr va fi al lui. Era sigur că nimeni altul în lume, nimeni altul în toată istoria lumii nu se oprise să ia în considerație acel număr. Probabil că, până atunci, nimeni nu-l scrisese pe o foaie, şi cu atât mai puțin nu-l pronunțase cu voce tare.

După o clipă de ezitare, se dusese cu două rânduri mai

jos şi scrisese 2760889966651. Ăsta e al ei, se gândise. În mintea lui, cifrele căpătaseră culoarea palidă a piciorului lui Alice, profilat pe fundalul albăstrui ale ecranului televizorului.

Ar putea să fie şi două numere prime gemene, se gândise Mattia. Dacă sunt...

Se oprise brusc la acel gând şi începuse să caute divizori pentru două numere. Cu 3 era uşor: era de ajuns să facă suma cifrelor şi să vadă dacă era un multiplu de 3. Cifra 5 era exclusă din start. Poate că era o regulă şi pentru şapte, dar Mattia nu şi-o mai amintea şi astfel începuse să facă împărțirea cu rest: 11 şi 13 şi aşa mai departe, în calcule tot mai complicate. În timp ce se străduia cu 37, îl prinsese somnul pentru prima oară şi stiloul îi alunecase pe pagină. Se oprise când a ajuns la 47. Vârtejul care îi umpluse stomacul acasă la Alice se risipise, se diluase în muşchii lui ca mirosurile în aer şi el nu mai fusese în stare să-l simtă. În cameră erau numai el şi o cantitate de foi dezordonate, pline de împărțiri inutile. Ceasul arăta ora trei şi un sfert dimineața. Mattia luase din nou în mână prima foaie, cu cele două numere scrise în centru, şi se simțise un imbecil. O rupsese pe jumătate şi apoi iar pe jumătate, până când marginile fuseseră suficient de ascuțite ca să le poată trece, ca pe o lamă, pe sub unghia inelarului stâng.

În timpul celor patru ani de facultate, matematica îl condusese în ungherele cele mai depărtate şi mai fascinante ale raționamentului uman. Mattia recopia demonstrațiile tuturor teoremelor pe care le întâlnea în studiul lui cu o ritualitate meticuloasă. Chiar şi în după-amiezile de vară ținea jaluzelele trase şi lucra la lumina artificială. Lua de pe birou tot ce putea să-i distragă privirea, ca să se simtă cu adevărat singur cu foaia. Scria fără să se oprească. Dacă se trezea că ezită prea mult asupra unei secvențe sau alinia greşit o expresie după semnul egal, arunca foaia şi o lua de la capăt. Ajuns la finalul acelor pagini pline de simboluri, de litere şi

numere, scria *q.e.d.* Şi, pentru o clipă, i se părea că pusese în ordine o mică parte de lume. Atunci se sprijinea de spătarul scaunului şi îşi împreuna mâinile, fără să le frece una de alta.

Încet, pierdea contactul cu pagina, simbolurile care cu o clipă în urmă curgeau din mişcarea încheieturii lui îi apăreau distante, înghețate într-un loc în care accesul nu-i era permis. Capul lui, cufundat în întunericul camerei, reîncepea să se umple de gânduri intense şi zgomotoase şi, cel mai adesea, Mattia alegea o carte, o deschidea la întâmplare şi relua studiul.

Analiza complexă, geometria proiectivă şi calculul tensorial nu reuşiseră să-l îndepărteze de pasiunea lui inițială pentru numere. Lui Mattia îi plăcea să numere, pornind de la 1 şi continuând cu progresii complicate, pe care adesea le inventa pe loc. Se lăsa condus de numere şi i se părea că le cunoaşte, unul câte unul. De aceea, când veni momentul să-şi aleagă lucrarea de diplomă, se îndreptă fără nicio ezitare spre biroul profesorului Niccoli, profesor titular de logaritmi discreți, cu care nu dăduse niciun examen şi despre care nu ştia nimic altceva în afară de nume.

Biroul lui Francesco Niccoli era la etajul al treilea al clădirii de secol XIX, care găzduia Catedra de matematică. Era o încăpere mică, ordonată şi fără miros, dominată de culoarea albă a pereților, a rafturilor, a biroului din plastic şi a computerului prea mare pus deasupra. Mattia ciocăni încet la uşă şi, dinăuntru, Niccoli nu fu sigur dacă bătea la uşa lui sau la cea a biroului alăturat. Spuse intră, sperând să nu facă o gafă.

Mattia deschise şi înainta un pas.

— Bună ziua, spuse.

— Bună ziua, îi răspunse Niccoli.

Privirea lui Mattia se îndreptă spre o fotografie agățată în spatele profesorului, care-l reprezenta, mult mai tânăr şi fără barbă, ținând în mână o plăcuță de argint, în timp ce strângea mâna unui necunoscut cu un aer important.

Mattia privi printre gene, dar nu reuşi să citească inscripția de pe plăcuță.

— Deci? îl îndemnă Niccoli, observându-l încruntat.

— Aş vrea să scriu o teză despre zerourile funcției zeta Riemann, spuse Mattia, fixându-şi privirea pe umărul drept al profesorului, unde o porțiune acoperită cu mătreață semăna cu un mic cer înstelat.

Niccoli făcu o grimasă asemănătoare unui zâmbet ironic.

— Mă scuzați, dar dumneavoastră cine sunteți? întrebă fără să-şi ascundă ironia şi ducându-şi mâinile la ceafă, ca şi cum ar fi vrut să se bucure de un moment amuzant.

— Mă numesc Mattia Balossino. Am terminat examenele şi aş vrea să-mi dau lucrarea până la anul.

— Aveți carnetul la dumneavoastră?

Mattia dădu din cap că da. Lăsă să-i cadă rucsacul din spinare, se ghemui şi căută înăuntru. Niccoli întinse mâna să ia carnetul, dar Mattia preferă să-l aşeze pe marginea biroului.

De câteva luni, profesorul era forțat să îndepărteze obiectele ca să le vadă bine. Parcurse rapid şirul de note maxime şi cu laude. Nicio abatere, nicio ezitare sau un test la care s-o dea în bară, poate din cauza unei poveşti de dragoste sfârşite prost.

Închise carnetul şi-l privi mai atent pe Mattia. Era o apariție ştearsă şi avea poziția unuia care nu ştie să ocupe spațiul cu trupul lui. Profesorul se gândi că era un altul dintre cei care se refugiază în studiu pentru că în viață sunt nişte fraieri. Oamenii de felul ăsta, imediat ce depăşesc aria bine delimitată a universității, nu mai sunt buni de nimic, comentă în sinea lui.

— Nu credeți că ar trebui să vă propun eu un subiect? întrebă, lungind cuvintele.

Mattia ridică din umeri. Ochii lui negri se mişcau de la dreapta la stânga, urmărind muchia biroului.

— Pe mine mă interesează numerele prime. Vreau să scriu despre funcția zeta Riemann, răspunse.

Niccoli oftă. Apoi se ridică şi se apropie de dulapul alb. În timp ce parcurgea cu arătătorul titlurile cărților, pufnea ritmic. Luă nişte foi bătute la maşină şi capsate într-un colț.

— Bine, bine, spuse dându-i-le lui Mattia. Vă puteți întoarce după ce refaceți calculele din acest articol. Pe toate.

Mattia luă hârtiile şi, fără să citească titlul, îl băgă în rucsacul care stătea lipit de piciorul lui, deschis şi moale. Molfăi un mulțumesc şi ieşi din birou, trăgând uşa după el.

Niccoli se întoarse să se aşeze la locul lui şi se gândi cum se va plânge soției lui, la cină, din cauza acestei noi şi neaşteptate griji.

22

Tatăl lui Alice luase povestea cu fotografiatul drept toana unei fetițe plictisite. Cu toate astea, pentru cea de-a douăzeci şi treia aniversare a fiicei lui, îi dăruise un aparat reflex Canon, cu tot cu geantă şi trepied, şi ea îi mulțumise cu un zâmbet frumos şi fugar, ca o rafală de vânt rece. Îi plătise şi un curs organizat de administrația locală, cu durata de şase luni, iar Alice nu lipsise de la nicio lecție. Înțelegerea era clară şi implicită: facultatea înainte de toate.

Apoi, într-o clipă precisă ca linia ce desparte lumina de umbră, boala Fernandei se agravase, târându-i pe toți trei într-o spirală tot mai îngustă de sarcini noi, spre un nivel inevitabil de apatie şi indiferență reciprocă. Alice nu mai călcase pe la facultate şi tatăl ei se prefăcuse că nu bagă de seamă. O remuşcare, al cărei semn inițial aparținea de-acum unui alt timp, îi interzicea să se impună în mod decisiv în fața fiicei lui, aproape îi interzicea să-i vorbească. Uneori se gândea că ar fi fost de-ajuns puțin, ar fi fost de ajuns să intre în camera ei într-o seară oarecare şi să-i spună... Să-i spună ce? Soția lui dispărea din viață ca o pată umedă care se usucă pe un tricou şi, împreună cu ea, firul care încă îl lega de fiica lui se desfăcea, deja zăcea pe jos, lăsând-o liberă să decidă pe cont propriu.

În ce priveşte fotografia, lui Alice îi plăcea mai mult gestul decât rezultatul. Îi plăcea să deschidă capacul posterior al aparatului şi să deruleze noul film câțiva centimetri, atât cât trebuia ca să-l prindă pe rolă, să-şi închipuie că acea peliculă goală va deveni curând ceva şi să nu ştie încă ce, să facă primele fotografii în gol, să privească, să focalizeze, să-şi încline bustul în față şi în spate, să decidă, după plac, includerea sau excluderea unor fragmente de realitate, să mărească, să deformeze.

De fiecare dată când auzea clicul declanşării, urmat de

acel fâsâit uşor, îşi amintea de copilărie, când prindea lăcuste în grădina casei de la munte în mâinile făcute căuş. Se gândea că şi cu fotografia era la fel, că acum ea captura timpul şi îl fixa pe celuloid, prinzându-l la jumătatea saltului său spre clipa următoare.

La curs o învățaseră să-şi rotească de două ori cureaua aparatului în jurul încheieturii. În acest fel, dacă cineva vrea să ți-l fure, e obligat să-l smulgă odată cu brațul. Pe coridorul de la Maria Ausiliatrice, unde mama ei era internată, Alice nu risca nimic de genul acesta, dar se obişnuise să-şi poarte aparatul Canon în acel mod.

Mergea razant pe lângă peretele bicolor, atingându-l uşor, din când în când, cu umărul drept, ca să nu se ciocnească de nimeni. Programul de vizită de la prânz abia începuse şi lumea se revărsa pe coridoarele spitalului ca o masă fluidă.

Uşile din aluminiu şi placaj de la camere erau deschise. Fiecare secție avea mirosul ei specific. Oncologia mirosea a dezinfectant şi a tifoane îmbibate cu alcool.

Camera mamei era penultima, iar Alice intră acolo. Era adâncită într-un somn care nu era al ei, iar obiectele la care era conectată nu produceau niciun zgomot. Lumina era slabă şi amorțită. Pe pervaz erau flori roşii aranjate într-o vază: Soledad le adusese cu o zi înainte.

Alice îşi sprijini mâinile şi aparatul pe marginea patului, acolo unde aşternuturile, ridicate pe mijloc peste silueta mamei ei, se netezeau iarăşi.

Venea în fiecare zi ca să nu facă nimic. Infirmierele se ocupau de tot. Îşi imagina că rolul ei era acela de a-i vorbi mamei. Mulți fac asta, se comportă ca şi cum bolnavii ar fi capabili să asculte gândurile, să înțeleagă cine stă în picioare lângă ei şi dialoghează în sinea lui, ca şi cum boala ar putea să deschidă între persoane un canal diferit de percepție.

Alice nu credea în asta, iar în acea cameră se simțea singură şi atât. De obicei, stătea jos, aştepta să treacă o jumătate de oră şi apoi ieşea. Dacă întâlnea vreun medic,

cerea informații care, oricum, erau mereu aceleaşi. Cuvintele lor şi ridicările din sprâncene voiau doar să spună aşteptăm să meargă ceva rău.

În acea dimineață însă adusese cu ea o perie. O luă din geantă şi, delicat, fără să-i zgârie chipul, pieptănă părul mamei ei, numai pe cel care nu era turtit pe pernă. Ea era inertă şi ascultătoare ca o păpuşă.

Îi aranja brațele deasupra aşternutului, ca două drepte paralele, într-o poziție relaxată. O altă picătură din perfuzia cu soluție salină parcurse tubul şi dispăru în venele Fernandei.

Alice se aşează la capul patului, cu aparatul Canon sprijinit pe bara de aluminiu. Închise ochiul stâng şi cu celălalt se uită prin vizor. N-o mai fotografiase niciodată pe mama ei înainte. Apăsă şi apoi se aplecă puțin mai în față, fără să renunțe la încadrare.

Un foşnet aproape că o sperie şi camera se umplu, pe neaşteptate, de lumină.

— E mai bine? spuse o voce masculină în spatele ei.

Alice se întoarse. Lângă fereastră era un medic care mânuia cordonul jaluzelelor. Era tânăr.

— Da, mulțumesc, zise Alice puțin intimidată.

Medicul îşi ascunse mâinile în buzunarele halatului alb şi rămase privind-o, ca şi cum aştepta să continue. Ea se aplecă să facă o altă fotografie, puțin la întâmplare, ca să-i facă pe plac. O fi crezând că sunt nebună, îşi spuse.

În schimb, medicul se apropie cu dezinvoltură de patul mamei ei. Aruncă o privire pe fişă şi, în timp ce citea, strânse pleoapele, mijindu-şi ochii. Se apropie de perfuzie şi mişcă o rotiță cu degetul mare. Picăturile începură să curgă mai rapid şi el le privi mulțumit. Alice se gândi că mişcările lui aveau ceva liniştitor.

Doctorul se apropie de ea şi se prinse cu ambele brațe de structura patului.

— Infirmierele au o fixație, comentă pentru sine. Vor întuneric peste tot. De parcă aici înăuntru n-ar fi deja greu să distingi ziua de noapte.

Se întoarse şi-i zâmbi.

— Eşti fiica?

— Da.

El încuviinţă din cap, fără compătimire.

— Sunt doctorul Rovelli, spuse. Fabio, adăugă apoi, după o clipă de gândire.

Alice îi strânse mâna şi se prezentă. Pentru câteva secunde, fără să spună nimic, o priviră pe Fernanda care dormea.

Apoi doctorul lovi de două ori în metalul de la pat, care sună a gol, şi se îndepărtă. Trecând pe lângă Alice, se întinse puţin spre urechea ei.

— Să nu spui că am fost eu, îi şopti, făcându-i cu ochiul şi arătând spre ferestrele pe care se revărsa lumina.

La sfârşitul programului de vizită, Alice coborî cele două etaje, apoi traversă holul şi ieşi, trecând de uşile vitrate care se deschiseră automat.

Traversă curtea şi se opri la chioşcul de lângă intrare. Îi ceru o sticlă de apă minerală domnului bătrân şi transpirat care servea. Îi era foame, dar era obişnuită să-şi controleze stimulul până la anihilarea lui aproape totală. Băutura gazoasă era unul dintre trucurile ei şi era destul ca să-i umple stomacul, cel puţin un timp, de ajuns pentru a depăşi momentul critic al prânzului.

Căută portofelul în borsetă, puţin încurcată de aparatul de fotografiat care-i atârna la mână.

— Rezolv eu, spuse cineva în spatele ei.

Fabio, medicul pe care-l cunoscuse cu numai o jumătate de oră în urmă, se întinse spre domnul din chioşc şi îi dădu o bancnotă. Apoi îi zâmbi lui Alice, într-un mod care îi reteză curajul să protesteze. În locul halatului, purta un tricou albastru cu mâneci trei sferturi şi avea un parfum tare pe care ea nu-l simţise mai devreme.

— Şi o coca-cola, adăugă, adresându-se domnului.

— Mulțumesc, spuse Alice.

Încercă să desfacă sticluța, dar capacul îi alunecă sub degete fără să se mişte.

— Îmi dai voie? zise Fabio.

Îi luă sticla din mână şi o deschise folosind numai degetul mare şi arătătorul. Alice se gândi că nu era nimic special în acel gest, că ar fi reuşit şi ea, ca oricine, doar dacă n-ar fi avut mâinile atât de transpirate. Oricum gestul i se păru ciudat de fascinant, ca o mică faptă eroică îndeplinită pentru ea.

Fabio îi întinse apa şi ea spuse, din nou, mulțumesc. Băură, fiecare din sticla lui şi privindu-se pe furiş, ca şi cum se gândeau la ce să-şi spună după aceea. Fabio avea părul scurt şi cârlionțat. Acolo unde razele soarelui îl atingeau direct, din castaniu bătea în roşiatic. Alice avea impresia că el era conştient de acele jocuri de lumină, că într-un anume fel era conştient de tot ce era şi avea în jurul lui.

Se îndepărtară împreună de lângă chioşc, ca şi cum hotărâră asta de comun acord. Alice nu ştia cum să se retragă. Se simțea datoare, pentru că el îi oferise apa şi pentru că o ajutase să o deschidă. Vorbind sincer, nu era nici măcar sigură că vrea să plece atât de repede.

Fabio înțelese.

— Pot să te însoțesc unde mergi? o întrebă fără nicio reținere.

Alice roşi.

— Merg la maşină.

— Atunci, la maşină.

Ea nu-i spuse nici da, nici nu, dar zâmbi privind în altă parte. Fabio făcu un gest reverențios cu mâna, care voia să spună după tine.

Traversară şi o luară pe o străduță unde trotuarul nu mai era protejat de copaci.

Din umbra lui Alice, în timp ce mergeau unul lângă celălalt, medicul observă asimetria paşilor ci. Umărul drept, îndoit de greutatea aparatului de fotografiat, era

contrapunctul liniei piciorului stâng, dur ca un baston. Fragilitatea îngrijorătoare lui Alice era intensificată de umbra ei lunguiață, astfel încât o făcea să apară unidimensională, un segment întunecat care se împărțea în două membre proporționate şi, în aceeaşi măsură, proteze mecanice.

— Te-ai lovit la un picior? o întrebă.

— Poftim? zise Alice alarmată.

— Te-am întrebat dacă te-ai lovit, repetă el. Am văzut că şchiopătezi.

Alice îşi simți piciorul bun încordându-se.

Încercă să-şi corecteze mersul, îndoindu-l pe cel beteag cât putea, până când începu cu adevărat să o doară. Se gândi la cruzimea şi precizia verbului „a şchiopăta".

— Am avut un accident, spuse. Apoi, ca şi cum s-ar fi scuzat, adăugă: Cu mult timp în urmă.

— De maşină?

— Nu, la schi.

— Îmi place la nebunie să schiez, spuse Fabio entuziast, convins că a găsit un subiect de conversație.

— Eu nu pot să-l sufăr, răspunse Alice sec.

— Păcat.

— Da, păcat.

Merseră unul lângă altul fără să mai vorbească. Tânărul medic era înconjurat de o aură de linişte, de o sferă solidă şi transparentă de siguranță. Avea buzele schițate într-un surâs şi când nu zâmbea. Părea în elementul lui, ca şi cum i se întâmpla zilnic să întâlnească o fată într-o cameră de spital şi să discute apoi puțin cu ea, conducând-o până la maşină. Alice, în schimb, se simțea de lemn. Tendoanele ei erau de veghe, îşi simțea articulațiile trosnind şi muşchii rigizi lipiți de oase.

Arătă un Fiat Seicento albastru parcat, ca şi cum ar fi zis aceasta e maşina, şi Fabio îndepărtă brațele. O maşină trecu pe stradă, în spatele lor. Din neant, zgomotul ei crescu şi apoi se reduse iar, până când

dispăru.

— Şi, aşa deci, eşti fotografă? spuse medicul, ca să mai câştige timp.

— Da, răspunse Alice instinctiv.

Îi păru rău imediat. Pentru moment era o fată care abandonase facultatea şi care hoinărea pe străzi făcând fotografii mai mult la întâmplare. Se întrebă dacă asta ajungea pentru a face din ea o fotografă, care era graniţa exactă dintre a fi şi a nu fi cineva.

Îşi muşcă buza subţire.

— Mai mult sau mai puţin, adăugă.

— Îmi dai voie? îi zise doctorul, deschizând palma ca să apuce aparatul.

— Sigur.

Alice desfăcu cureaua de la încheietură şi i-l întinse. El îl întoarse în mâini. Scoase căpăcelul şi îndreptă obiectivul mai întâi în faţa lui şi apoi în sus, spre cer.

— Uau, comentă. Pare profesional.

Ea roşi şi doctorul i-l dădu înapoi.

— Poţi să fotografiezi, spuse Alice.

— Nu, nu, te rog. Nu sunt în stare. Fotografiază tu.

— Ce?

Fabio privi în jur. Întoarse capul într-o parte şi-n cealaltă, nehotărât. Apoi ridică din umeri.

— Pe mine, răspunse.

Alice îl privi neîncrezătoare.

— Şi de ce-aş face-o? îl întrebă, cu o inflexiune uşor răutăcioasă, care îi scăpă involuntar.

— Pentru că astfel vei fi nevoită să mă revezi, cel puţin ca să-mi arăţi poza.

Alice ezită un moment. Privi ochii lui Fabio, pentru prima oară cu atenţie, şi nu reuşi să-i susţină privirea mai mult de o secundă. Erau albaştri şi lipsiţi de umbre, curaţi ca şi cerul din spatele lui, şi ea se trezi prizonieră înăuntru, dezorientată, ca şi cum ar fi rămas goală într-o imensă cameră pustie.

E frumos, se gândi Alice. E frumos în felul în care un

băiat trebuie să fie frumos.

Îndreptă obiectivul spre mijlocul feței. El zâmbi, deloc stânjenit. Nici nu înclină capul, cum fac adesea oamenii în fața obiectivului. Alice focaliză şi apoi apăsă cu arătătorul. Liniştea fu întreruptă de un clic.

23

Mattia se prezentă în biroul lui Niccoli la o săptămână după prima lor întâlnire. Profesorul îl recunoscu după felul în care bătea la uşă şi acest fapt îl deranja în mod deosebit. Văzându-l intrând pe Mattia, respiră adânc, gata să răbufnească imediat ce băiatul ar fi spus fraze de tipul sunt nişte lucruri pe care nu le înţeleg şi voiam să vă întreb dacă-mi puteţi explica unele pasaje. Dacă sunt destul de tăios se gândi Niccoli, încă mai pot reuşi să scap de el.

Mattia ceru voie şi, fără să-l privească în faţă pe profesor, aşeză pe marginea mesei articolul pe care i-l dăduse să-l studieze. Niccoli îl ridică şi îi scăpă din mâini un teanc de foi numerotate şi scrise frumos, aşezate lângă cele capsate. Le puse alături şi găsi acolo calculele din articol rezolvate corect, fiecare cu propria referire la text. Le răsfoi în grabă şi nu avu nevoie să le examineze atent ca să înţeleagă că erau corecte: ordinea paginilor era suficientă pentru a-i dezvălui corectitudinea.

Rămase puţin dezamăgit, pentru că simţea izbucnirea deja pregătită rămânându-i în gât, ca un strănut care refuză să se producă. Dădu aprobator din cap mult timp, în timp ce observa absorbit rezolvările lui Mattia. În zadar încercă să-şi reprime un impuls de invidie faţă de acel individ care părea atât de neadaptat vieţii, dar care, fără îndoială, era dotat pentru acea materie, aşa cum el însuşi nu fusese niciodată cu adevărat.

— Foarte bine, spuse în sfârşit, dar cu jumătate de gură, fără intenţia de a face un compliment real. Apoi, dezvăluindu-şi cu emfază aversiunea din voce: Este o problemă ridicată în ultimele paragrafe. E legată de momentele funcţiei zeta pentru…

— Am făcut-o, îl întrerupse Mattia. Cred că am rezolvat-o.

Niccoli îl privi cu neîncredere şi apoi cu evident dispreţ.

— A, da?

— Pe ultima pagină a notițelor mele.

Profesorul îşi umezi arătătorul cu limba şi dădu paginile până la sfârşit. Cu fruntea încreţită, citi rapid demonstraţia lui Mattia, fără să înţeleagă prea mult, dar şi fără să găsească ceva de obiectat. Apoi reluă de la capăt, mai încet, şi de data asta raţionamentul îi apăru limpede, de-a dreptul riguros, chiar dacă afectat ici şi colo de câteva pedanterii de diletant. În timp ce urmărea pasajele, fruntea i se destinse, iar el începu să-şi mângâie, inconştient, buza inferioară. Uită de Mattia, care rămăsese înţepenit în aceeaşi poziţie de la început, privindu-şi picioarele şi repetându-şi în minte dă Doamne să fie corect, dă Doamne să fie corect, ca şi cum de verdictul profesorului depindea restul vieţii lui. În timp ce-şi spunea asta, nu-şi imagina, oricum, că va fi într-adevăr aşa.

Niccoli puse din nou foile pe masă, cu grijă, şi se lăsă pe spătarul scaunului, din nou cu mâinile încrucişate la ceafă, în poziţia lui preferată.

— Păi, aş zice că sunteţi în regulă, rosti.

Examenul fu fixat pentru sfârşitul lui mai şi Mattia îi rugă pe ai lui să nu asiste. Dar cum aşa? doar atât reuşi să-l întrebe mama lui. El clătină din cap, privind pe fereastră. Geamul se sprijinea pe un zid de beznă şi reflecta imaginea celor trei în jurul unei mese cu patru laturi. Mattia văzu reflectarea tatălui său care prindea cu o mână braţul mamei şi cu cealaltă îi făcea semn să o lase baltă. Apoi văzu reflectarea ei care se ridica de la masă cu mâna dusă la gură şi deschidea robinetul ca să spele farfuriile, chiar dacă nu terminaseră cina.

Ziua licenţei sosi la fel ca toate celelalte şi Mattia se sculă înainte să audă deşteptătorul. Nălucirile, care noaptea îi umpluseră ochii ca nişte foi de hârtie mâzgălite, avură nevoie de câteva minute ca să dispară. În camera de zi nu găsi pe nimeni, doar un costum albastru, elegant şi nou, întins lângă o cămaşă roz

deschis, călcată impecabil. Pe cămaşă era un bilet cu mesajul „Licențiatului nostru”, semnat mama şi tata, dar numai cu scrisul tatei. Mattia se îmbrăcă şi ieşi din casă fără să se uite în oglindă.

Susținu lucrarea privindu-i pe membrii comisiei drept în ochi, dedicând fiecăruia un timp egal şi fără modulații în voce. Niccoli, aşezat printre ceilalți în primul rând, dădea din cap cu resentiment şi se uita pe furiş la uimirea crescândă de pe chipurile colegilor.

Când sosi momentul acordării diplomei, Mattia se aşează în rând cu ceilalți candidați. Erau singurii în picioare în spațiul imens al aulei magna. Mattia simțea privirile publicului ca pe o furnicătură pe şira spinării. Încercă să se distragă, evaluă volumul încăperii utilizând drept instrument de precizie statura preşedintelui, dar furnicătura i se cățără pe gât şi se bifurcă, prinzându-i tâmplele. Îşi închipui mii de insecte mici năvălindu-i în urechi, mii de molii înfometate săpându-i galerii prin creier.

Formula identică pe care preşedintele comisiei o repetă pentru fiecare candidat i se păru, de fiecare dată, mai lungă şi fu acoperită de un zgomot crescător în capul lui, astfel încât nu reuşi să-şi audă numele când veni momentul lui. Ceva solid, asemănător cu un cub de gheață, i se opri în gât. Strânse mâna preşedintelui şi o simți atât de uscată, că instinctiv căută catarama metalică a curelei pe care nu o avea. Tot publicul se ridică în picioare cu un zgomot mareic. Niccoli se apropie şi îl bătu de două ori pe spate, spunând felicitări. Înainte de finalul aplauzelor, Mattia ieşise din aulă şi pornise în grabă pe coridor, uitând să pună mai întâi vârful picioarelor înainte, ca să nu facă să răsune paşii spre ieşire.

Am reuşit, am reuşit, îşi repeta în tăcere. Dar cu cât se apropia mai mult de poartă, cu atât simțea un hău adâncindu-i-se în stomac. Afară, lumina soarelui, căldura şi vacarmul din trafic îl năuciră. Se clătină în prag, ca şi

cum îi era frică să nu cadă de pe treapta de ciment. Pe trotuar se afla un grup de persoane, Mattia număra şaisprezece dintr-o singură privire. Multe țineau în mână flori, sigur îi aşteptau pe colegii lui. Pentru o clipă, Mattia îşi dori să fie cineva acolo şi pentru el. Simțea nevoia să-şi abandoneze propria povară pe corpul altcuiva, ca şi cum greutatea capului devenise brusc de nesusținut doar pe picioarele lui. Îi căută pe părinții lui, îi căută pe Alice şi pe Denis, dar nu erau decât necunoscuți care se uitau nervos la ceas, care îşi făceau vânt cu foi găsite cine ştie pe unde, care fumau, vorbeau tare şi nu-şi dădeau seama de nimic.

Privi sulul de hârtie pe care-l ținea în mână, unde cu o caligrafie cursivă era scris că Mattia Balossino era un licențiat, un profesionist, un adult, că era timpul ca licențiatul Balossino să-şi vadă de viață şi că i se terminau şinele care îl conduseseră de la clasa întâi până la trecerea examenului de licență cu ochii închişi şi cu urechile astupate. O răsuflare i se oprise la jumătate, ca şi cum aerul nu fusese împins destul ca să facă turul complet.

Şi acum? se întrebă.

O doamnă scundă şi năduşită îi spuse scuze şi el se dădu la o parte ca să o lase să intre. O urmă în clădire, chiar dacă ea n-ar fi putut să-l conducă spre vreun răspuns. Parcurse coridorul în sens opus şi urcă la primul etaj. Intră în bibliotecă şi se duse să se aşeze la locul obişnuit, lângă fereastră. Puse sulul de hârtie lângă scaunul gol de alături şi întinse mâinile pe masă. Se concentră pe propria respirație, care continua să se oprească într-un resac, între gât şi plămâni. I se mai întâmplase şi altă dată, dar niciodată atât de mult timp.

Nu poți uita cum se face, îşi spuse. E un lucru care nu se poate uita şi gata.

Expiră tot aerul şi îşi ținu respirația câteva secunde. Apoi deschise larg gura şi inspiră cât putu de tare, până când îl dureră muşchii pieptului. De data asta, respirația

coborî până la capăt şi lui Mattia îi păru că vede moleculele de oxigen, albe şi rotunde, care se răspândeau prin artere şi reîncepeau să se agite în inimă.

Rămase nemişcat, în aceeaşi poziție, un timp nedefinit, fără să se gândească, fără să-i observe pe studenții care intrau şi ieşeau, într-o stare absentă de amorțeală şi nelinişte.

Apoi, dintr-odată, ceva apăru în fața ochilor săi, o pată roşie, şi Mattia tresări. Focaliză un trandafir împachetat în celofan, pe care cineva îl izbise tare de bancă, cu zgomotul unei pălmuiri. Urmări coada şi recunoscu mâna lui Alice după încheieturile pronunțate, puțin înroşite față de degetele albe, şi după unghiile rotunde, tăiate scurt.

— Eşti chiar un tâmpit.

Mattia o privi cum se priveşte o fantasmă. I se păru că se apropie de scena aceea de departe, dintr-un loc confuz pe care deja nu şi-l mai amintea bine. Când fu destul de aproape, ghici pe chipul lui Alice o tristețe nouă, profundă.

— De ce nu mi-ai spus? continuă ea. Trebuia să mă anunți. Trebuia.

Alice se lăsă, epuizată, pe scaunul din fața lui Mattia. Privi afară, spre stradă, clătinând din cap.

— Cum ai… începu Mattia.

— De la ai tăi. Am aflat de la ai tăi. Alice se întoarse brusc şi-l privi fix, cu o furie clocotitoare în ochii albaştri. Ți se pare corect?

Mattia ezită. Apoi clătină din cap şi o siluetă întunecată şi distorsionată se mişcă odată cu el pe suprafața răsucită a celofanului.

— Eu mi-am imaginat mereu că voi fi acolo. Îmi închipuisem de atâtea ori. În timp ce tu…

Alice făcu o pauză, pentru că restul frazei îi rămăsese pe limbă. Mattia se gândea încă la modul în care acel moment devenise, brusc, atât de real. Încercă să-şi amintească unde se găsea în urmă cu câteva secunde, dar nu reuşi.

— Nimic, termină Alice. Tu nimic. Dintotdeauna.

El simți capul adâncindu-i-se între umeri şi din nou moliile mişunându-i în creier.

— Nu era important, şopti. Nu voiam să…

— Taci! îl întrerupse ea dintr-odată. De la celelalte bănci cineva zise sttt! şi tăcerea secundelor următoare păstră memoria acelui şuierat.

— Eşti palid, zise Alice. Îl privi pe Mattia cu îngrijorare. Te simți bine?

— Nu ştiu. Am amețit puțin.

Alice se ridică. Îşi îndepărtă părul de pe frunte, împreună cu nişte gânduri rele şi confuze. Apoi se aplecă spre Mattia şi îl sărută pe obraz, uşor şi tăcut, şi într-o clipă toate insectele dispărură.

— Sigur ai fost foarte bun, îi spuse la ureche. Ştiu asta.

Mattia îi simți părul gâdilându-i gâtul. Simți intervalul subțire de aer care îi separa umplându-se de căldura ei şi apăsându-i pe piele, ca o țesătură din bumbac. Simți impulsul de a o reține, însă mâinile rămaseră imobile, de parcă erau adormite.

Alice se ridică. Luă de pe scaun diploma de licență, o desfăcu şi zâmbi, citind-o cu jumătate de voce.

— Uau, spuse în cele din urmă. Vocea ei se coloră într-o tonalitate strălucitoare. Trebuie să sărbătorim. Hai, licențiatule, în picioare! ordonă.

Îi întinse mâna lui Mattia. El o apucă, puțin nesigur la început. Se lăsă condus afară din bibliotecă, cu aceeaşi încredere dezarmată cu care, cu ani în urmă, se lăsase târât în baia pentru fete. Odată cu trecerea vremii, proporțiile dintre mâinile lor se schimbaseră. Acum degetele lui le învăluiau complet pe ale lui Alice, ca valvele aspre ale unei cochilii.

— Unde mergem? o întrebă.

— La o plimbare. E soare. Ai nevoie de puțin soare.

Ieşiră din clădire şi de data asta lui Mattia nu-i fu teamă de lumină, de trafic şi de persoanele adunate în fața porții.

În maşină ținură ferestrele deschise. Alice conducea cu ambele mâini pe volan şi cânta *Pictures of you,* imitând sunetul cuvintelor pe care nu le cunoştea. Mattia îşi simți muşchii relaxându-se treptat, adaptându-se la forma scaunului. I se părea că maşina lăsa în urmă o dâră întunecată şi vâscoasă, alcătuită din trecutul şi preocupările lui. Se simțea tot mai uşor, ca un borcan care se goleşte. Închise ochii şi, pentru câteva secunde, reuşi să plutească pe aerul care-i bătea peste față şi peste vocea lui Alice.

Când îi redeschise, erau pe strada care ducea la el acasă. Se întrebă dacă îi organizaseră o petrecere surpriză şi se rugă să nu fie adevărat.

— Hai, unde mergem? întrebă din nou.

— Mmm, murmură Alice. Nu-ți face griji. Dacă într-o zi mă vei duce tu la plimbare vei avea dreptul să alegi.

Pentru prima oară Mattia se ruşina că are douăzeci şi doi de ani şi că nu are încă permis. Era un alt lucru dintre multele pe care le neglijase, un alt pas evident în viața unui băiat pe care el alesese să nu-l îndeplinească, ca să rămână cât mai mult posibil în afara angrenajului vieții. Ca şi mâncatul de floricele la cinematograf, aşezatul pe spătarul unei bănci, nerespectarea orei de culcare impusă de părinți, jocul de fotbal cu o mingiuță de staniol sau statul în picioare, gol, în fața unei fete. Se gândi că exact din acea clipă va fi altfel. Hotărî că-şi va lua permisul cât mai curând. O va face pentru ea, ca să o plimbe. Pentru că îi era frică să recunoască, dar când era cu ea, părea că merită să facă toate lucrurile normale pe care le fac persoanele normale.

În apropiere de casa lui Mattia, Alice viră în altă direcție. O luă pe strada principală şi parcă după o sută de metri, în fața parcului.

— *Voilà,* spuse.

Îşi desfăcu centura şi coborî din maşină. Mattia rămase înfipt în scaun, cu ochii țintă la parc.

— Păi? Coborî?

— Aici nu, zise el.

— Hai, nu face pe prostul! Mattia clătină din cap.

— Să mergem în altă parte, spuse.

Alice privi în jur.

— Care e problema? insistă ea. Facem doar o plimbare.

Se apropie de fereastră, pe partea lui Mattia. El era rigid, ca şi cum cineva îi înfigea un cuțit în spinare. Ținea mâna, ca un păianjen, prinsă cu putere de mânerul portierei. Fixa copacii, o sută de metri mai încolo. Frunzele verzi şi mari acopereau scheletul noduros, structura fractală a ramurilor. Ascundeau cumplitul lor secret.

Nu mai fusese niciodată acolo. Ultima oară se dusese cu poliția, în acea zi în care tatăl îi spusese dă-i mâna mamei şi ea şi-o retrăsese în buzunar. În acea zi avea încă brațele bandajate, de la falange până la cot, cu o faşă groasă şi răsucită în mai multe straturi, astfel încât era nevoie de o lamă zimțată ca să o secționeze până la piele. Le arătase polițiştilor unde stătuse Michela. Ei doriseră să ştie punctul exact şi făcuseră fotografii, mai întâi de departe, şi apoi de aproape.

Din maşină, în timp ce se întorceau spre casă, văzuse excavatoarele vârând brațele mecanice în râu ca să scoată bucăți mari de pământ ud şi închis la culoare şi să le lase să cadă pe mal, cu greutate. Mattia băgase de seamă că mama lui îşi ținea respirația de fiecare dată, până când fiecare grămadă se desfăcea pe pământ. Trebuia să fie Michela în acel noroi, dar, în schimb, nu o găsiseră. N-o găsiseră niciodată.

— Să mergem. Te rog, repetă Mattia.

Tonul lui nu era rugător. Mai degrabă părea absorbit, contrariat.

Alice urcă din nou în maşină.

— Uneori nu înțeleg dacă…

— Acolo am abandonat-o pe sora mea geamănă, o întrerupse el cu o voce ştearsă, aproape inumană.

Ridică brațul şi cu arătătorul drept arătă spre copacii

din parc. Apoi îl lăsă în aer ca şi cum ar fi uitat de el.

— Soră geamănă? Ce spui? Tu nu ai o soră geamănă…

Mattia dădu din cap încet, continuând să fixeze copacii.

— Era identică. Identică, spuse.

Apoi, fără ca Alice să aibă timp să i-o ceară, îi povesti totul. Vărsă toată povestea, ca un dig făcut țăndări. Viermele, petrecerea, piesele Lego, râul, bucățile de sticlă, camera de spital, judecătorul Berardino, apelul la televizor, psihiatrul, totul, aşa cum nu făcuse cu nimeni niciodată. Vorbi fără să o privească, fără să se emoționeze. Apoi rămase în tăcere. Cu mâna dreaptă apăsă cu degetele sub scaun, dar găsi numai forme rotunjite. Se liniştise. Se simțea din nou departe, străin de corpul lui.

Alice îi atinse bărbia cu o mână şi, cu delicatețe, îi întoarse capul. Mattia văzu numai o umbră întinzându-se spre el. Instinctiv închise ochii şi apoi îi simți gura caldă deasupra gurii lui, lacrimile ei pe obraji, sau poate nu pe ale ei, şi, în sfârşit, mâinile, atât de uşoare, care îi uneau capul nemişcat şi îi reprindeau gândurile capturându-le acolo, în spațiul care acum lipsea între ei.

24

În ultima lună se văzuseră des, fără să-şi dea niciodată întâlnire, dar nici întâmplător. După programul de vizite, Alice ajungea mereu să se învârtă pe lângă secția lui Fabio, iar el făcea în aşa fel încât să fie găsit. Se plimbau prin curte,
aproape mereu pe acelaşi traseu, pe care-l deciseseră de comun acord, fără să vorbească despre asta. Împrejmuirea exterioară delimita locul poveştii lor, decupa o zonă unde nu era nevoie să dai un nume acelui lucru misterios şi pur care oscila între ei.

Fabio părea că ştie cu precizie dinamica ritualului de curtare, ştia să respecte timpii şi să măsoare frazele, ca şi cum respecta un protocol. Intuia suferința adâncă a lui Alice, dar nu se amesteca. Excesele lumii, de orice formă erau acestea, chiar nu-l priveau, se ciocneau de echilibrul şi bunul lui simț şi el prefera să le ignore, să se prefacă pur şi simplu că nu există. Dacă un obstacol îi bloca trecerea, îl evita fără să-şi modifice mersul şi uita imediat de asta. Nu avea aproape niciodată îndoieli.

Ştia, în orice caz, cum să-şi atingă obiectivele, deci era atent la stările lui Alice, într-un mod politicos şi uşor pedant. Dacă ea nu vorbea, o întreba dacă era ceva în neregulă, dar niciodată de două ori la rând. Se interesa de fotografiile ei, de starea mamei ei şi umplea tăcerile cu povestiri despre ziua lui, cu anecdote amuzante auzite prin secție.

Alice se lăsa transportată de siguranța lui, căreia i se abandona puțin câte puțin, la fel cum se abandona susținerii apei când, în copilărie, făcea pluta în piscină.

Trăiau lenta şi invizibila întrepătrundere a universurilor lor, ca doi aştri care gravitează în jurul unui ax comun, pe orbite tot mai strânse, al căror destin limpede e acela de a se uni într-un punct oarecare al spațiului şi al timpului.

Mamei lui Alice îi întrerupseseră terapia. Cu un semn din cap, soțul ei îşi dăduse acordul să o lase, în sfârşit, să se cufunde într-un somn nedureros, sub carapacea grea a morfinei. Alice aştepta doar să se termine şi nu reuşea să se simtă vinovată din cauza asta. Mama ei exista deja în sufletul ei ca o amintire, se depusese într-un colț ca un strat de polen, într-o parte a minții ei unde va rămâne pentru tot restul vieții, încremenită în acelaşi mănunchi de imagini fără sunet.

Fabio nu plănuise să o întrebe şi nici nu era un tip spontan, dar în acea după-amiază Alice avea ceva diferit, ca un fel de nelinişte, care reieşea din modul în care-şi unea degetele şi îşi mişca ochii dintr-o parte în alta, evitând mereu să-i întâlnească pe ai lui. Pentru prima oară de când o cunoştea fu grăbit, imprudent.

— Ai mei se duc la mare la sfârşitul acesta de săptămână, spuse dintr-odată.

Alice păru că nu a auzit sau, în orice caz, că ignoră ce a spus Fabio. De câteva zile mintea ci era un viespar. Mattia nu o sunase din ziua licenței, cu mai mult de o săptămână în urmă. Şi totuşi era clar că era rândul lui acum.

— Mă gândeam că sâmbătă ai putea veni la mine la cină, spuse Fabio.

Încrederea lui se clătină o clipă în mijlocul acelei fraze, dar se eliberă imediat de sentimentul de nesiguranță. Îşi vâri mâinile în buzunarele halatului şi se pregăti să accepte orice răspuns, cu aceeaşi uşurință. Ştia cum să-şi pregătească un adăpost înainte să aibă nevoie de el.

Alice schiță un zâmbet, umbrit de ceva dureros.

— Nu ştiu, spuse încet. Poate nu e…

— Ai dreptate, o întrerupse Fabio. Nu trebuia să te întreb. Scuză-mă!

Îşi terminară rondul în tăcere şi când ajunseră din nou în fața secției lui Fabio, el rosti un OK prelungit cu jumătate de gură.

Niciunul nu se mişcă. Schimbară o privire rapidă şi

imediat lăsară ochii în jos. Lui Fabio îi veni să râdă.

— Nu ştim niciodată cum să ne salutăm, eu şi cu tine, făcu.

— Da, îi zâmbi Alice.

Îşi duse o mână în păr, prinse o buclă cu arătătorul şi trase uşor de ea. Fabio făcu un pas hotărât spre ea şi pietrişul aleii trosni, aranjându-se sub piciorul lui. O sărută pe obrazul stâng, cu o apăsare afectuoasă, şi apoi se dădu înapoi.

— Păi, măcar gândeşte-te la asta, spuse.

Îi zâmbi larg, cu gura, ochii şi obrajii. Apoi se întoarse şi, mergând ţanţoş, porni spre intrare. Acum se întoarce, se gândi Alice, după ce îl văzu dincolo de uşa de sticlă. În schimb, Fabio trecu de colţ şi dispăru pe coridor.

25

Scrisoarea era adresată domnului Mattia Balossino şi era atât de uşoară şi de inconsistentă la atingere, că era imposibil de crezut că înăuntrul ei era tot viitorul lui Mattia. Mama lui nu i-o arătă până la cină, jenată poate de faptul că o deschisese fără permisiune. Nu o făcuse intenționat, dar nici nu se uitase la numele destinatarului: Mattia nu primea niciodată scrisori.

— A venit asta, spuse întinzând scrisoarea peste farfurii.

Mattia se uită interogativ la tatăl lui, care consimți la ceva imprecis. Înainte să ia scrisoarea, îşi trecu şervețelul de hârtie peste buza superioară, deja curată. Observând logoul circular şi complicat imprimat în albastru lângă adresă, nu avu nicio idee cu privire la conținut. Apăsă pe cele două margini ale plicului ca să scoată din el foaia îndoită în interior. O desfăcu şi începu să citească, întru câtva impresionat la gândul că acea scrisoare era chiar pentru el, pentru domnul Mattia Balossino.

Ai lui făceau zgomot cu tacâmurile mai mult decât era necesar, iar tatăl lui îşi dregea într-una glasul. După ce citi, Mattia îndoi iar foaia urmând secvența inversă de gesturi cu care o desfăcuse, în aşa fel încât să refacă forma inițială, şi o băgă la loc în plicul pe care-l aşeză pe scaunul Michelei.

Luă din nou furculița în mână, dar avu un moment de rătăcire în fața dovleceilor tăiați în rondele din farfurie, ca şi cum cineva i-ar fi făcut să dispară pe neaşteptate de acolo.

— Pare o ocazie bună, spuse Adele.

— Da.

— Vrei să mergi?

În timp ce spunea asta, mama lui Mattia simți cum i se încălzeşte fața. Îşi dădu seama că nu avea de-a face cu teama de a-l pierde. Dimpotrivă, îşi dorea cu toată

puterea ca el să accepte, să dispară din casa aceea, de pe locul pe care îl ocupa în fiecare seară la cină în fața ei, cu părul lui negru aplecat spre farfurie şi aura aceea tragică din jurul lui.

— Nu ştiu, răspunse Mattia dovleceilor.

— E o ocazie bună, repetă mama lui.

— Da.

Tatăl lui Mattia rupse tăcerea care urmă comentând la întâmplare despre eficiența popoarelor nord-europene, despre curățenia străzilor lor, punând totul pe seama climei aspre şi absenței luminii în bună parte a anului, care, evident, limita distracțiile. Nu fusese niciodată într-un astfel de loc, dar din câte se vorbea, aşa era.

Când, la finalul cinei, Mattia începu să stivuiască farfuriile, strângându-le în aceeaşi ordine ca în fiecare seară, tatăl lui îi puse o mână pe umăr şi cu voce joasă îi spuse du-te, termin eu. Mattia luă plicul de pe scaun şi se duse în camera lui.

Se aşeză pe pat şi începu să învârtă scrisoarea în mâini. O îndoi înainte şi înapoi de câteva ori, făcând să plesnească hârtia groasă a învelişului. Apoi examină mai atent logoul de lângă adresă. O pasăre de pradă, probabil o acvilă, ținea aripile deschise şi capul întors într-o parte, arătându-şi ciocul ascuțit din profil. Vârfurile aripilor şi ale picioarelor erau înscrise într-un cerc, pe care un defect de imprimare îl făcuse uşor oval. Un alt cerc, mai mare şi concentric precedentului, conținea numele universității care îi oferea un post lui Mattia. Caracterele gotice, toate acele „k" şi „h" cuprinse în nume, precum şi litera „o" cu o tăietură pe diagonală, care în matematică indica o mulțime vidă, îl făcură pe Mattia să-şi imagineze o clădire înaltă şi sumbră, cu coridoare pline de ecou şi tavane foarte înalte, înconjurată de pajişti cu iarbă tăiată scurt, tăcută şi fără oameni, ca o catedrală la capătul pământului.

În acel loc necunoscut şi depărtat era viitorul lui de matematician, era o promisiune de salvare, un spațiu

necontaminat, unde nimic nu fusese compromis încă. Aici, în schimb, era Alice, pur şi simplu ea, şi o mlaştină de jur împrejur.

I se întâmplă ca în ziua licenței. Răsuflarea îi rămase din nou în gât, unde luă forma unui dop. Horcăia de parcă aerul din camera lui se lichefiase dintr-odată. Zilele se măriseră deja destul de mult şi apusul era albastru şi epuizant. Mattia aşteptă ca şi ultima dâră de lumină să se stingă, în timp ce cu mintea mergea deja pe acele coridoare pe care nu le văzuse încă, din când în când ciocnindu-se de Alice, care-l privea fără să vorbească şi nu-i zâmbea.

Trebuie doar să decizi, se gândi. Te duci sau nu te duci. 1 sau 0, ca un cod binar. Dar cu cât încerca mai mult să simplifice, cu atât i se părea că se zăpăceşte. Se simțea ca o insectă prinsă într-o pânză lipicioasă de păianjen, în care se încâlcea şi mai mult dacă se zvârcolea.

Cineva bătu la uşa camerei lui şi sunetul ajunse până la el ca din fundul unui puț.

— Da? spuse.

Uşa se deschise încet şi tatăl lui băgă capul înăuntru.

— Pot să intru? întrebă.

— Îhî.

— De ce stai pe întuneric?

Fără să aştepte un răspuns, Pietro apăsă întrerupătorul şi cei 100 de wați explodară în pupilele dilatate ale lui Mattia, care se strânseră cu o durere plăcută.

Tatăl lui se aşeză pe pat, lângă el. Aveau acelaşi fel de a sta picior peste picior, cu călcâiul stâng în echilibru cu talpa dreaptă, dar niciunul nu observase asta niciodată.

— Cum se numeşte chestia aia pe care ai studiat-o tu? întrebă Pietro după o vreme.

— Ce chestie?

— Din lucrarea de diplomă. Nu-mi amintesc niciodată numele.

— Funcția zeta Riemann.

— A, da. Funcția zeta Rimann.

Mattia frecă unghia degetului mare sub cea a degetului mic, dar acolo pielea devenise atât de dură şi de bătătorită, că nu simți nimic. Unghiile alunecau una peste alta cu zgomot.

— Aş fi vrut să am mintea pe care o ai tu, continuă Pietro. Însă nu înțelegeam nimic din matematică. Nu era pentru mine. Trebuie să ai o minte specială pentru anumite lucruri.

Mattia se gândi că nu era nimic bun în a avea o minte ca a lui. Că ar fi deşurubat-o şi ar fi înlocuit-o cu alta, chiar şi cu o cutie de biscuiți, care e goală şi uşoară. Deschise gura să răspundă că faptul de a te simți special e cea mai rea cuşcă pe care şi-o poate construi cineva, dar apoi nu spuse nimic. Îşi aminti de momentul în care profesoara îl pusese să stea în mijlocul clasei, cu toți ceilalți privindu-l ca pe un animal rar, şi se gândi că era ca şi cum în toți acei ani nu se mişcase niciodată de acolo.

— Ți-a spus mama să vii? îl întrebă pe tatăl lui.

Lui Pietro i se încordară muşchii de la gât. Strânse buzele în interior şi apoi dădu din cap că da.

— Viitorul tău e lucrul cel mai important, spuse uşor stânjenit. E corect ca acum să te gândeşti la tine. Dacă te hotărăşti să te duci, noi te susținem. Bani nu sunt prea mulți, dar oricum sunt destui dacă vei avea nevoie.

Fu o altă tăcere lungă în care Mattia se gândi la Alice şi la partea de bani pe care i-o furase Michelei.

— Tată? zise în cele din urmă.

— Da?

— Poți să ieşi, te rog? Trebuie să dau un telefon.

Pietro oftă lung, un oftat în care se simțea şi uşurare.

— Sigur, spuse.

Se ridică şi, înainte să se întoarcă, întinse o mână spre chipul lui Mattia. Voia să-i atingă obrazul, dar se opri la câțiva centimetri de smocurile dezordonate ale bărbii

fiului său. Devie mângâierea către păr, pe care abia îl atinse. Cu acele lucruri, în fond, nu mai erau obişnuiți de mult.

26

Iubirea lui Denis pentru Mattia se consumase de la sine, ca o lumânare uitată aprinsă într-o cameră goală, şi făcuse loc unei nemulţumiri flămânde. Când avea nouăsprezece ani, Denis găsise reclama unui club pentru gay pe ultima pagină a unui ziar local, o smulsese şi păstrase bucăţica de hârtie două luni în portofel. Din când în când, o desfăşura şi recitea adresa pe care o ştia deja pe de rost.

În jurul lui, cei de aceeaşi vârstă cu el ieşeau cu fete şi se obişnuiseră de-acum cu sexul într-atât încât renunţaseră să mai vorbească despre asta tot timpul. Denis simţea că singura lui cale de scăpare era în acea bucată de ziar, în acea adresă pe care transpiraţia degetelor o ştersese uşor.

Într-o seară ploioasă se dusese acolo, nefiind nici măcar ferm convins de asta. Pur şi simplu se îmbrăcase cu primele lucruri luate din dulap şi ieşise, strigând către ai lui care erau în cealaltă cameră. Mă duc la film, spusese.

Trecuse de două sau de trei ori prin faţa localului, de fiecare dată făcând turul complet al clădirii. Apoi intrase ţinând mâinile în buzunar şi adresând un semn confidenţial bodyguardului. Se aşezase la bar, comandase o bere blondă şi o sorbise încet, continuând să fixeze sticlele aranjate la perete şi aşteptând.

După nu multă vreme, un tip se apropiase, şi Denis, înainte să-l studieze cu atenţie, decisese că se va duce cu el. Acela începuse să vorbească despre el sau poate de vreun film pe care Denis nu-l văzuse. Îi urla în ureche şi el nu asculta niciun cuvânt. Îl întrerupse brusc spunând să mergem la baie. Celălalt amuţise şi apoi zâmbise, dezvăluind nişte dinţi urâţi. Denis se gândise că era oribil, că avea sprâncenele aproape lipite şi că era bătrân, prea bătrân, dar nu conta.

În baie, tipul îi ridicase tricoul şi se aplecase în faţă să-l sărute, dar Denis îl dăduse la o parte. Se pusese în genunchi şi îi desfăcuse nasturii de la pantaloni. Celălalt spusese la naiba, ce grăbit eşti, dar apoi îl lăsase în pace. Denis închisese ochii şi încercase să termine repede.

Cu gura nu obţinuse nimic şi se simţise ca un idiot. Atunci îşi folosise mâinile cu insistenţă. Când celălalt termina, terminase şi el în pantaloni. Ieşise din baie aproape fugind, fără să-i lase necunoscutului timp să se îmbrace. Sentimentul de vină, acelaşi dintotdeauna, îl aşteptase chiar în spatele uşii closetului şi îl izbise ca apa rece ca gheaţa aruncată dintr-o găleată.

Odată ieşit din local, hoinărise o jumătate de oră în căutarea unei fântâni ca să scape de acel miros.

Se mai întorsese şi alte daţi în local. În fiecare seară vorbea cu tipi diferiţi şi găsea mereu o scuză să nu-şi spună numele adevărat. Nu se mai dusese cu niciunul. Aduna poveştile altora ca el, dar cel mai mult stătea tăcut şi asculta. Treptat, descoperise că poveştile erau asemănătoare, că era un traseu comun de urmat şi că traseul presupunea să te scufunzi, să intri dedesubt şi cu capul, până atingi fundul şi numai după aceea să te întorci la suprafaţă şi să respiri.

Toate persoanele acelea purtau în suflet o iubire destrămată de la sine, ca a lui pentru Mattia. Fiecăruia îi fusese teamă, iar multora încă le era, dar nu când erau acolo, în mijlocul altora care puteau înţelege, protejaţi de „anturaj”, cum spuneau ei. Vorbind cu acei necunoscuţi, Denis se simţea mai puţin singur şi se întreba când va veni şi momentul lui, ziua în care va atinge fundul şi cea în care, în sfârşit, îşi va trage răsuflarea.

Într-o seară, cineva îi vorbise de luminiţe. Aşa era numită, în anturaj, străduţa din spatele cimitirului, unde singurele lumini care se vedeau, slabe şi tremurânde, printre zăbrelele marii porţi a cimitirului erau cele ale pietrelor funerare. Acolo se mergea bâjbâind, era locul potrivit pentru a te goli de dorinţă ca de o povară, fără să

vezi sau să te arăți, doar punându-ți propriul corp la dispoziția întunericului.

La luminițe, Denis atinsese abisul, se lovise de el cu fața, cu pieptul şi genunchii, ca şi cum ar fi sărit într-o apă prea mică. După aceea nu se mai întorsese la local şi se închisese, mai îndârjit decât înainte, în propria negație.

Apoi, în anul trei de facultate, se dusese să studieze în Spania. Acolo, departe de privirile enervante ale familiei şi ale prietenilor săi, şi de toate străzile cu nume pe care le ştia, găsise iubirea.

Se numea Valerio şi era italian ca şi el, tânăr şi speriat de moarte ca şi el. Lunile petrecute împreună, într-un mic apartament aflat la câteva străzi de Rambla, fuseseră scurte şi intense făcând să dispară toată mantia aceea inutilă de suferință, ca prima seară senină după zile întregi de ploaie torențială.

Întorşi în Italia, nu se mai văzuseră, dar Denis nu suferise. Cu o încredere complet nouă, care nu avea să-l mai părăsească niciodată, se lăsase prins în alte poveşti care păreau că îl aşteptaseră în tot acel răstimp, la rând şi în ordine, chiar după colț. Dintre vechile prietenii, o păstrase numai pe cea cu Mattia. Se auzeau rar, mai ales la telefon, şi erau în stare să stea în tăcere minute întregi, fiecare pierdut în gândurile lui, întrerupte de răsuflarea ritmică şi liniştitoare de la celălalt capăt al firului.

Când sună telefonul, Denis tocmai se spăla pe dinți. Acasă la el se răspundea întotdeauna după două țârâituri, timpul necesar ca o persoană să ajungă la telefonul cel mai apropiat, din orice parte a apartamentului s-ar fi aflat.

Mama lui strigă e pentru tine, iar el nu se grăbi să se ducă să răspundă. Îşi clăti bine gura, se şterse cu prosopul şi aruncă încă o privire spre cei doi incisivi superiori. În ultima vreme avea impresia că se încălecau din cauza măselelor de minte care împingeau pe margini.

— Alo?

— Salut!

Mattia nu se prezenta niciodată. Ştia că vocea lui era inconfundabilă pentru prietenul lui şi-l enerva să-şi pronunțe numele.

— Deci, domnule licențiat, cum merge? zise Denis vesel.

Nu se supărase pentru povestea cu susținerea lucrării. Învățase să respecte prăpastia pe care Mattia o săpase de jur împrejurul lui. Cu ani în urmă încercase să sară peste acea prăpastie şi căzuse în ea. Acum se mulțumea să se aşeze pe margine, cu picioarele atârnate în gol. Vocea lui Mattia nu mai mişca nimic în stomacul lui, dar ideea persoanei lui era prezentă şi avea să fie mereu, ca singurul şi adevăratul termen de comparație pentru tot ceea ce se întâmplase după el.

— Te-am deranjat? întrebă Mattia.

— Nu. Eu te-am deranjat? îl luă Denis peste picior.

— Eu te-am sunat.

— Tocmai, atunci povesteşte! După voce, aş zice că e ceva.

Mattia tăcea. Ceva era, era acolo, lipit de limbă.

— Păi? îl zori Denis. E ceva? Sau nu?

Mattia expiră cu putere în receptor şi Denis îşi dădu seama că se forța să-şi recapete suflarea. Apucă un stilou care stătea lângă telefon şi începu să se joace cu el, trecându-l printre degetele de la mâna dreaptă. Apoi îi căzu şi nu se aplecă să îl ridice. Mattia nu vorbea încă.

— Trebuie să încep cu întrebările? spuse Denis. Putem să facem ca tu…

— Mi s-a oferit un post în străinătate, îl întrerupse Mattia. La universitate. Una importantă.

— Uau, comentă Denis, deloc mirat. Pare meseriaş. Şi te duci?

— Nu ştiu. Ar trebui să mă duc?

Denis simulă un hohot de râs.

— Mă întrebi pe mine, care nici n-am terminat facultatea? Eu sigur m-aş duce. Face mereu bine să mai

schimbi aerul.

Se gândi să adauge „şi, în fond, ce te reține aici?” dar se abținu.

— Doar că acum câteva zile s-a întâmplat ceva, îndrăzni Mattia. În ziua în care mi-am luat licența.

— Îhî.

— Era Alice şi…

— Şi?

Mattia ezită un moment.

— Mă rog, ne-am sărutat, spuse în cele din urmă.

Denis îşi încordă degetele în jurul receptorului. Reacția aceea îl surprinse. Nu mai era gelos, nu avea sens, dar în acel moment fu ca şi cum o emoție din trecut îi urcase în gât. Pentru o clipă îi revăzu pe Mattia şi Alice intrând de mână în bucătăria Violei şi simți limba lacomă a Giuliei Mirandi vârâtă în gura lui ca un prosop răsucit.

— Aleluia, comentă apoi, încercând să pară bucuros. Ați reuşit.

— Da.

În pauza care urmă, amândoi simțiră nevoia să închidă.

— Deci nu ştii ce să faci, spuse Denis cu greu.

— Da.

— Dar tu şi ea acum sunteți, cum să spun…

— Nu ştiu.’ N-am mai văzut-o.

— Ah!

Denis coborî unghia arătătorului pe firul răsucit al telefonului. De cealaltă parte, Mattia făcu la fel şi, ca de fiecare dată, îi veni în minte o spirală ADN căreia îi lipsea partea identică.

— Însă numerele sunt peste tot, spuse Denis. Sunt mereu aceleaşi, nu?

— Da.

— Alice, în schimb, e numai aici.

— Da.

— Înseamnă că ai decis deja.

Denis simți răsuflarea prietenului său mai uşoară şi

mai regulată.

— Mulțumesc, spuse Mattia.

— Pentru ce?

Mattia închise. Denis mai rămase câteva secunde cu receptorul la ureche, să asculte tăcerea dinăuntru. Ceva se stinse în el, ca un ultim tăciune rămas aprins prea mult timp sub cenuşă. Am zis ce trebuia, se gândi.

Apoi se auzi semnalul de ocupat. Denis închise şi se întoarse în baie să verifice măselele alea de minte nenorocite.

27

— *Que pasa, mi amorcito?* o întrebă Soledad pe Alice, înclinând uşor capul ca să-i prindă privirea.

De când Fernanda era în spital, mânca la aceeaşi masă cu ei, pentru că era insuportabil pentru cei doi, tată şi fiică, să fie singuri.

Tatăl lui Alice luase obiceiul să nu se schimbe când se întorcea de la serviciu. Lua cina cu sacoul pe el şi cravata la gât, desfăcută puțin, ca şi cum era mereu în trecere. Ținea un ziar deschis pe masă şi, ca să se asigure că fiica lui înghițea măcar câteva îmbucături, ridica ochii numai din când în când.

Tăcerea era nelipsită deja de la masă şi o deranja numai pe Sol, care se gândea adesea la prânzurile zgomotoase din casa mamei ei, pe vremea când era mică şi nu-şi închipuia că va ajunge aşa.

Alice nici măcar nu băgase în seamă şnițelul şi salata din farfuria ei. Bea apă cu mici înghițituri, îndreptându-şi ochii spre paharul dus la gură, cu seriozitatea cu care se ia un medicament. Ridică din umeri şi îi zâmbi foarte rapid lui Sol.

— Nimic, spuse. Nu prea mi-e foame.

Tatăl ei întoarse nervos pagina. Înainte să lase iar ziarul, îl scutură energic şi nu putu să nu arunce un ochi la farfuria intactă a fiicei lui. Nu comentă şi reluă cititul, începând un articol oarecare de la jumătate, fără să-i prindă sensul.

— Sol? întrebă Alice.

— Da?

— Soțul tău cum te-a cucerit? Prima oară, vreau să spun. Ce-a făcut?

Soledad se opri o clipă din mestecat. Apoi reluă, mai încet, ca să aibă timp să-şi amintească. Prima imagine care-i trecu prin minte nu fu ziua în care îl cunoscuse pe soțul ei. Se gândi, în schimb, la acea dimineață când se

sculase târziu şi se învârtise desculță prin casă, căutându-l. Cu vremea, toate amintirile căsniciei se adunaseră în acele câteva clipe, ca şi cum timpul petrecut cu soțul ei fusese numai pregătirea unui sfârşit. În acea dimineață se uitase la farfuriile rămase nespălate din seara precedentă şi la pernele în dezordine de pe canapea. Totul era exact cum fusese lăsat şi zgomotele din jur erau aceleaşi dintotdeauna.

Şi totuşi, ceva în dispunerea obiectelor şi în modul în care lumina plutea pe deasupra o făcuse să înțepenească, înspăimântată, în mijlocul camerei de zi. Şi acolo, cu o limpezime derutantă, se gândise a plecat.

Soledad suspină, simulând obişnuita nostalgie.

— El mă ducea acasă cu bicicleta de la serviciu. În fiecare zi venea cu bicicleta, făcu. Şi apoi mi-a dăruit pantofii.

— Cum?

— Nişte pantofi. Albi, cu tocul înalt.

Soledad zâmbi şi arătă cu degetele lungimea tocului.

— Erau foarte frumoşi, spuse.

Tatăl lui Alice pufni şi se aranjă pe scaun ca şi cum găsea toată povestea aia insuportabilă. Alice şi-l imagină pe soțul lui Sol care ieşea din magazin cu cutia de pantofi sub braț. Îl ştia din poza pe care Sol o ținea agățată deasupra tăbliei patului, cu o rămurică uscată de măslin între cui şi cârlig.

Pentru o clipă mintea ei se simți mai uşoară, dar imediat se întoarse cu gândul la Mattia unde şi rămase. Trecuse o săptămână şi el nu sunase încă. Mă duc la el, se gândi.

Băgă în gură o furculiță de salată ca şi cum i-ar fi spus tatălui ei uite, am mâncat. Oțetul îi înțepă uşor buzele. Se ridică de la masă mestecând încă.

— Trebuie să ies, spuse.

Tatăl ei ridică, perplex, din sprâncene.

— Şi se poate şti unde te duci la ora asta? întrebă.

— Afară, spuse Alice sfidătoare. Apoi adăugă, pe un ton

mai blând: La o prietenă.

Tatăl ei clătină din cap ca şi cum ar spune fă cum vrei. Pentru o clipă, lui Alice îi fu milă de el, rămas aşa, singur, în spatele acelui ziar. Îşi dori să-l îmbrăţişeze, să-i povestească totul şi să-l întrebe ce trebuia să facă, dar imediat după, acelaşi gând o făcu să se înfioare. Se întoarse şi se îndreptă hotărâtă spre baie.

Tatăl ei lăsă ziarul în jos şi cu două degete îşi masă pleoapele obosite. Sol se mai gândi la amintirea cu pantofii cu tocul înalt câteva secunde, apoi o închise la locul ei şi se ridică să strângă masa.

În drum spre casa lui Mattia, Alice avusese muzica dată tare, însă dacă, odată ajunsă, cineva ar fi întrebat-o ce asculta, n-ar fi ştiut să răspundă. Dintr-odată era furioasă şi sigură că urma să distrugă totul, dar nu mai avea de ales. În acea seară, ridicându-se de la masă, trecuse de graniţa invizibilă dincolo de care lucrurile încep să meargă de la sine. I se întâmplase ca pe schiuri, când mutase centrul de gravitaţie prea în faţă cu câţiva milimetri nesemnificativi, doar atât cât să ajungă cu faţa în zăpadă.

Mai fusese o singură dată acasă la Mattia şi atunci stătuse în camera de zi. Mattia dispăruse în camera lui ca să se schimbe, şi ea, foarte stânjenită, vorbise puţin cu mama lui. Doamna Adele o privea de pe canapea cu un aer uimit şi puţin preocupat, ca şi cum părul lui Alice lua foc, sau ceva asemănător, şi nici măcar nu-şi amintise să o invite să stea jos.

Alice sună la Balossino-Corvoli şi ledul de lângă sonerie se lumină în roşu, ca un ultim avertisment. După câteva pârâituri îi răspunse mama lui Mattia cu o voce speriată.

— Cine e?

— Sunt Alice, doamnă. Îmi cer scuze pentru ora târzie, dar… Mattia este?

La celălalt capăt era o tăcere meditativă. Alice îşi aduse

tot părul peste umărul drept, cu neplăcuta impresie că este observată prin lentila interfonului. Pe urmă, uşa se deschise cu un declic electric şi, înainte să intre, zâmbi spre telecameră, mulțumind.

În holul gol al imobilului, paşii ei avură ecoul unui ritm de bătăi cardiace. Piciorul beteag părea că-şi pierduse complet vitalitatea, ca şi cum inima uitase să pompeze sânge în el.

Uşa apartamentului era întredeschisă, dar nu stătea nimeni acolo să o întâmpine. Alice o împinse şi ceru voie să intre. Mattia se ivi din camera de zi şi se opri la câțiva paşi de ea.

— Salut, zise spre ea, fără să-şi mişte mâinile.

— Salut.

Rămaseră nemişcați observându-se câteva secunde, ca şi cum nici nu se cunoşteau. Mattia, în papuci, îşi pusese degetul mare de la picior peste al doilea, şi, strivindu-le unul de altul şi pe ambele de podea, spera să le poată face mici fărâme.

— Scuze dacă am…

— Vii dincolo? o întrerupse Mattia cu o voce mecanică.

Alice se întoarse să închidă uşa, dar mânerul rotund de alamă îi alunecă din palma transpirată. Uşa se trânti, zguduind tocul. Pe Mattia îl străbătu un fior de iritare. Ce face aici? se gândi.

Era ca şi cum Alice, despre care vorbise cu Denis cu câteva minute în urmă, nu era aceeaşi care venise la el fără să anunțe. Se strădui să-şi curețe mintea de acest gând ridicol, dar acea senzație de ridicol îi rămase în gură ca un fel de greață.

Se gândi la cuvântul hăituit. Apoi se gândi la momentele când tatăl lui îl târa pe covor şi îl închidea între brațele lui enorme. Îl gâdila pe burtă şi pe şolduri şi lui îi venea să râdă, şi râdea atât de tare, încât nu mai putea să respire.

Alice îl urmă în salon. Părinții lui Mattia aşteptau în picioare, ca un mic comitet de întâmpinare.

— Bună seara, îi salută ridicând din umeri.

— Bună, Alice, îi răspunse Adele, dar nu se mişcă niciun pas din locul în care era.

Pietro, în schimb, se apropie şi, în mod neaşteptat, îi mângâie părul.

— Te faci tot mai frumoasă, spuse. Cum se simte mama ta?

Adele, în spatele soțului ei, îşi păstra un zâmbet paralizat şi îşi muşcă buzele că nu o între-base ea.

Alice roşi.

— Ca de obicei, spuse, ca să nu pară patetică. Se descurcă.

— Transmite-i urările noastre de bine, spuse Pietro.

Apoi rămaseră toți patru fără cuvinte. Tatăl lui Mattia parcă vedea ceva prin Alice şi ea încerca să distribuie greutatea în mod uniform pe picioare, ca să nu pară infirmă. Îşi dădu seama că mama ei nu-i va cunoaşte niciodată pe părinții lui Mattia şi nu-i plăcu prea mult, dar şi mai mult îi displăcu faptul că era singura care se gândea la asta.

— Duceți-vă dincolo, zise Pietro, în cele din urmă.

Alice trecu pe lângă el, lăsând capul în jos, după ce îi mai zâmbise încă o dată lui Adele. Mattia o aştepta deja în camera lui.

— Închid? întrebă Alice după ce a intrat, arătând uşa.

Curajul îi scăzuse brusc.

— Mda!

Mattia se aşează pe pat, cu mâinile încrucişate pe genunchi. Alice se uită prin camera mică. Obiectele care o umpleau nu păreau atinse vreodată de cineva, ci nişte lucruri expuse, cu grijă şi calculat, în vitrina unui magazin. Nu era acolo nimic inutil, nicio fotografie atârnată sau o păpuşă păstrată din copilărie ca un fetiş, nimic care să răspândească în aer acel miros de familiaritate şi căldură pe care, de regulă, îl au camerele adolescenților. Cu tot acel haos pe care-l avea în corp şi în minte, Alice se simți deplasată.

— Ai o cameră frumoasă, spuse fără să o creadă cu adevărat.

— Mulțumesc, răspunse Mattia.

Pe deasupra capetelor lor plutea un balon gigantic umplut cu lucruri care trebuiau spuse şi amândoi încercau să-l ignore privind în jos.

Alice alunecă uşor cu spatele de-a lungul dulapului şi se aşează pe jos, cu genunchiul bun spre piept. Se forță să zâmbească.

— Şi cum te simți ca licențiat?

Mattia ridică din umeri şi abia zâmbi.

— Exact la fel ca înainte.

— Tu chiar nu reuşeşti să fii bucuros, nu?

— Se pare că nu.

Alice scoase un hmm afectuos printre buzele lipite şi se gândi că acea stânjeneală dintre ei nu avea niciun sens, dar că oricum era acolo, solidă şi invincibilă.

— Şi totuşi ți s-au întâmplat nişte lucruri în ultima vreme, spuse.

— Da.

Alice se gândi dacă să o trântească atunci sau nu. Apoi, fără să mai aibă niciun pic de salivă în gură, spuse:

— Şi ceva frumos, nu?

Mattia îşi strânse picioarele. Iată! se gândi.

— De fapt, da, spuse.

Ştia exact ce trebuia să facă. Trebuia să se ridice şi să se ducă să se aşeze lângă ea. Trebuia să zâmbească, să o privească în ochi şi să o sărute. Asta era tot, numai mecanică, o banală serie de vectori pentru a face să coincidă gura lui cu a ei. Putea să facă asta chiar dacă în acel moment nu avea chef, putea să se încredințeze preciziei gesturilor.

Dădu să se ridice, dar salteaua îl ținu cumva pe loc, ca o mlaştină vâscoasă.

Încă o dată Alice acționă în locul lui.

— Pot să vin lângă tine? îl întrebă.

El dădu din cap şi, fără să fie nevoie de asta, se dădu

puțin la o parte. Alice se ridică în picioare, ajutându-se cu mâinile.

Pe pat, în locul pe care Mattia îl eliberase, era o foaie scrisă la maşină şi împăturită în trei, ca un evantai. Alice o luă ca să o dea mai încolo, şi observă că era scrisă în engleză.

— Ce e? făcu.

— A venit azi pentru mine. E scrisoarea de la o universitate.

Alice citi numele oraşului, scris cu aldine în colțul din stânga sus, şi caracterele deveniră neclare sub privirea ei.

— Ce spune?

— Mi-au oferit o bursă.

Alice ameți şi panica îi albi brusc chipul.

— Uau, minți. Şi pentru cât timp?

— Patru ani.

Ea înghiți în sec. Era încă în picioare.

— Şi te duci? întrebă cu voce joasă.

— Nu ştiu încă, spuse Mattia, aproape scuzându-se. Tu ce zici?

Alice rămase în tăcere, cu foaia în mâini şi privirea pierdută într-un punct de pe perete.

— Tu ce zici? repetă Mattia, ca şi cum ea ar fi putut într-adevăr să n-audă.

— Cum adică?

Vocea lui Alice se înăsprise brusc, astfel că aproape îl făcu pe Mattia să tresară. Dintr-un motiv oarecare, ea se gândi la mama ei internată în spital, năucită de medicamente. Privi foaia fără nicio expresie şi vru s-o facă bucățele.

În schimb, o puse din nou pe pat, acolo unde ar fi trebuit să se aşeze.

— Ar fi important pentru cariera mea, se justifică Mattia.

Alice dădu din cap serioasă, cu bărbia în față, ca şi cum avea în gură o minge de golf.

— Bine. Şi atunci, ce aştepți? Fugi. Oricum aici mi se

pare că nu e nimic care să te intereseze, spuse printre dinți.

Mattia își simți venele gâtului umflându-se. Poate stătea să plângă. Din acea după-amiază în parc, simțea lacrimile mereu acolo, ca pe ceva greu de înghițit, ca și cum în acea zi canalele sale lacrimale, obturate pentru atâta timp, se deschiseră în sfârșit și toată materia aia acumulată începuse să împingă ca să iasă.

— Dar dacă aș pleca, începu, cu vocea ușor tremurândă. Tu mă…

Se blocă.

— Eu? Alice se uită la el de sus, ca la o pată de pe cuvertură. Eu îmi imaginasem diferit următorii patru ani, spuse. Eu am douăzeci și trei de ani și o mamă pe moarte. Eu… Clătină din cap. Oricum nu te interesează. Gândește-te la cariera ta.

Era prima oară când se folosea de boala mamei ca să rănească pe cineva și, una peste alta, nu-i păru rău. Îl văzu pe Mattia micșorându-se în fața ochilor ei.

El nu răspunse nimic și revăzu mental sfaturile pentru respirație.

— Oricum, nu-ți face griji, continuă Alice. Am găsit pe cineva căruia să-i pese. De fapt, venisem aici ca să-ți spun asta. Făcu o pauză în care nu se gândi la nimic. Lucrurile mergeau iar de la sine, aluneca din nou spre prăpastie și uita să înfigă bețele ca să frâneze. Se numește Fabio, e medic. Nu voiam ca tu… în fine.

Pronunță numele acela ca o actriță proastă, cu voce impersonală. Simți cuvintele zgâriindu-i limba ca nisipul. În timp ce vorbea, studia expresia lui Mattia, ca să prindă un semn de dezamăgire și să se poată agăța de el, însă ochii lui erau prea negri ca să distingă vibrația care-i aprinse. Fu sigură că nu-i păsa deloc și stomacul i se întoarse pe dos ca o sacoșă de plastic.

— Eu plec, spuse încet, epuizată.

Mattia dădu din cap, privind spre fereastra închisă, ca să o elimine cu totul pe Alice din câmpul lui vizual. Acel

nume, Fabio, picat din cer de cine ştie unde, i se înfipsese în cap ca o schijă şi voia doar ca Alice să plece de acolo.

Văzu că afară seara era senină şi că trebuia să bată un vânt cald. Puful opac al plopilor, fluturând sub lumina lămpilor, semăna cu nişte insecte mari, fără picioare.

Alice deschise uşa şi el se ridică. O conduse până la intrare, la doi paşi în urma ei. Ea verifică, abătută, să aibă totul în geantă, ca să mai câştige timp. Apoi murmură OK şi ieşi. Înainte ca uşile ascensorului să se închidă, Alice şi Mattia schimbară un salut care nu însemna nimic.

28

Părinții lui Mattia se uitau la televizor. Mama lui își ținea picioarele strânse sub cămaşa de noapte. Tatăl lui avea picioarele întinse, încrucişate pe măsuța joasă din fața canapelei şi telecomanda alături. Alice nu răspunsese la salutul lor, părea că nici nu-şi dăduse seama că erau acolo.

Mattia vorbi stând în spatele canapelei.

— Am hotărât să accept, spuse.

Adele îşi duse o mână la obraz şi căută năucită privirea soțului ei. Tatăl lui Mattia se întoarse puțin şi se uită la fiul lui aşa cum te uiți la un fiu adult.

— Bine, făcu.

Mattia se întoarse în camera lui. Luă foaia de pe pat şi se aşează la birou. Reuşea să-l simtă, putea să perceapă universul care se mărea, care accelera sub paşii lui şi, pentru o clipă, speră ca acel țesut elastic să se rupă şi să-l lase să cadă.

Bâjbâind, căută întrerupătorul veiozei şi o aprinse. Alese cel mai lung creion dintre cele patru aliniate unul lângă altul, riscant de aproape de marginea biroului. Din al doilea sertar luă ascuțitoarea şi se aplecă să îl ascută în coşul de gunoi. Suflă rămăşițele subțiri rămase pe capătul conic al creionului. O foaie curată era deja pregătită în fața lui.

Puse mâna stângă pe foaie, cu spatele drept şi degetele desfăcute. Făcu să alunece peste ele vârful foarte ascuțit de grafit. Zăbovi o secundă, gata să-l înfigă la confluența celor două mari vene de la baza degetului mijlociu. Apoi îl îndepărtă încet şi respiră profund.

Scrise pe foaie: *To the kind attention of the Dean.*

29

Fabio o aşteptase la uşă, cu toate luminile de pe palier, de la intrare şi din camera de zi aprinse. În timp ce lua din mâinile ei punga de plastic cu cutia de înghețată, îi închise mâna într-a lui şi o sărutase pe obraz, ca şi cum era lucrul cel mai firesc de făcut. Îi spusese cu sinceritate rochia asta îți vine foarte bine şi apoi se întorsese la aragaz să se ocupe de cină, dar fără să înceteze să o privească.

La casetofon se auzea o muzică pe care Alice n-o ştia şi care nu era pusă ca să fie ascultată, ci doar ca să completeze un scenariu perfect pregătit. Erau două lumânări aprinse, vinul deja desfăcut şi masa aranjată pentru două persoane, cu lamele cuțitelor întoarse spre interior, ceea ce însemna că musafirul era bine-venit, aşa cum o învățase mama ei când era mică. Era o față de masă albă, netedă şi şervețelele erau îndoite în triunghi, cu marginile perfect suprapuse.

Alice se aşezase la masă şi numărase farfuriile goale puse una peste alta ca să înțeleagă cât era de mâncat. În seara aceea, înainte să iasă, stătuse mult timp închisă în baie privind fix prosoapele pe care Soledad le schimba în fiecare vineri. În dulăpiorul cu blat de marmură găsise trusa de cosmetice a mamei sale şi le folosise. Se fardase în semiîntuneric şi, înainte să-şi dea cu ruj pe buze, îi adulmecase vârful. Mirosul nu-i amintise de nimic.

Îşi îngăduise ritualul de a proba patru rochii diferite, deşi de la început, dacă nu chiar cu o zi în urmă, se decise să se îmbrace cu cea pe care o purtase la confirmația fiului lui Ronconi, cea pe care tatăl ei o definise prea puțin adecvată ocaziei, pentru că îi lăsa spatele descoperit până sub coaste şi brațele complet dezgolite.

Încă desculță, îmbrăcată cu rochița albastră, al cărei decolteu pe pielea albă părea un zâmbet de mulțumire,

Alice coborâse la Sol în bucătărie şi, cu o ridicare anxioasă a sprâncenelor, o implorase să-şi spună părerea. Eşti o splendoare, spusese ea. O sărutase pe frunte şi Alice îşi făcuse griji că îi stricase machiajul.

În bucătărie, Fabio se mişca agil şi, în acelaşi timp, cu excesiva grijă a celui care ştie că este observat. Alice sorbea din vinul alb pe care i-l turnase şi alcoolul producea mici explozii în stomacul ei gol de cel puțin douăzeci şi patru de ore. Căldura se răspândea în artere, apoi urca încet până la cap şi ştergea gândul la Mattia, cum face marea când reintră seara în posesia plajei.

Aşezată la masă, Alice evalua atent silueta lui Fabio, linia clară care separa părul castaniu de gât, bazinul nu foarte îngust şi umerii puțin umflați sub cămaşă. Se lăsă purtată de gândul că în brațele lui trebuie să te simți sigură, imobilizată, fără nicio altă posibilitate de a alege.

Îi acceptase invitația, pentru că îi spusese lui Mattia şi pentru că, acum era sigură de asta, n-ar fi găsit niciodată ceva mai apropiat de sentimentul de iubire decât ce putea găsi acolo.

Fabio deschise frigiderul şi tăie dintr-un pachet de unt o bucată care, după Alice, era de cel puțin optzeci-nouăzeci de grame. O aruncă în tigaie ca să îngroaşe orezul, acesta topindu-se şi eliberând toate grăsimile saturate şi animale. Stinse focul şi mai amestecă orezul timp de câteva minute cu o lingură de lemn.

— Gata, spuse.

Îşi şterse mâinile pe o cârpă de bucătărie care atârna de un scaun şi se întoarse spre masă, cu tigaia în mână.

Alice aruncă o privire îngrozită către conținut.

— Pentru mine foarte puțin, făcând cu degetele gestul care indică un vârf de ceva, chiar înainte ca el să-i pună în farfurie o lingură plină din acea fiertură hipercalorică.

— Nu-ți place?

— Nu-i asta, minți Alice. Chestia e că sunt alergică la ciuperci. Dar am să gust.

Fabio păru dezamăgit şi rămase cu tigaia în aer. Deveni

chiar puțin palid.

— La naiba, îmi pare tare rău. Nu ştiam asta.

— Nu contează. Serios, îi zâmbi Alice.

— Dacă vrei, pot… continuă el.

Alice îl făcu să tacă luându-l de mână. Fabio o privi la fel cum se uită un copil la un cadou.

— Pot să gust însă, zise Alice.

Fabio clătină ferm din cap.

— Categoric nu. Şi dacă pe urmă ți-e rău?

Luă tigaia de acolo şi lui Alice îi scăpă un zâmbet. Pentru o bună jumătate de oră stătură de vorbă în fața farfuriilor goale şi Fabio trebui să deschidă o altă sticlă de vin alb.

Alice avea plăcuta senzație că se pierde câte puțin cu fiecare sorbitură. Percepea toată inconsistența corpului ei şi, totodată, prezența masivă a corpului lui Fabio, aşezat în fața ei, cu coatele sprijinite pe masă şi mânecile de la cămaşă suflecate până la jumătatea antebrațului. Gândul la Mattia, atât de continuu în ultimele săptămâni, vibra slab în aer ca o coardă de vioară uşor slăbită, o notă disonantă pierdută în mijlocul unei orchestre.

— Atunci, putem să ne consolăm cu felul doi, spuse Fabio.

Alice simți că leşină. Sperase că se terminase deja. În schimb, Fabio se ridică de la masă şi scoase din cuptor o tavă cu două roşii, două vinete şi doi ardei galbeni, toate umplute cu o chestie care părea carne tocată amestecată cu pesmet. Compoziția de culori era veselă, dar Alice se gândi imediat la dimensiunea exagerată a acelor legume pe care şi le închipui, aşa întregi cum erau, înfipte în stomacul ei, ca nişte pietre pe fundul unui lac.

— Alege tu, o invită Fabio.

Alice îşi muşcă buzele. Apoi arătă sfios spre roşie şi el o mută în farfuria ei, folosind o furculiță şi un cuțit în formă de pensetă.

— Şi?

— Ajunge atât, zise Alice.

— Nu se poate. N-ai mâncat nimic. La cât ai băut!

Alice îl privi de jos şi pentru o clipă îl detestă profund, cum îi detesta pe tatăl ei, pe mama ei, pe Sol şi pe oricine îi numărase vreodată chestiile din farfurie.

— Aia, cedase, arătând vânăta.

Fabio luă una din fiecare şi, înainte să le atace, le privi cu satisfacție. Alice gustă umplutura, luând puțin cu vârful furculiței. Pe lângă carne, recunoscu imediat ouă, brânză ricotta şi parmezan şi calculă în grabă că nu va fi suficientă o zi de post negru ca să compenseze.

— Îți place? o întrebă Fabio zâmbitor şi cu gura pe jumătate plină.

— Foarte bun, răspunse ea.

Îşi făcu puțin curaj şi luă o îmbucătură de vânătă. Alungă greața şi trecu mai departe, o înghițitură după alta, fără să spună un cuvânt. Termină toată vânăta şi, nici nu puse bine furculița pe marginea farfuriei, că simți că îi vine să vomite. Fabio vorbea şi îi mai turna vin. Alice dădea din cap şi, la fiecare mişcare, simțea vânătă dansând, în sus şi în jos, în stomac.

Fabio mâncare deja tot, în timp ce în farfuria lui Alice mai era roşia umflată de acel amestec grețos. Dacă ar fi făcut-o bucățele şi ar fi ascuns-o în şervețel, el şi-ar fi dat seama fără îndoială, pentru că, în afară de lumânările care se topiseră deja pe jumătate, nu era nimic care să-i servească drept paravan.

Apoi, ca o binecuvântare, se termină şi a doua sticlă de vin şi Fabio se ridică cu greu de la masă ca să o ia pe a treia. Îşi ținu capul între mâini şi spuse cu voce tare opreşte-te, te rog, opreşte-te.

Alice râse. Fabio se uită în frigider şi deschise toate sertarele suspendate, dar nu mai găsi altă sticlă.

— Cred că ai mei le-au terminat pe toate, spuse. Trebuie să cobor în pivniță.

Izbucni în râs fără motiv şi Alice râse în spatele lui, chiar dacă asta îi făcea rău la stomac.

— Nu te mişca de aici, îi ordonă el, îndreptându-i un

deget spre frunte.

— OK, răspunse Alice, şi ideea îi veni imediat.

De cum ieşi Fabio, luă roşia unsuroasă cu două degete şi se duse cu ea în baie, ținând-o la distanță de nas pentru că nu-i mai suporta mirosul. Se închise înăuntru cu cheia, săltă capacul veceului şi vasul curat îi zâmbi ca şi cum i-ar fi spus lasă pe mine.

Alice examină roşia. Era mare, poate trebuia făcută bucățele, dar era şi puțin moale, aşa că îşi zise cui îi pasă şi o aruncă înăuntru. Roşia făcu pleosc şi nu lipsi mult ca o picătură de apă să-i stropească rochia albastră. Roşia se lăsă la fund şi dispăru pe jumătate în scurgere.

Acționă instalația de la closet şi apa curse ca o ploaie salvatoare, dar în loc să dispară în gaură, începu să umple vasul şi un gâlgâit deloc liniştitor se ridică de la fund.

Alice se trase înapoi speriată şi piciorul bolnav se clătină, făcând-o aproape să cadă pe podea. Privi nivelul apei tot urcând şi apoi oprindu-se brusc.

Se auzi zgomotul sifonului. Vasul era plin până la margine. Suprafața apei transparente tremura uşor şi, pe fund, nemişcată, era roşia prinsă în acelaşi punct.

Alice stătu s-o privească cel puțin un minut, îngrozită de teamă şi, totodată, ciudat de curioasă. O trezi zgomotul cheii care se întorcea în uşa de la intrare. Atunci luă mătura în mână şi o băgă în apă, cu fața încordată într-o grimasă de dezgust. Roşia nu voia să se mişte.

— Şi acum ce fac? îşi şopti.

Apoi, aproape inconştient, acționă din nou instalația şi de data asta apa începu să dea pe afară şi să se întindă pe podea într-un strat subțire, până când atinse puțin pantofii eleganți ai lui Alice. Ea încercă să ridice capacul bazinului, dar apa continua să curgă şi să dea pe dinafară, iar dacă Alice n-ar fi pus covoraşul în diagonală, ar fi ajuns până la uşă şi de acolo în cealaltă cameră.

După câteva secunde, scurgerea se opri din nou. Roşia

era tot acolo, intactă. Balta de pe podea nu se mai lărgea. Mattia îi explicase odată că există un punct precis dincolo de care apa nu mai trece, când tensiunea superficială devine atât de puternică, încât o ține acolo, ca o peliculă.

Alice privi dezastrul pe care-l făcuse. Închise capacul veceului, ca şi cum se preda în fața nenorocirii, şi se aşeză deasupra. Îşi duse mâinile la ochii închişi şi începu să plângă. Plângea pentru Mattia, pentru mama ei, pentru tatăl ei, pentru toată apa aia, dar, mai ales, pentru ea. Cu voce joasă îl strigă pe Mattia, ca şi cum îi căuta ajutorul, dar numele îi rămase pe buze, inconsistent şi lipicios.

Fabio bătu la uşa de la baie şi Alice nu se mişcă.

— Ali, e totul bine?

Alice putea să-i vadă silueta prin geamul translucid al uşii. Îşi trase nasul, dar fără să se audă, şi îşi drese glasul ca să mascheze plânsul.

— Da, da, spuse. Vin imediat.

Privi în jurul ei năucită, ca şi cum nu ştia cu adevărat cum ajunsese în acea baie. Vasul picura pe podea, în cel puțin trei puncte diferite, şi, pentru o clipă, Alice speră să se poată îneca în acei câțiva milimetri de apă.

FOCALIZARE
(2003)

30

Într-o dimineață, la ora zece, se prezentase în atelierul lui Marcello Crozza şi, afişând o hotărâre care o costase trei ture de clădire, spusese vreau să învăț meseria, ați putea să mă luați ca ucenică? Crozza, care stătea la maşina de developat, dăduse din cap că da. Apoi se întorsese şi, privind-o drept în ochi, spusese nu pot să te plătesc momentan. Nu se simțise în stare să spună s-o lase baltă, pentru că acelaşi lucru îl făcuse şi el cu mulți ani în urmă, şi amintirea acelei nelinişti era tot ce-i rămăsese din pasiunea pentru fotografie. În ciuda tuturor dezamăgirilor, acea senzație n-ar fi refuzat-o nimănui.

În plus, era vorba de fotografii de vacanță. Familii de trei sau patru persoane, la mare sau în oraşele încărcate de artă, îmbrățişați în piața Sau Marco şi sub Turnul Eiffel, cu picioarele trunchiate şi mereu în aceeaşi poziție. Fotografii făcute cu aparate automate, supraexpuse sau nefocalizate. Alice nici măcar nu se uita la ele: le developa şi apoi le punea pe toate în plicul de hârtie cu logoul galben-roşu al firmei Kodak.

În plus, trebuia să stea în magazin, să primească filme de 24 sau 36 de poziții, închise în cutiuța lor de plastic, să scrie numele clientului pe talon şi să-i spună vor fi gata mâine, să dea bonuri şi să răspundă eu vă mulțumesc, la revedere.

Uneori, sâmbăta, erau nunți. Crozza trecea să o ia de acasă la ora nouă fără un sfert, mereu cu aceeaşi haină şi fără cravată, dar în fond, el era fotograful, nu un invitat.

În biserică trebuiau montate cele două reflectoare şi, într-una dintre primele dați, Alice răsturnase unul care se sfărâmase pe treptele altarului, iar ea se uitase la Crozza terorizată. El făcuse o grimasă, ca şi cum una dintre bucățile de sticlă i se înfipsese într-un picior, dar pe urmă spusese nu face nimic, ridică-l de acolo.

Ținea la ea şi nu ştia de ce. Poate pentru că nu avea

copii sau poate pentru că de când era Alice în magazin, el se putea duce la bar, la ora unsprezece, şi să verifice numerele de la loto, iar când se întorcea în magazin, ea îi zâmbea şi îl întreba deci, suntem bogaţi? Poate pentru că avea piciorul acela beteag şi că nu avea mamă, aşa cum el nu avea o soţie, şi golurile sunt destul de asemănătoare între ele. Sau pentru că era sigur că ea va pleca în curând şi seara va coborî din nou oblonul singur şi apoi se va duce acasă unde nu era nimeni, cu capul gol, şi totuşi, atât de greoi.

În schimb, după un an şi jumătate, Alice era încă acolo. Pentru că avea cheile, dimineaţa venea înaintea lui şi Crozza o găsea pe trotuar, în faţa magazinului, măturând, împreună cu doamna de la alimentara de alături, căreia el nu-i adresase niciodată mai mult de un bună ziua. O plătea la negru, cinci sute de euro pe lună, dar dacă mergeau împreună la nunţi, la sfârşitul zilei, în faţa casei Della Rocca, cu motorul Lanciei pornit, lua portofelul de pe bord, îi întindea încă cincizeci de euro şi îi spunea ne vedem luni.

Uneori, Alice îi ducea fotografiile făcute de ea şi îi cerea o părere, chiar dacă le era clar amândurora că el nu mai avea ce să o înveţe. Se aşezau la tejghea şi Crozza privea fotografiile ridicându-le în lumină şi apoi îi dădea câteva indicaţii despre timpul de expunere sau despre folosirea cât mai eficientă a obturatorului. O lăsa să-i folosească aparatul Nikon când voia şi, în secret, se hotărâse să i-l dăruiască în ziua în care va pleca de acolo.

— Sâmbătă ne căsătorim, spuse Crozza.

Era formula prin care o anunţa că aveau un angajament. Alice îşi punea geaca de blugi. Fabio urma să vină să o ia dintr-o clipă în alta.

— OK, făcu. Unde?

— La Gran Madre. Apoi recepţia într-o vilă privată pe colină. Chestie de bogătaşi, comentă Crozza, cu o urmă de dispreţ.

Apoi îi păru rău, deoarece ştia că şi Alice provenea din

acelaşi mediu.

— Hmm, murmură ea. Ştii cine sunt?

— Au trimis invitația. Am pus-o pe aici, pe undeva, zise Crozza, arătând spre raftul tejghelei de sub casă.

Alice căută un elastic în geantă şi îşi prinse părul. Crozza o privi pe furiş de unde era. O dată se masturbase închipuindu-şi-o stând în genunchi în penumbra magazinului după ce coborâse storul, dar apoi se simțise atât de prost, că seara nu mâncase nimic, iar a doua zi o trimisese acasă spunându-i azi eşti liberă, nu vreau pe nimeni pe aici.

Alice scotoci printre foile vrăfuite sub tejghea, mai mult ca să păcălească aşteptarea decât pentru că ar fi fost cu adevărat interesată. Găsi plicul invitației, tare şi în format mare. Îl deschise şi numele ieşi din pagină, cu scrierea lui aurită şi plină de înfloriturі.

Ferruccio Carlo Bai şi Maria Luisa Turletti Bai anunță căsătoria fiicei Viola…

Privirea i se începtoşă înainte să treacă mai departe. Alice simți în gură un gust metalic. Simți că înghite încă o dată bomboana din vestiar. Închise plicul şi îl vântură, puțin gânditoare.

— Pot să merg singură? propuse până la urmă, continuând să stea cu spatele la Crozza.

El închise sertarul casei de marcat cu un zăngănit metalic.

— Ce? întrebă.

Alice se întoarse şi avea ochii larg deschişi şi strălucitori, iar lui Crozza îi veni să râdă de cât erau de frumoşi.

— Acum am învățat, nu? spuse Alice apropiindu-se. Pot să fac asta. Altfel nu voi şti niciodată să mă descurc singură.

Crozza o privi suspicios. Ea se sprijini cu coatele pe tejghea, exact în fața lui, şi îşi aplecă bustul în față. Stătea la mai puțin de o palmă de nasul lui şi acea strălucire din privirea ei îl implora să spună da şi să nu

ceară explicării.

— Nu ştiu dacă…

— Te rog, îl întrerupse Alice.

Crozza îşi mângâie marginea urechii şi se simți constrâns să-şi mute privirea.

— Bine atunci, cedă el. Nu înțelese nici el de ce îi veni să o spună cu voce scăzută. Dar fără prostii.

— Promit, dădu Alice din cap, zâmbind şi făcând să dispară buzele ei transparente.

Apoi se împinse în față pe coate şi îl pupă, iar Crozza se gâdilă pe obrazul nebărbierit de trei zile.

— Du-te, du-te, îi spuse el făcându-i semn cu mâna.

Alice râse şi sunetul râsului ei se împrăştie în aer în timp ce se îndrepta spre ieşire, cu acel mers cadențat şi sinuos, foarte personal.

În acea seară, Crozza rămase puțin mai mult în magazin, fără să facă nimic. Privea obiectele şi le simțea mai prezente, la fel cum le simțise cu mulți ani în urmă, când ceilalți îl căutau pentru fotografii.

Scoase aparatul din geantă, unde Alice îl punea mereu la loc după ce curăța bine toate lentilele şi mecanismele. Montă obiectivul şi îl îndreptă spre primul obiect care se nimeri, suportul de umbrele de lângă intrare. Mări o parte a marginii rotunde până ce păru altceva, precum craterul unui vulcan stins, dar nu apăsă.

Puse aparatul deoparte, luă haina, stinse luminile şi ieşi. Încuie storul cu lacătul şi o luă în direcția opusă celei obişnuite. Nu reuşea să-şi şteargă de pe față un zâmbet cretin şi chiar nu avea chef să se ducă acasă.

Biserica era împodobită cu două enorme buchete de cale şi margarete, dispuse de o parte şi de alta a altarului şi cu zeci de copii în miniatură ale aceloraşi buchete lângă fiecare bancă. Alice montă reflectoarele şi aranja panoul reflectorizant. Apoi se aşeză să aştepte în primul rând.

O doamnă aspira covorul roşu pe care Viola avea să-l traverseze peste o oră. Alice se gândi la momentul în care

ea şi Viola se aşezaseră pe balustradă să vorbească. Nu-şi amintea discuția, ci doar locul din care o privea fascinată, un loc umbrit, imediat în spatele ochilor ei, un loc plin de gânduri încurcate, pe care le ascunsese şi atunci.

Într-o jumătate de oră toate băncile se ocupară şi oamenii care continuau să intre se adunau în spate, unde stăteau în picioare, făcându-şi aer cu pliantul liturghiei.

Alice ieşi şi aşteptă pe pavaj sosirea maşinii cu mireasa. Soarele, sus pe cer, îi încălzea mâinile şi părea să treacă prin ele. De mică îi plăcea să-şi privească palmele în lumină, mărginite de roşu printre degetele apropiate. O dată îi arătase tatălui ei şi el îi pupase vârfurile degetelor, prefăcându-se că le mănâncă.

Viola sosi la bordul unui Porsche gri metalizat şi şoferul trebui să o ajute să coboare şi să-i strângă trena lungă. Alice începu să pozeze ca o nebună, mai mult ca să-şi ascundă chipul în spatele aparatului. Apoi, când mireasa trecu pe lângă ea, îl lăsă în jos înadins şi îi zâmbi.

Se priviră doar o clipă şi Viola tresări. Alice nu reuşi să-i studieze expresia pentru că mireasa trecuse deja de ea şi intra în biserică la brațul tatălui ei. Alice, cine ştie de ce, şi-l închipuise mereu mai înalt.

Avu grijă să nu piardă niciun moment. Făcu diverse prim-planuri cu mirii şi familiile lor. Imortaliză schimbul inelelor, citirea jurământului, împărtăşania, sărutul şi semnăturile martorilor. Era singura care se mişca prin toată biserica. Când se înclina spre Viola, i se părea că ea îşi strângea umerii. Mări din nou timpul de expunere ca să obțină acea nuanțare care, după Crozza, dădea impresia de eternitate.

În timp ce mirii ieşeau din biserică, Alice îi preceda, mergând cu spatele, şchiopătat şi puțin într-o parte, ca să nu le strice statura cu o perspectivă de jos. Prin obiectiv îşi dădu seama că Viola o privea cu un vag zâmbet speriat, ca şi cum era singura capabilă să vadă o fantomă. Alice îi declanşase blițul în față la intervale

regulate, de vreo cincisprezece ori la rând, până când mireasa fu nevoită să-şi mijească ochii.

Îi privi urcându-se în maşină şi Viola îi aruncă o ocheadă de dincolo de geam. Probabil că-i spusese imediat soţului ei despre ea, despre cât fusese de ciudat să se pomenească cu ea acolo. Poate o descrisese ca pe anorexica din clasa ei, şchioapa aia, una cu care ea n-ar fi putut să se împrietenească niciodată. Cu siguranţă nu i-ar fi spus despre bomboană, despre petrecere şi despre tot restul. Alice zâmbi la gândul că putea să fie prima lor jumătate de adevăr ca oameni căsătoriţi, prima dintre minusculele fisuri care se formează într-o relaţie unde, mai devreme sau mai târziu, viaţa reuşeşte să vâre un levier şi să forţeze accesul.

— Domnişoară, mirii vă aşteaptă pe malul râului pentru fotografii, spuse o voce în spatele ei.

Alice se întoarse şi-l recunoscu pe unul din martori.

— Sigur. Acum mă duc la ei, răspunse.

Intră repede în biserică pentru a demonta aparatura. Punea diferitele piese ale aparatului de fotografiat în geanta dreptunghiulară când îşi auzi strigat numele.

— Alice?

Se întoarse, ştiind deja cine vorbise.

— Da?

În picioare, în faţa ei, erau Giada Savarino şi Giulia Mirandi.

— Salut, zise Giada alungind mult u-ul şi apropiindu-se să o pupe pe obraji.

Giulia rămase în spate, cu privirea în pământ, ca în liceu.

Alice abia atinse obrazul Giadei, fără să întredeschidă buzele.

— Dar ce faci aici? chiţăi Giada.

Alice se gândi că era o întrebare idioată şi îi veni să zâmbească.

— Fac fotografii, răspunse.

Giada comentă răspunsul cu un zâmbet, arătând

aceleaşi gropiţe pe care le avea şi la şaptesprezece ani.

Era ciudat să le vadă acolo, încă în viaţă, cu micul lor fragment de trecut comun care, dintr-odată, nu mai însemna nimic.

— Salut, Giulia, se forţă Alice să spună.

Giulia îi zâmbi şi vorbi cu greu.

— Am aflat de mama ta, spuse. Ne pare tare rău.

Giada făcu semn din cap că da, în mod repetat, ca să-şi arate aprobarea.

— Da, răspunse Alice. Mulţumesc.

Apoi reluă în grabă aranjarea lucrurilor. Giada şi Giulia se priviră.

— Te lăsăm să-ţi faci treaba, îi spuse Giada abia atingându-i un umăr. Eşti foarte ocupată.

— OK.

Se întoarseră şi se îndreptară spre ieşire, iar sunetul sec al tocurilor ricoşă în pereţii bisericii care rămăsese pustie.

Mirii o aşteptau la umbra unui copac mare şi nu erau îmbrăţişaţi. Alice parcă lângă Porsche şi coborî cu geanta în bandulieră. Era cald şi-şi simţea părul lipit pe gât.

— Salut, spuse apropiindu-se.

— Ali, zise Viola. Nu credeam că…

— Nici eu, o întrerupse Alice.

Se îmbrăţişară de faţadă, ca şi cum n-ar fi vrut să-şi şifoneze hainele. Viola era şi mai frumoasă decât în liceu. Cu trecerea timpului, trăsăturile chipului ei se îndulciseră, contururile erau mai moi şi ochii îşi pierduseră vibraţia imperceptibilă care îi făcea atât de grozavi. Avea acelaşi corp perfect.

— El e Carlo, spuse Viola.

Alice îi strânse mâna şi o simţi moale.

— Începem? făcu, retezând-o scurt.

Viola dădu din cap şi căută privirea soţului, dar el nu-şi dădu seama.

— Unde să stăm? întrebă.

Alice privi în jur. Soarele apunea şi ea ar fi trebuit să folosească blițul ca să elimine toate umbrele de pe chipuri. Arătă o bancă în plin soare, pe malul râului.

— Aşezați-vă acolo, spuse.

Pierdu mai mult timp decât era nevoie ca să monteze aparatul. Se prefăcu ocupată cu mânuirea blițului, montă un obiectiv şi apoi îl schimbă cu altul. Soțul Violei îşi făcea vânt cu cravata, în timp ce ea încerca să oprească picăturile de transpirație care îi apăreau pe frunte.

Alice îi lăsă să fiarbă încă puțin, prefăcându-se că încearcă să găsească distanța potrivită pentru poză.

Apoi începu să le dea ordine, pe un ton sec. Spuse îmbrățişați-vă, zâmbiți, acum serioşi, ia-o de mână, puneți capul pe umărul lui, şopteşte-i la ureche, priviți-vă, mai apropiați, spre râu, scoate-ți sacoul.

Viola se supunea şi de două sau de trei ori întrebă cu voce nerăbdătoare e bine aşa?

— OK, acum să mergem pe pajiştea aceea, spuse Alice.

— Iar? se miră Viola.

Roşeața obrajilor ei congestionați începea să se ivească de sub fondul de ten. Conturul negru al creionului din jurul ochilor ei era deja puțin neregulat, marginile erau întrerupte şi îi dădeau un aer obosit şi uşor căzut.

— Tu te prefaci că alergi pe pajişte şi el te urmează, explică Alice.

— Cum? Trebuie să alerg?

— Da, trebuie să alergi.

— Dar… încercă să protesteze Viola.

Se uită la soțul ei şi el ridică din umeri.

Ea pufni, apoi ridică puțin fusta şi mimă o fugă. Tocurile i se adânceau câțiva milimetri în pământ şi ridicau mici bucăți care îi murdăreau rochia albă pe dedesubt. Soțul alergă în spatele ei.

— Alergi prea încet, îi spuse.

Viola se întoarse brusc şi îl străfulgeră cu privirea, în acel mod de care Alice îşi amintea foarte bine. Îi lăsă să alerge unul după altul până când Viola se eliberă dintr-

odată din strânsoarea lui, spunând ajunge.

Coafura i se desfăcuse într-o parte. Un ac de păr cedase, lăsând să-i cadă o şuviță de păr pe obraz.

— Da, îi răspunse Alice. Doar câteva fotografii şi gata.

Îi duse până la chioşcul cu înghețată şi cumpără două înghețate pe băț cu aromă de lămâie pe care le plăti ea.

— Țineți astea, făcu, întinzându-le mirilor.

Ei părură să nu înțeleagă. Se uitară la ele cu neîncredere. Viola fu atentă să nu se murdărească pe mâini cu siropul acela lipicios.

Trebuiau să mimeze că le mănâncă, încrucişând brațele şi apoi oferind-o fiecare pe a sa celuilalt. Zâmbetul Violei era tot mai încordat.

Gând Alice îi spuse să se țină de lampion, folosindu-l ca pe o axă în jurul căreia să se rotească, Viola izbucni.

— E o prostie, spuse.

Soțul ei o privi puțin intimidat şi apoi o privi pe Alice ca şi cum s-ar fi scuzat. Ea zâmbi.

— Face parte din albumul clasic, explică. L-ați cerut pe acela. Dar putem sări peste partea asta.

Făcu eforturi să pară sinceră. Simțea tatuajul pulsându-i ca şi cum voia să-i sară din piele.

Viola o fixă cu furie şi Alice îi susținu privirea până când începură să o usture ochii.

— Am terminat? zise Viola.

Alice dădu din cap.

— Atunci, să mergem, îi spuse ea soțului.

Înainte să se lase târât, el se apropie de Alice şi îi strânse, din nou, politicos mâna.

— Mulțumesc, îi spuse.

— Pentru puțin.

Alice îi privi urcând panta uşoară a parcului, până la parcare. În jurul ei erau sunetele rarefiate de sâmbătă, râsetele copiilor jucându-se şi vocile mamelor în apropiere, supraveghindu-i. În depărtare se auzea muzică şi zumzetul maşinilor urcând pe strada ca un covor.

I-ar fi plăcut să-i povestească lui Mattia, pentru că el ar

fi înțeles. Dar acum era departe. Se gândi că sigur Crozza s-ar fi enervat, dar ar fi iertat-o până la urmă. Era sigură de asta.

Îi veni să zâmbească. Deschise capacul din spate al aparatului de fotografiat, scoase filmul şi îl derulă sub lumina albă a soarelui.

CEEA CE RĂMÂNE
(2007)

31

Tatăl lui suna miercurea seara, între ora opt şi opt şi un sfert. În ultimii nouă ani se văzuseră de puține ori, iar de la ultima întâlnire trecuse deja mult timp, însă telefonul nu sunase niciodată în gol în apartamentul lui Mattia. În lungile pauze dintre cuvinte, aceeaşi tăcere răsuna în spatele amândurora, niciun televizor sau radio aprinse, niciodată musafiri care să zornăie tacâmurile pe farfurii.

Mattia reuşea să şi-o închipuie pe mama lui care asculta din fotoliu conversația de la telefon, fără să-şi modifice expresia, cu mâinile sprijinite de brațe, ca atunci când el şi Michela erau la şcoala primară şi ea se aşeza acolo să-i asculte recitând poeziile pe de rost, Mattia ştiindu-le mereu, în timp ce Michela tăcea, incapabilă să facă orice altceva.

În fiecare miercuri, după ce închidea, Mattia se trezea întrebându-se dacă pe fotoliu era tot husa cu flori portocalii sau dacă ai lui o înlocuiseră, fiind uzată încă de pe atunci. Se întreba dacă ai lui îmbătrâniseră. Sigur îmbătrâniseră, simțea asta în vocea tatălui său, mai domoală şi obosită. O simțea din răsuflarea lui, care devenise zgomotoasă la telefon, tot mai asemănătoare cu o gâfâială.

Mama lui lua receptorul în mână numai din când în când şi întrebările ei erau mereu aceleaşi, ca într-un ritual. E frig, ai mâncat deja, cum merg cursurile. Aici se ia cina la ora şapte, explicase Mattia primele dăți. Acum se limita să spună da.

— Alo? răspunse.

Nu era niciun motiv să vorbească în engleză. Vreo zece persoane aveau numărul lui de acasă şi nici nu s-ar fi gândit să-l sune la ora aceea.

— Sunt tata.

Întârzierea răspunsului era greu de apreciat. Mattia ar

fi trebuit să aducă un cronometru ca să o măsoare şi să poată calcula cu cât devia semnalul de la linia directă de peste opt mii de kilometri care îl unea de tatăl său, dar uita de fiecare dată.

— Bună! Eşti bine? spuse Mattia.

— Da. Şi tu?

— Bine… Mama?

— E aici.

Prima tăcere se lăsa mereu în acest punct, ca o gură de aer după primul bazin fără să respiri.

Mattia râcâia cu arătătorul zgârietura din lemnul deschis la culoare al mesei rotunde, la aproape o palmă de centru. Nu-şi amintea nici dacă o făcuse el sau foştii chiriaşi. Chiar sub suprafaţa emailată era nişte talaş comprimat care îi ajunse sub unghie fără să-l rănească. În fiecare miercuri mărea acea cavitate cu câteva fracţiuni de milimetru, dar nu i-ar fi ajuns o viaţă întreagă ca să ajungă în partea cealaltă.

— Şi ia zi, ai văzut răsăritul? întrebă tatăl lui.

Mattia zâmbi. Era un joc între ei doi, poate singurul. Cu vreun an în urmă, Pietro citise într-un ziar că răsăritul pe Marea Nordului e o experienţă care nu trebuie pierdută şi seara îi citise fiului la telefon scurta ştire. Trebuie să te duci neapărat, îl sfătuise. Din ziua aceea îl întreba uneori: şi, l-ai văzut? Mattia răspundea mereu nu. Deşteptătorul lui era fixat la ora opt şi şaptesprezece minute şi drumul cel mai scurt spre universitate nu trecea pe lângă mare.

— Nu, niciun răsărit încă, răspunse.

— Ei, oricum nu fuge, zise Pietro.

Rămaseră deja fără cuvinte, dar întârziau câteva secunde cu receptorul la ureche. Amândoi respirau puţin din acea afecţiune care rezista încă între ei, diluată pe firul a sute de kilometri de cabluri coaxiale şi alimentată de ceva cu un nume pe care nu-l ştiau şi care poate, dacă se gândeau bine, nu mai exista.

— Atunci, te rog mult, spuse Pietro la sfârşit.

— Sigur.
— Şi ai grijă de tine.
— OK. Salut-o pe mama.
Închiseră.

Pentru Mattia era sfârşitul zilei. Se învârti în jurul mesei. Privi distrat foile stivuite într-o parte, cu lucrările aduse de la serviciu. Era încă încremenit la acel pasaj. De oriunde apucau demonstrația, el şi Alberto ajungeau mereu la un blocaj în acel punct. Simțea că în spatele acelui ultim obstacol era soluția, că odată trecut de acesta, îi va fi uşor să ajungă la capăt, ca şi cum s-ar rostogoli pe o pajişte cu ochii închişi.

Era prea obosit ca să reia lucrul. Se duse în bucătărie şi umplu o crăticioară cu apă de la robinet. O puse pe plită şi aprinse focul. Petrecea atât de mult timp singur, că o persoană normală ar fi înnebunit într-o lună.

Se aşeză pe scaunul pliant de plastic, fără să se relaxeze complet. Ridică ochii spre becul stins care atârna din mijlocul tavanului. Se arsese la numai o lună după sosirea lui şi Mattia nu-l înlocuise. Mânca ținând lumina aprinsă în cealaltă cameră.

Dacă în acea seară ar fi ieşit pur şi simplu din apartament şi nu s-ar mai fi întors, nimeni nu ar fi găsit acolo, înăuntru, semne ale trecerii lui, în afară de acele foi de neînțeles, îngrămădite pe masă. Mattia nu adusese nimic de-al său. Păstrase mobila impersonală, din lemn de gorun deschis la culoare, şi acel tapet îngălbenit, lipit pe pereți de când fusese casa construită.

Se ridică. Turnă apa fiartă într-o ceaşcă şi puse un pliculeț de ceai. Privi apa înnegrindu-se. Flăcăruia de metan era încă aprinsă şi, în penumbră, era de un albastru agresiv. Dădu focul mai mic, până aproape să-l stingă, şi fluieratul se diminuă. Apropie, de sus, mâna de plită. Căldura exercita o presiune slabă în palma lui distrusă. Mattia o coborî, încet, şi o închise în jurul flăcării.

Acea zi îi venea încă în minte, după sutele şi apoi miile de zile, identice toate, petrecute la universitate, şi tot atâtea prânzuri luate la cantină, în clădirea joasă din fundul campusului. Îşi amintea de prima zi în care intrase acolo şi imitase seria de gesturi ale celorlalte persoane. Se aşezase la coadă şi, cu paşi mici, ajunsese la teancul de tăvi din lemn plastifiat.

Pusese deasupra şervetul de hârtie şi se înarmase cu tacâmuri şi pahar. Apoi, ajuns în faţa doamnei în uniformă care făcea porţiile, arătase, la întâmplare, spre una dintre cele trei cutii de aluminiu, fără să ştie ce conţinea. Bucătăreasa îl întrebase ceva, în limba ei sau poate în engleză, şi el nu înţelesese. Arătase din nou cutia şi doamna repetase întrebarea, exact ca prima oară. Mattia clătinase din cap. *I don't understand,* spusese, cu o pronunţie rudimentară şi tărăgănată. Doamna ridicase ochii spre cer şi vânturase prin aer farfuria încă goală. *She's asking if you want a sauce,* spusese băiatul de lângă Mattia.

El se întorsese brusc, dezorientat. Eu... *I don't...* spusese. Eşti italian? îl întrebase acela. Da. Te-a întrebat dacă vrei un sos în porcăria aia. Mattia clătinase uimit din cap. Băiatul se întorsese spre doamnă şi îi spusese simplu nu. Ea îi zâmbise şi îi umpluse, în sfârşit, farfuria lui Mattia şi o împinsese pe raft. Băiatul luase acelaşi lucru şi, înainte să pună farfuria pe tavă, şi-o apropiase de nas şi o mirosise dezgustat. Chestia asta e greţoasă, comentase.

Abia ai venit, nu? îl întrebase după o vreme, privind încă fix piureul lichid din farfurie. Mattia spusese da şi el dăduse din cap încruntat, ca şi cum era vorba de ceva serios. După ce plătise, Mattia rămăsese proţăpit în faţa casei, cu tava strânsă în mâini. Căutase cu privirea o masă goală în fundul sălii, unde ar fi putut să întoarcă spatele tuturor şi să nu simtă prea multe perechi de ochi asupra lui în timp ce mânca singur. Abia făcuse un pas în acea direcţie, că băiatul dinainte trecuse prin faţa lui şi

spusese vino, pe aici.

Alberto Torcia era acolo de patru ani deja, pe o poziție permanentă de cercetător şi cu o finanțare specială, obținută de la Uniunea Europeană pentru calitatea ultimelor lui publicații. Şi el fugise de ceva, dar Mattia nu-l întrebase niciodată de ce anume. Niciunul din cei doi, după atâția ani, n-ar fi ştiut dacă să-l numească pe celălalt prieten sau coleg, deşi împărțeau biroul şi mâncau împreună la prânz în fiecare zi.

Era marți. Alberto stătea în fața lui Mattia şi, prin paharul plin de apă pe care şi-l duse la gură, întrevăzu noul semn, livid şi perfect rotund, pe care-l avea în palmă. Nu-l întrebă nimic, se limită să-l privească strâmb ca să-i dea de înțeles că pricepuse. Gilardi şi Montanari, alături de ei la masă, se distrau vorbind despre ceva ce găsiseră pe internet.

Mattia goli paharul pe nerăsuflate. Apoi îşi drese glasul.

— Ieri-seară mi-a venit o idee pentru acea discontinuitate care…

— Te rog, Matti, îl întrerupse Alberto, lăsând furculița şi sprijinindu-se de spătar. Gesticula mereu în mod exagerat. Fie-ți milă, măcar cât mănânc.

Mattia lăsă capul în jos. Felia de carne din farfuria lui era tăiată în pătrățele egale şi el le separă cu furculița, lăsând între ele o grilă regulată de linii albe.

— De ce nu faci şi altceva seara? reluă Alberto mai încet, ca şi cum nu voia să fie auzit de ceilalți doi.

În timp ce vorbea, desena cu cuțitul în aer mici cercuri.

Mattia nu spuse nimic şi nu-l privi. Duse la gură un pătrățel de carne, ales dintre cele al căror contur cu marginile tăiate prost deranjau geometria compoziției.

— Măcar de-ai veni uneori să bei ceva cu noi, continuă Alberto.

— Nu, zise Mattia sec.

— Dar… încercă să protesteze colegul.

— Oricum ştii asta.

Alberto clătină din cap şi se încruntă, învins. Insista încă, după tot acel timp. De când se cunoşteau, reuşise să-l târască afară de vreo zece ori. Se adresă celorlalți doi, întrerupându-le discuția.

— Hei, ați văzut-o pe aia? făcu, arătând o fată aşezată cu două mese mai încolo în compania unui domn în vârstă. Din câte ştia Mattia, el preda la Departamentul de Geologie. Hristoase, dacă n-aş fi căsătorit, ce i-aş mai face.

Ceilalți doi avură un moment de ezitare, pentru că n-avea nicio legătură cu discuția lor, dar apoi o lăsară baltă şi se luară după Alberto, începând să construiască scenarii despre cum o asemenea frumusețe de fată ajunsese la masă cu acel fanfaron bătrân.

Mattia tăie toate pătrățelele de carne de-a lungul diagonalei. Apoi recompuse triunghiurile astfel încât să facă unul mai mare. Carnea era deja rece şi tare. Luă o bucată şi o înghiți aproape întreagă. Lăsă restul acolo unde era.

Afară din cantină, Alberto îşi aprinse o țigară, ca să-i lase pe Gilardi şi pe Montanari să se îndepărteze. Îl aşteptă pe Mattia, care era mai în spate cu câțiva paşi față de ei şi mergea cu capul plecat, lăsându-se condus de o fisură rectilinie de-a lungul trotuarului şi gândindu-se la ceva care nu avea nimic de-a face cu faptul că se afla acolo.

— Ce-mi spuneai despre discontinuitate? făcu.

— N-are importanță.

— Hai, nu face pe prostul!

Mattia se uită la colegul lui. Vârful țigării între buzele lui era singura culoare aprinsă în ziua aceea gri, la fel ca aceea dinainte şi în mod sigur şi ca următoarea.

— Nu ne putem elibera, zise Mattia. Acum suntem convinşi că e acolo. Dar poate am găsit un mod de a extrage din asta ceva interesant.

Alberto se apropie. Nu-l întrerupse pe Mattia până nu

termină să-i explice, pentru că ştia că Mattia vorbea puțin, dar când o făcea, merita să taci şi să asculți.

32

Povara consecințelor se prăvălise într-o seară din urmă cu câțiva ani când Fabio, penetrând-o, îi şoptise vreau să avem un copil. Chipul lui era atât de aproape de cel al lui Alice, că ea îi simțise răsuflarea alunecându-i pe obraji şi risipindu-se în aşternuturi.

Îl trăsese spre sine, conducându-i capul în cavitatea dintre gât şi umăr. Odată, când nu erau căsătoriți încă, el îi spusese că era locul perfect pentru a-şi cuibări capul.

— Ce zici? o întrebase Fabio, cu glasul atenuat de pernă.

Alice nu răspunsese, dar îl strânsese puțin mai tare. I se tăiase respirația şi nu putea vorbi.

Îl auzise că închide la loc sertarul cu prezervative şi îndoise mai mult genunchiul drept ca să-i facă loc. Cu ochii larg deschişi tot timpul, continua să-i mângâie părul.

Acel secret o urmărise ca o târâtoare încă din vremea liceului, dar nu-i capturase gândurile mai mult de câteva secunde. Alice îl pusese deoparte, ca pe ceva la care să se gândească mai încolo. Acum, dintr-odată, stătea acolo, ca un hău căscat în tavanul camerei, monstruos şi irezistibil. Alice ar fi vrut să-i spună lui Fabio opreşte-te puțin, aşteaptă, e ceva ce nu ți-am zis, însă el se mişca cu o încredere dezarmantă şi sigur n-ar fi înțeles.

Îl simțise dându-şi drumul înăuntru pentru prima oară şi îşi închipuise acel lichid vâscos şi plin de promisiuni care se depozita în corpul ei uscat, unde avea să sece.

Nu voia un copil, sau poate că da. Nu se gândise niciodată cu adevărat la asta. Problema nu se punea şi gata. Ciclul ei menstrual se oprise cam ultima oară când mâncase o prăjitură întreagă cu ciocolată. Adevărul era că Fabio îşi dorea un copil şi ea trebuia să i-l dăruiască. Trebuia, pentru că atunci când făceau dragoste, el nu-i cerea să aprindă lumina, n-o mai făcuse după ce se

întâmplase prima oară acasă la el. Pentru că atunci când termina, se lăsa peste ea şi greutatea corpului său îi anula toate temerile fără ca el să vorbească, doar respirând şi fiind acolo. Trebuia, pentru că ea nu-l iubea, însă dragostea lui era suficientă pentru amândoi, ca să-i mențină la adăpost.

După seara aceea, şi sexul se înnoise, ducea cu sine o finalitate precisă, care în scurt timp îi condusese spre neglijarea a tot ce nu era absolut necesar.

Dar timp de săptămâni, şi apoi luni, nu se întâmplase nimic. Fabio se dusese la control şi analiza spermatozoizilor lui ieşise bună. Seara îi spusese lui Alice, fiind foarte atent să o facă în timp ce o ținea strâns în brațe. Adăugase imediat nu trebuie să-ți faci griji, nu e vina ta. Ea se desprinsese din strânsoare şi se dusese în cealaltă cameră înainte să înceapă să plângă, iar Fabio se urâse pentru că, în realitate, se gândea, de fapt ştia, că vina era a soției lui.

Alice începuse să se simtă urmărită. Ținea o socoteală fictivă a zilelor, trăgea liniuțe în agenda de lângă telefon. Cumpăra tampoane şi apoi le arunca nefolosite. În zilele acelea îl respingea pe Fabio pe întuneric spunând azi nu se poate.

El ținea aceeaşi socoteală, pe ascuns. Secretul lui Alice aluneca lipicios şi transparent între ei, îndepărtându-i unul de celălalt tot mai mult. De fiecare dată când Fabio se referea la un doctor, la un tratament sau la cauza problemei, chipul lui Alice se întuneca şi era sigur că peste câteva ore ea va găsi un pretext de ceartă, o tâmpenie oarecare.

Oboseala îi doborâse cu încetul. Nu mai vorbeau despre asta şi, odată cu discuțiile, se rărise şi sexul, limitat la un ritual obositor de vineri seară. Amândoi se spălau pe rând, înainte şi după ce o făceau. Fabio se întorcea din baie cu pielea feței încă lucioasă de la săpun şi lenjerie curată pe el. Între timp, Alice îşi pusese deja tricoul şi-l întreba pot să mă duc eu? Când reintra în

cameră, îl găsea adormit sau, în orice caz, cu ochii închişi, întors cu spatele şi pe marginea lui de pat.

În acea vineri nu se întâmplă nimic foarte diferit, cel puțin la început. Alice merse să se culce lângă el după ora unu, după ce toată seara stătuse închisă în camera obscură, pe care Fabio i-o aranjase în locul biroului, ca dar pentru cea de-a treia lor aniversare. El lăsă în jos revista pe care o citea şi privi picioarele goale ale soției lui care, mergând spre el, se lipeau de lemnul podelei.

Alice alunecă în aşternuturi şi se strânse aproape de el. Fabio lăsă revista să cadă pe jos şi stinse lumina de pe noptieră. Făcea tot ce putea ca să nu dea impresia că acea acțiune este o obişnuință, un sacrificiu care trebuie făcut, dar adevărul era limpede pentru amândoi.

Respectară o serie de gesturi fixate în timp şi care făceau totul mai simplu, apoi Fabio o pătrunse, ajutându-se cu degetele.

Alice nu fu sigură că el chiar plângea, pentru că ținea capul într-o parte, în aşa fel încât să nu-i atingă pielea, dar observă că era ceva diferit în mişcările lui. Împingea cu mai multă hotărâre şi urgență ca de obicei, apoi, dintr-odată, se oprea, respira cu putere şi apoi relua, nesigur între dorința de a penetra mai adânc şi aceea de a fugi cât mai repede de ea şi din cameră. Îl auzi trăgându-şi nasul în timp ce gâfâia.

Când termină, se desprinse în grabă, se ridică din pat şi se duse să se închidă în baie, fără să aprindă măcar lumina.

Rămase acolo mai mult decât în mod obişnuit. Alice se mută spre centrul patului unde aşternuturile erau încă reci. Îşi duse o mână la burtă, unde nu se întâmpla nimic şi, pentru prima oară, se gândi că nu mai avea pe cine să dea vina, că toate acele greşeli erau numai ale ei.

Fabio traversă camera în penumbră şi se întinse, întorcându-i spatele. Era rândul lui Alice, dar ea nu se mişcă. Simțea că urmaşă se întâmple ceva, atmosfera era deja încărcată.

El mai lăsă să treacă un minut, sau poate două, înainte să vorbească.

— Ali, spuse.

— Da?

Ezită încă.

— Eu nu mai rezist în felul ăsta, spuse încet.

Alice simți cuvintele sugrumându-i pântecele, ca nişte plante cățărătoare apărute pe neaşteptate din pat. Nu răspunse, îl lăsă pe el să spună mai departe.

— Ştiu ce e, continuă Fabio. Vocea lui deveni mai clară. Lovindu-se de pereți, căpăta un uşor ecou metalic. Tu nu vrei ca eu să intru în tine, nici să vorbim despre asta. Dar aşa…

Se opri. Alice ținea ochii deschişi, care se obişnuiseră cu întunericul. Distingea contururile mobilelor: fotoliul, dulapul, comoda cu oglinda de deasupra care nu reflecta nimic. Toate acele obiecte erau acolo, nemişcate şi teribil de evidente.

Alice se gândi la camera părinților ei. Se gândi că se aseamănă, că toate dormitoarele din lume seamănă între ele. Se întreba de ce îi era frică, să-l piardă pe el sau să piardă acele lucruri: perdelele, tablourile, covorul, toată siguranța împăturită cu grijă în sertare.

— În seara asta abia ai mâncat doi dovlecei, mai spuse Fabio.

— Nu-mi era foame, răspunse ea aproape automat.

Iată, se gândi.

— Ieri la fel. Nici nu te-ai atins de carne. Ai tăiat-o bucățele şi apoi le-ai ascuns în şervețel. Chiar mă crezi atât de idiot?

Alice strânse aşternutul. Cum putuse să se gândească că el nu-şi dăduse seama niciodată? Revăzu sutele, miile de dați în care aceeaşi scenă se repetase în fața ochilor soțului ei. Se simți furioasă pentru tot ce gândise el în tăcere.

— Bănuiesc că ştii şi ce am mâncat cu o seară şi chiar cu două seri înainte, spuse.

— Explică-mi ce e, zise el, de data asta cu voce tare. Spune-mi ce-ți repugnă atât de mult la mâncare.

Ea se gândi la tatăl ei care își apropia capul de farfurie când mânca supa, la zgomotul pe care-l făcea, ca și cum sorbea lingura în loc să o bage pur și simplu în gură. Se gândi cu dezgust la fiertura mestecată de soțul ei de fiecare dată când, la cină, stătea în fața lui. Se gândi la bomboana Violei, cu tot părul acela lipit deasupra și la gustul ei sintetic de căpșune. Apoi se gândi la ea însăși, fără tricou, reflectată în marea oglindă din fosta ei casă și la cicatricea care făcea din piciorul ei un obiect distinct, desprins de bust și inutil. Se gândi la echilibrul atât de fragil al profilului ei, la fâșia subțire de umbră pe care coastele o proiectau pe burtă și pe care ea era gata să o apere cu orice preț.

— Ce-ai vrea? Vrei să încep să mă îndop? Să mă deformez ca să am copilul tău? spuse. Vorbi ca și cum copilul exista deja, în cine știe ce parte a universului. Îl numi *al tău* dinadins. Pot să fac un tratament dacă ții atât de mult la asta. Pot să iau hormoni, medicamente, toate porcăriile necesare ca să ai acest copil. Astfel vei înceta să mă urmărești.

— Nu despre asta e vorba, răspunse Fabio.

Redobândise, dintr-odată, toată siguranța lui enervantă.

Alice se duse la marginea patului ca să se îndepărteze de corpul lui amenințător. El se întoarse pe spate. Avea ochii deschiși și chipul încordat, ca și cum încerca să vadă dincolo de întuneric.

— A, nu?

— Ar trebui să te gândești la toate riscurile, mai ales în starea în care te afli.

În starea în care te afli, își repetă Alice în minte. Instinctiv încercă să îndoaie piciorul bolnav, ca să-și demonstreze sieși că are control deplin, dar piciorul abia se mișcă.

— Săracul Fabio, făcu. Cu soția lui șchioapă și…

Nu reuşi să termine. Acel ultim cuvânt care deja vibra în aer îi rămase în gât.

— E o parte a creierului, începu el ignorând-o, ca şi cum o explicație putea să facă totul mai simplu, hipotalamusul probabil, care controlează indicele de masă grasă a organismului. Dacă acest indice scade prea mult, producerea de gonadotropină este inhibată. Mecanismul se blochează şi menstruația dispare. Dar acesta e doar primul dintre simptome. Se întâmplă alte lucruri mai grave. Densitatea de minerale din oase scade şi apare osteoporoza. Oasele se fărâmițează ca napolitanele.

Vorbi ca un medic, afişând cauze şi efecte pe acelaşi ton, ca şi cum a şti numele unei boli era egal cu a o vindeca. Alice se gândi că oasele ei se fărâmițaseră deja o dată şi că lucrurile alea n-o interesau.

— E de-ajuns să crească acel indice pentru ca totul să revină la normal, adăugă Fabio. E un proces lent, dar mai avem încă timp.

Alice se ridicase în coate. Voia să iasă din camera aceea.

— Fantastic. Îmi imaginez că aveai pregătit de mult discursul ăsta, comentă. Aşadar, totul depinde de asta. E atât de simplu.

Şi Fabio se ridică în fund. O prinse de braț, dar ea se trase. Se uită fix în ochii ei prin penumbră.

— Nu te mai priveşte doar pe tine, spuse.

Alice clătină din cap.

— Ba da, spuse. Poate chiar asta vreau, nu te gândiseşi? Vreau să-mi simt oasele fărâmițându-se, vreau să blochez mecanismul. Aşa cum ai spus.

Fabio lovi cu mâna în saltea şi o făcu să tresară.

— Şi acum ce ai vrea să faci? îl provocă ea.

Fabio respiră printre dinți. Violența din plămânii lui îi înțepeni brațele.

— Eşti o egoistă. Eşti răsfățată şi egoistă.

Se aruncă pe pat şi îi întoarse iar spatele. Dintr-odată,

obiectele părură că-şi reiau locul în întuneric. Se lăsă iar tăcerea, dar era o tăcere neclară. Alice auzea un ronțăit slab, asemănător cu fâsâitul peliculelor vechi la cinematograf. Rămase să asculte, încercând să vadă de unde venea.

Apoi văzu silueta soțului ei tresărind uşor. Percepu sughițurile reprimate ca o vibrație ritmică a saltelei. Corpul ei îi cerea să întindă o mână şi să-l atingă, să-i mângâie gâtul şi părul, dar îl lăsă acolo. Se ridică din pat şi se duse spre baie, trântind uşa în urma ei.

33

După prânz, Alberto şi Mattia coborâseră la subsol, unde timpul parcă stătea pe loc, iar scurgerea lui putea fi măsurată numai după greutatea ochilor plini de lumina albă a neoanelor din tavan. Intraseră într-o aulă goală şi Alberto se aşezase pe catedră. Avea un corp masiv, nu chiar gras, dar lui Mattia îi lăsa impresia că era în continuă expansiune.

— Zi, spuse Alberto. Explică-mi totul de la început.

Mattia apucă o bucată de cretă şi o rupse pe jumătate. Un strat de praf alb şi subțire i se aşeză pe vârful pantofilor de piele, aceiaşi pe care îi purtase în ziua susținerii licenței.

— Să considerăm cazul în două dimensiuni, spuse.

Începu să noteze cu scrisul lui frumos. Porni din colțul stânga de sus şi umplu primele două table. Pe a treia copia rezultatele care i-ar fi folosit mai departe. Părea că făcuse deja acea socoteală de vreo sută de ori, când de fapt ieşea prima oară din mintea lui. Din când în când se întorcea spre Alberto care dădea din cap serios, în timp ce, cu mintea, urmărea anevoios mişcarea cretei.

Ajuns la capăt, după o jumătate de oră intensă, Mattia scrise *q.e.d.* lângă rezultatul încadrat, aşa cum făcea de mic. Creta îi uscase pielea de pe mână, dar el nici măcar nu observase. Picioarele îi tremurau uşor.

Amândoi rămaseră tăcuți pentru vreo zece secunde, contemplativi. Apoi Alberto bătu din palme şi pocnetul răsună în linişte ca o lovitură de bici. Coborî de pe catedră şi era cât pe ce să cadă, pentru că picioarele, atârnate prea multă vreme, îi amorțiseră. Puse o mână pe spatele lui Mattia şi el o simți grea şi liniştitoare deopotrivă.

— De data asta nu vreau să aud nimic, făcu. În seara asta vii la mine la cină, pentru că trebuie să sărbătorim.

Mattia abia zâmbi.

— OK, spuse.

Şterseră tabla împreună. Fură atenți să nu se mai citească nimic, să nu se distingă nici măcar umbra a ceea ce fusese scris. Nimeni n-ar fi fost în stare să înțeleagă cu adevărat, dar ei erau deja mândri de acel rezultat, cum eşti mândru de un secret foarte frumos.

Ieşiră din aulă şi Mattia stinse luminile. Apoi urcară treptele, unul în spatele celuilalt, fiecare savurând mica glorie a acelui moment.

Casa lui Alberto era într-o zonă rezidențială, la fel cu cea unde locuia Mattia, dar în partea opusă a oraşului. Mattia parcurse traseul într-un autobuz pe jumătate gol, cu fruntea lipită de fereastră. Acea suprafață rece în contact cu pielea îl alina, făcându-l să se gândească la faşa pe care mama lui o punea pe capul Michelei, nimic altceva decât un batic de stofă umed, dar care era suficient s-o calmeze atunci când, seara, o apucau acele atacuri în care începea să tremure toată şi scrâşnea din dinți. Michela voia să-i pună şi fratelui ei o faşă, îi spunea din ochi mamei şi atunci el se întindea pe pat şi stătea acolo, aşteptând ca surorii lui să-i treacă zvârcolirile.

Îşi pusese haina neagră şi cămaşa. Îşi făcuse un duş şi se bărbierise. Dintr-un magazin de băuturi, unde nu mai intrase înainte, cumpărase o sticlă de vin roşu, alegând-o pe aceea cu eticheta cea mai elegantă. Doamna o înfăşurase într-o foaie de hârtie velină şi apoi o pusese într-o pungă argintie. Mattia o făcu să oscileze înainte şi înapoi ca un pendul, în timp ce aştepta să-i deschidă cineva. Cu piciorul aranjă ştergătorul din fața uşii, astfel încât perimetrul să coincidă perfect cu liniile pavimentului.

Soția lui Alberto veni la uşă. Ignoră atât mâna întinsă a lui Mattia, cât şi punga cu sticla. În schimb, îl trase spre ea şi-l pupă pe obraz.

— Nu ştiu ce-ați făcut voi doi, dar nu l-am mai văzut pe Alberto fericit ca în seara asta, îi şopti. Vino înăuntru.

Mattia se abținu să-şi frece urechea de umăr ca să

scape de mâncărime.

— Albi, e Mattia, strigă ea spre o altă cameră sau spre etaj.

În locul lui Alberto, de pe coridor țâșni fiul lui, Philip. Mattia îl ştia din fotografia pe care tatăl o ținea pe birou, unde Philip avea doar câteva luni şi era durduliu şi fără trăsături personale, ca toți nou-născuții. Nu se gândise niciodată că era posibil să fi crescut. Câteva trăsături ale părinților îşi făceau loc, cu repeziciune, sub pielea lui: bărbia prea lungă a lui Alberto, pleoapele deschise complet ale mamei lui. Mattia se gândi la mecanismul crud al creşterii, la cartilajele moi, supuse unor schimbări imperceptibile, dar implacabile şi, doar pentru o clipă, la Michela şi la trăsăturile ei, înghețate pentru totdeauna din acea zi în parc.

Philip se apropie, pedalând pe tricicletă ca un posedat. Când îl observă pe Mattia, frână brusc şi îl privi stupefiat, ca şi cum l-ar fi surprins că face ceva interzis. Soția lui Alberto îl luă în brațe, ridicându-l de pe tricicletă.

— Uite-l pe monstruleț, spuse, îngropându-şi nasul în obrajii lui.

Mattia îi adresă un zâmbet forțat.

— Să mergem dincolo. Nadia a sosit deja, continuă soția lui Alberto.

— Nadia? zise Mattia.

Soția lui Alberto îl privi uimită.

— Da, Nadia, spuse. Albi nu ți-a spus?

— Nu.

Fu un moment de stânjeneală. Mattia nu cunoştea nicio Nadia. Se întrebă care erau dedesubturile şi îi fu teamă să afle.

— Oricum, e dincolo. Vino.

În timp ce mergea spre bucătărie, Philip îl studia pe Mattia cu suspiciune, la adăpostul umărului mamei lui, cu arătătorul şi degetul mijlociu băgate în gură şi cu încheieturile lucioase de salivă. El fu nevoit să privească în altă parte. Îşi aminti când o urmase pe Alice pe un

coridor mai lung decât acela. Privi mâzgăliturile lui Philip agățate pe pereți în loc de tablouri şi avu grijă să nu calce pe jucăriile lui împrăştiate pe podea. Toată casa, inclusiv zidurile, era impregnată cu un miros vital cu care nu era obişnuit. Se gândi la apartamentul lui unde era atât de uşor să te hotărăşti pur şi simplu să nu exişti. Regreta deja că acceptase invitația la cină.

În bucătărie, Alberto îl salută cu o strângere afectuoasă şi el răspunse automat. Femeia care stătea aşezată la masă se ridică şi îi întinse mâna.

— Ea e Nadia, o prezentă Alberto. Şi el e următoarea noastră medalie Fields.

— Îmi pare bine, spuse Mattia jenat.

Nadia îi zâmbi. Schiță o mişcare cu bustul în față, poate ca să-l pupe pe obraji, însă rigiditatea lui Mattia o reținu.

— Îmi pare bine, mai spuse ea.

El îşi fixă privirea preț de câteva secunde pe unul din cerceii mari care îi atârnau la urechi: un cerc aurit cu un diametru de cel puțin câțiva centimetri care, când ca se mişcă, începu să se unduiască într-o mişcare complicată, pe care Mattia încercă să o descompună pe trei axe carteziene. Dimensiunea acelei bijuterii şi contrastul creat cu părul foarte negru al Nadiei îl făcură să se gândească la ceva neruşinat, aproape obscen, care îl speria şi îl excita în acelaşi timp.

Se aşezară la masă şi Alberto turnă vin roşu tuturor. Ciocni cu un toast pompos pentru articolul pe care în curând îl vor scrie şi îl obligă pe Mattia să-i explice Nadiei, în cuvinte simple, despre ce era vorba. Ea participă cu un zâmbet nesigur, ce trăda alte gânduri, făcându-l să piardă de mai multe ori firul discuției.

— Pare interesant, comentă la final, iar Mattia lăsă capul în jos.

— E mai mult decât interesant, zise Alberto, agitând mâinile şi descriind un elipsoid pe care Mattia şi-l închipui ca şi cum ar fi fost adevărat.

Soția lui Alberto intră cu o supieră în mâini, din care se răspândea un miros puternic de chimion. Începură să vorbească despre mâncare, un teritoriu mai neutru. O tensiune de care nu-şi dăduseră exact seama păru să se risipească în aer. Toți, în afară de Mattia, îşi exprimară regretul pentru felurite delicii de la care acolo, în Nord, puteai să-ți iei gândul. Alberto vorbi de pastele ravioli făcute în casă de mama lui, pe vremea când încă mai făcea. Soția lui îşi aminti de salata de fructe de mare pe care o mâncau împreună în timpul facultății. Nadia pomeni rulourile cannoli umplute cu ricotta proaspătă şi presărate cu minusculi fulgi de ciocolată foarte neagră, cum le făceau în singura patiserie din micul sat de origine. În timp ce le descria, ținea ochii închişi şi îşi trase buzele în interior, ca şi cum ar fi putut să păstreze încă ceva din acel gust. Ținu o clipă buza de jos cu incisivii şi apoi îi dădu drumul. Mattia fixă acel detaliu fără să-şi dea seama. Se gândi că era ceva exagerat în feminitatea Nadiei, în fluiditatea cu care rotea mâinile şi în intonația din Sud cu care pronunța consoanele, adesea întărindu-le unde nu era nevoie. Era ca o putere obscură care-l deprima şi-l făcea să se simtă ridicol, dar care, în acelaşi timp, îi încălzea obrajii.

— Ar fi de ajuns să ai curajul să te întorci, conchise Nadia.

Rămaseră toți patru tăcuți câteva secunde. Părea că fiecare se gândea la motivul care-l ținea prins acolo. Philip izbea jucăriile una de alta la câțiva paşi de masă.

Alberto reuşi să anime, toată seara, o conversație şubredă, adesea vorbind el însuşi îndelung, cu mâinile care se agitau deasupra mesei tot mai alandala.

După desert, soția lui se ridică să strângă farfuriile. Nadia dădu să o ajute, dar ea îi spuse să stea la locul ei şi dispăru în bucătărie.

Rămaseră tăcuți. Mattia, pierdut în gânduri, trecu un deget peste lama zimțată a cuțitului.

— Mă duc să văd ce face dincolo, spuse Alberto,

ridicându-se şi el.

Din spatele Nadiei se uită spre Mattia vrând să spună vezi ce faci.

El şi Nadia rămaseră singuri cu Philip. Înălțară privirea în aceeaşi clipă, pentru că nu aveau la ce altceva să se uite, şi amândurora le veni să râdă din cauza stânjenelii.

— Şi tu? zise Nadia apoi. De ce ai ales să rămâi aici?

Îl scruta cu ochii pe jumătate închişi, ca şi cum voia să-i ghicească secretul. Avea genele lungi şi dese şi lui Mattia i se păreau prea țepene ca să fie reale.

El termină de aliniat firimiturile cu arătătorul. Ridică din umeri.

— Nu ştiu, spuse. E ca şi cum aici ar fi mai mult oxigen.

Ea dădu din cap gânditoare, ca şi cum ar fi înțeles. Din bucătărie se auzeau nişte voci: erau Alberto şi soția lui care discutau despre chestii banale, despre robinetul care curgea din nou şi despre cine îl va culca pe Philip, despre lucruri care lui Mattia, pe moment, îi părură extrem de importante.

Se lăsă din nou tăcerea şi el se strădui să se gândească la ceva de zis, ceva care să pară normal. Nadia intra în câmpul lui vizual oriunde ar fi privit, ca o prezență prea mare. Atenția lui era concentrată pe culoarea palidă a rochiei ei decoltate, chiar şi acum, când fixa paharul gol. Sub fața de masă erau picioarele lor şi el şi le închipui acolo dedesubt, pe întuneric, constrânse la o intimitate forțată.

Philip se apropie şi îi puse o maşinuță în față, chiar pe şervețel. Mattia privi modelul de Maserati în miniatură, apoi se uită la Philip care, la rândul lui, îl studia, aşteptând să se hotărască să facă ceva.

Cu o anume ezitare, luă maşinuța între două degete şi o făcu să meargă înainte şi înapoi pe fața de masă. Simțea privirea intensă a Nadiei, care-i cântărea stinghereala. Mattia imită un timid vrum. Apoi o lăsă baltă. Philip îl fixa în tăcere, uşor contrariat. Întinse

mâna, îşi luă maşinuța şi se întoarse la jocurile lui.

Mattia îşi mai turnă nişte vin şi-l înghiți dintr-o sunare. Apoi îşi dădu seama că ar fi trebuit să-i ofere mai întâi Nadiei şi o întrebă vrei nişte vin? Ea răspunse nu nu, trăgându-şi înapoi mâinile şi ridicând din umeri, cum se face de obicei când ți-e frig.

Alberto intră din nou în cameră şi scoase un fel de grohăit. Îşi frecă apăsat fața cu mâinile.

— Ora de culcare, îi spuse copilului.

Îl ridică de gulerul tricoului, de parcă era o păpuşă. Philip îl urmă fără să protesteze. Ieşind, se mai uită o dată la jucăriile lui îngrămădite pe podea, ca şi cum ar fi ascuns ceva în mijlocul lor.

— Poate că e timpul să plec şi eu, spuse Nadia, fără să i se adreseze neapărat lui Mattia.

— Da, poate că e timpul, zise el.

Amândoi îşi încordară muşchii picioarelor ca să se ridice, dar fu o pornire falsă. Rămaseră pe loc şi se priviră iar. Nadia zâmbi şi Mattia se simți traversat de privirea ei, dezgolit până la oase ca şi cum nu mai putea să ascundă nimic.

Se ridicară aproape în acelaşi timp. Apropiară scaunele de masă şi Mattia observă că şi ea avu grijă să-l ridice.

Alberto îi găsi în picioare, neştiind cum să se mişte.

— Ce se întâmplă? le spuse. Plecați deja?

— E târziu, poate sunteți obosiți, răspunse Nadia pentru amândoi.

Alberto îl privi pe Mattia cu un zâmbet complice.

— Vă chem un taxi, spuse.

— Eu iau autobuzul, se grăbi să spună Mattia.

Alberto îl privi uimit.

— La ora asta? Fii serios! spuse. Oricum casa Nadiei e în drum spre tine.

34

Taxiul aluneca pe străzile goale de la periferie, pe lângă clădiri identice şi fără balcoane. Unele ferestre, puține, erau încă luminate. În martie, ziua se termina devreme şi metabolismul oamenilor se adapta pentru noapte.

— Oraşele sunt mai întunecate aici, spuse Nadia, ca şi cum se gândea cu voce tare.

Stătea fiecare la câte o extremitate a banchetei din spate. Mattia se uita fix la numerele care se schimbau la aparatul de taxat, privea segmentele roşii stingându-se şi aprinzându-se ca să compună diverse cifre.

Ea se gândea la spațiul liber ridicol care-i separa şi-şi căuta curajul să-l ocupe. Apartamentul ei era la doar câteva străzi mai încolo şi timpul se termina la fel de repede ca şi drumul. Nu era numai timpul acelei seri, era timpul posibilităților, al celor treizeci şi cinci de ani ai ei neîmpliniți. În ultimul an, de când se despărțise de Martin, începuse să simtă înstrăinarea acelui loc, să sufere din cauza gerului care usca pielea şi care nu slăbea niciodată cu adevărat, nici măcar vara. Şi totuşi nu ştia cum să se hotărască să-l abandoneze. Acum depindea de acel loc, se lipise de el cu obstinația cu care te lipeşti numai de lucrurile care fac rău.

Se gândi că dacă trebuia ceva rezolvat, ar fi trebuit rezolvat în acea maşină. Pe urmă n-ar mai fi avut putere. S-ar fi abandonat până la sfârşit, fără alte remuşcări, traducerilor ei, cărților din care secționa paginile în timpul zilei şi al nopții, ca să-şi câştige existența şi ca să umple golurile săpate de timp.

Îl găsea fascinant. Era ciudat, cu mult mai ciudat decât ceilalți colegi cu care îi făcuse cunoştință inutil Alberto. Materia pe care o studiau părea să atragă numai personaje sinistre sau să-i transforme în aşa ceva în decursul anilor. Ar fi putut să-l întrebe pe Mattia din care categorie făcea parte, ca să spună ceva amuzant, dar nu

putu. Oricum, „ciudat” exprima ideea. Şi neliniştitor. Dar avea şi ceva în privire, ca un corpuscul strălucitor care plutea în acei ochi negri, şi pe care, Nadia era sigură de asta, nicio femeie nu fusese încă în stare să-l descopere.

Ar fi putut să-l provoace, murea de dorința de-a o face. Îşi strânsese tot părul pe o parte ca să-i ofere gâtul gol şi parcurgea cu degetele înainte şi înapoi, cusătura genții pe care o ținea în poală. Dar nu îndrăznea să meargă mai departe şi nu voia să se întoarcă spre el. Dacă el privea în altă parte, ea nu voia să ştie.

Mattia tuşi încet în pumn ca să se încălzească. Percepea nerăbdarea Nadiei, dar nu ştia cum să se hotărască. Şi chiar dacă s-ar fi hotărât, se gândea, n-ar fi ştiut cum să facă. Odată, Denis, vorbind despre sine, îi spusese că apropierile sunt toate la fel, ca deschiderile la jocurile de şah. Nu trebuie să inventezi nimic, nu e nevoie, pentru că oricum sunt doi care caută acelaşi lucru. Apoi jocul îşi găseşte singur drumul şi numai atunci e nevoie de strategie.

Dar eu nu cunosc nici măcar deschiderile, se gândi.

Puse mâna stângă pe mijlocul banchetei, ca un capăt de frânghie aruncat în mare. O ținu acolo în ciuda faptului că materialul sintetic o făcea să tremure.

Nadia înțelese şi, în tăcere, fără mişcări bruşte, alunecă spre mijloc. Îi ridică brațul, apucându-l de încheietură, ca şi cum ar fi ştiut, şi îl puse în jurul gâtului ei. Îşi lăsă capul pe pieptul lui şi închise ochii.

Avea un parfum puternic, cuibărit în păr, care se lipi de hainele lui Mattia şi îi umplu nările cu îndrăzneală.

Taxiul oprise pe partea stângă, în fața casei Nadiei, lăsând motorul pornit.

— *Seventeen thirty,* spuse taximetristul.

Ea se ridică şi amândoi se gândiră de cât ar fi fost nevoie ca să se găsească din nou aşa, ca să distrugă un alt echilibru şi să reconstruiască unul diferit. Se întrebară dacă ar mai fi fost în stare.

Mattia scotoci în buzunare şi găsi portofelul. Întinse o

bancnotă de douăzeci şi spuse *no change, thanks.* Ea deschise portiera.

Acum o urmezi, se gândi Mattia, însă nu se mişcă.

Nadia era deja pe trotuar. Taximetristul se uita la Mattia prin oglinda retrovizoare, aşteptând instrucţiuni. Căsuţele aparatului erau toate luminate şi, pâlpâind, semnalau *00.00.*

— Vino, zise Nadia şi el o ascultă.

Taxiul porni şi ei urcară un şir de trepte abrupte, acoperite cu mochetă albastră şi atât de înguste, că Mattia trebui să meargă cu picioarele strâmbe.

Apartamentul Nadiei era curat şi îngrijit în detalii, aşa cum poate fi numai casa unei femei singure. În mijlocul unei mese rotunde, era un coşuleţ de răchită plin cu petale uscate care, de o vreme, nu mai răspândeau niciun parfum. Pereţii erau coloraţi cu nuanţe intense, portocaliu, albastru şi galben, atât de neobişnuite acolo, în Nord, că aveau ceva lipsit de respect.

Mattia ceru voie să intre şi o privi pe Nadia scoţându-şi pardesiul şi punându-l pe un scaun, cu dezinvoltura celui care se mişcă în propriul spaţiu.

— Aduc ceva de băut, zise ea.

El aşteptă în mijlocul camerei de zi, cu mâinile distruse ascunse în buzunare. Nadia se întoarse după puţin timp cu două pahare umplute pe jumătate cu vin roşu. Râdea de vreun gând de-al ei.

— M-am dezobişnuit. E mult de când nu mi se mai întâmplă, mărturisi.

— Bine, răspunse Mattia, în loc să spună că lui nu i se întâmplase niciodată.

Sorbiră vinul în tăcere, privind în jur circumspect şi, din când în când, încrucişându-şi privirile. Şi, când se întâmpla asta, zâmbeau uşor, ca nişte copii.

Nadia ţinea picioarele îndoite pe canapea, ca să câştige spaţiu în direcţia lui. Scena era pregătită. Lipsea doar acţiunea, o smucitură la rece, instantanee şi brutală ca toate începuturile.

Se mai gândi încă un moment. Apoi lăsă paharul pe jos, în spatele canapelei, ca să nu rişte să-l lovească din greşeală cu piciorul, şi se întinse cu hotărâre spre Mattia. Îl sărută. Cu picioarele îşi scoase pantofii cu toc care căzură pe podea cu un zgomot plin. Îl încălecă fără să-i lase timp să spună nu.

Îi luă paharul şi îi conduse mâinile pe şoldurile ei. Limba lui Mattia era rigidă. Ea începu să-şi rotească limba în jurul limbii lui, cu insistență, ca să-i imprime mişcarea, până când începu şi el să facă la fel, în sens opus.

Cu o anume jenă, se rostogoliră pe o parte şi Mattia ajunse dedesubt. Avea un picior în afara canapelei şi unul întins, blocat sub greutatea ei. Se gândea la mişcarea circulară a limbii lui, la mişcarea periodică, dar imediat îşi pierdu concentrarea, ca şi cum fața Nadiei apăsată peste a lui reuşise să oprească mecanismul complicat al gândirii sale, ca şi atunci cu Alice.

Îşi strecură mâinile sub tricoul Nadiei şi contactul cu pielea nu-i displăcu. Îşi scoaseră hainele încet, fără să se dezlipească, sau să deschidă ochii, pentru că în cameră era prea multă lumină şi orice întrerupere i-ar fi făcut să se oprească.

În timp ce se opintea cu închizătoarea sutienului, Mattia se gândi se întâmplă. Până la urmă se întâmplă, într-un fel pe care înainte nu-l ştiai.

35

Fabio se sculase devreme. Dezactivase deşteptătorul pentru ca Alice să nu-l audă şi ieşise din cameră făcând eforturi să nu-şi privească soția, întinsă pe marginea ei de pat, cu o mână afară din aşternutul pe care-l strângea în pumn, ca şi cum visa că se agață de ceva.

Adormise din cauza epuizării şi traversase o serie de coşmaruri tot mai negre. Acum simțea nevoia să facă orice cu mâinile, să se murdărească, să transpire şi să-şi obosească muşchii. Se gândi dacă să se ducă sau nu la spital să facă o tură suplimentară, dar părinții lui urmau să vină la prânz, ca în fiecare a doua sâmbătă a lunii. De două ori ridică receptorul ca să sune şi să le spună să nu vină, că Alice nu se simțea bine, dar apoi ar fi sunat să afle de ea, anxioşi cum erau, şi el ar fi trebuit să se certe din nou cu soția lui şi ar fi fost şi mai rău.

În bucătărie îşi scoase tricoul. Bău lapte din frigider. Putea să se prefacă, să se comporte ca şi cum în acea noapte nu s-ar fi întâmplat nimic şi să meargă mai departe aşa cum făcuse mereu, dar simțea în fundul gâtului o nouă senzație de greață. Pielea de pe față îl strângea din cauza lacrimilor care i se uscaseră pe obraji. Se clăti la chiuvetă şi se şterse cu o cârpă agățată alături.

Privi pe fereastră. Cerul era acoperit, dar avea să iasă soarele în curând. În acea perioadă a anului era mereu aşa. Într-o astfel de zi ar fi putut să meargă cu fiul lui cu bicicleta, să urmeze pista trasată de-a lungul canalului şi să ajungă în parc. Acolo ar fi băut apă de la fântână şi ar fi stat pe iarbă cam o jumătate de oră. Pe urmă s-ar fi oprit o clipă la magazin şi ar fi cumpărat o cutie de paste pentru prânz.

Nu cerea mult. Doar normalitatea pe care o meritase dintotdeauna.

Încă în chiloți, coborî în garaj. De pe raftul cel mai de sus luă cutia cu scule şi greutatea ei îi oferi o clipă de

uşurare. Scoase o şurubelniță ascuțită, o cheie de nouă şi una de doisprezece şi începu să demonteze bicicleta metodic, piesă cu piesă.

Mai întâi unse lanțul cu vaselină, apoi lustrui cadrul cu o cârpă îmbibată în alcool. Cu unghia îndepărtă stropii de noroi uscați. Curăță bine şi pedalele, chiar şi acolo unde degetele nu intrau. Remontă diferitele piese şi controlă frânele, le reglă astfel încât să fie perfect echilibrate. Umflă ambele cauciucuri, verificând presiunea cu mâna.

Făcu un pas înapoi, îşi şterse mâinile pe coapse şi se uită la munca lui cu o enervantă senzație de detaşare. Trânti bicicleta jos cu o lovitură de picior şi aceasta se îndoi ca un animal. O pedală începu să se învârtă în gol şi Fabio ascultă foşnetul hipnotic până când se făcu din nou linişte.

Dădu să iasă din garaj, dar apoi se întoarse. Ridică bicicleta şi o puse la locul ei. Nu se putu abține să nu controleze dacă nu se stricase cumva. Se întrebă de ce nu era capabil să lase totul vraişte, să facă loc furiei care îi inunda creierul, să înjure şi să spargă obiecte. Pentru că prefera ca fiecare lucru să pară la locul lui chiar şi când nu era.

Stinse lumina şi urcă treptele.

Alice stătea la masa din bucătărie. Bea, gânditoare, ceai. În fața ei era doar îndulcitorul. Ridică ochii şi îl privi.

— De ce nu m-ai trezit?

Fabio ridică din umeri. Se apropie de robinet şi-l deschise la maximum.

— Dormeai aşa de bine, răspunse.

Îşi turnă detergent pentru vase pe mâini şi le frecă insistent sub apă, ca să îndepărteze dungile negre de vaselină.

— Voi întârzia cu prânzul, spuse ea.

Fabio ridică din umeri.

— Putem chiar să o lăsăm baltă cu prânzul, spuse.

— Cum aşa?

El îşi frecă mâinile şi mai tare.

— Nu ştiu. Era doar o idee.

— E o idee nouă.

— Da, ai dreptate. E o idee de rahat, răspunse Fabio printre dinți.

Închise robinetul şi ieşi din bucătărie, aproape în grabă. Imediat după, Alice auzi apa la duş. Puse ceaşca în chiuvetă şi se întoarse în cameră să se îmbrace.

Pe partea lui Fabio, aşternuturile erau mototolite, pline de cute aplatizate de greutatea corpului său. Perna era îndoită pe jumătate, ca şi cum ar fi ținut capul dedesubt, şi cuverturile erau îngrămădite la capăt, împinse cu picioarele. Era un miros uşor de transpirație, acelaşi din fiecare dimineață, şi Alice deschise larg fereastra ca să intre aer curat.

Mobilele, care noaptea i se păruseră însufleţite şi că respiră singure, nu erau altceva decât obişnuitele mobile din camera ei, fără miros, ca şi resemnarea ei lâncedă.

Făcu patul întinzând cum trebuie aşternuturile şi prinzând colțurile sub saltea. Trase cuvertura îndoită scurt la capăt până la jumătatea pernelor, cum o învățase Sol, şi se îmbrăcă. Din baie se auzea bâzâitul aparatului de ras al lui Fabio, pe care ea îl asocia de multă vreme cu dimineţile somnoroase ale finalurilor de săptămână.

Se întrebă dacă discuția din acea noapte fusese diferită de altele sau dacă se va termina ca întotdeauna, cu Fabio care, ieşit de la duş şi fără tricou pe el, o va îmbrățişa din spate şi îşi va ține capul apăsat îndelung în părul ei, tot timpul necesar pentru evaporarea ranchiunii. Nu exista altă soluție posibilă pentru moment.

Alice încercă să-şi imagineze cum ar fi fost altfel. Rămase absorbită privind perdelele, care se umflau uşor în curent. Avea o senzație vagă de abandon, ca un presentiment, ceva asemănător cu ce simțise în groapa aia de zăpadă şi apoi în camera lui Mattia şi pe care-o încerca de fiecare dată, chiar şi în prezent, în fața patului

neatins al mamei ei. Îşi duse arătătorul spre osul proeminent al bazinului, parcurgând conturul ascuțit la care nu era gata să renunțe şi, când bâzâitul aparatului încetă, clătină din cap şi se întoarse în bucătărie, cu preocuparea concretă şi inevitabilă pentru masa de prânz.

Tocă ceapa mărunt şi tăie un cub de unt pe care-l puse deoparte într-o farfurioară. Învățase toate lucrurile acelea de la Fabio. Se obişnuise să mânuiască mâncarea cu o detaşare sterilă, urmând simple serii de acțiuni al căror rezultat final n-ar fi privit-o pe ea.

Scoase elasticul roşu din jurul sparanghelului pe care-l clăti cu apă rece şi îl puse pe un tocător, apoi puse pe foc o oală plină cu apă.

Sesiză prezența lui Fabio în cameră după micile zgomote ce se apropiau. Se încordă, aşteptând contactul cu corpul lui.

În schimb, el se aşeză pe canapea şi începu să răsfoiască, neatent, o revistă.

— Fabio, îl strigă ea, fără să ştie bine ce să-i spună.

El nu răspunse. Întoarse o pagină făcând mai mult zgomot decât era necesar. Apucă un colț între degete, nehotărât dacă să-l rupă sau nu.

— Fabio, repetă ea cu acelaşi ton, dar întoarsă spre el.

— Ce e?

— Îmi dai orezul, te rog? E pe raftul de sus. Eu nu ajung la el.

Era numai o scuză, o ştiau amândoi. Era numai un mod de a-i spune vino încoace.

Fabio aruncă revista pe măsuță şi aceasta se lovi de o scrumieră dintr-o jumătate de nucă de cocos care începu să se rotească în jurul propriei axe. El rămase câteva secunde cu mâinile pe genunchi, ca şi cum se gândea. Apoi se ridică brusc şi se apropie de chiuvetă.

— Unde? întrebă furios, evitând să o privească pe Alice.

— Acolo, arătă ea.

Fabio trase un scaun lângă frigider, făcându-l să

scârțâie pe dalele de ceramică. Se urcă pe el. Avea picioarele goale. Alice le privi ca şi cum nu le cunoştea şi le găsi atrăgătoare, dar într-un fel vag înspăimântător.

El luă cutia de carton cu orez. Era deja desfăcută. O agită. Apoi zâmbi cu un zâmbet care lui Alice i se păru sinistru. Înclină pachetul şi orezul începu să se verse pe jos, ca o ploaie albă şi uşoară.

— Ce faci? spuse Alice.

Fabio râse.

— Uite-ți orezul, răspunse.

Agită cutia şi mai tare şi boabele se împrăştiară în toată bucătăria. Alice se apropie.

— Încetează, îi spuse, dar el o ignoră.

Alice repetă mai tare.

— Ca la nunta noastră, îți aminteşti? Nunta noastră blestemată, urlă Fabio.

Ea îl apucă de un picior ca să-l facă să se oprească şi el îi turnă orezul în cap. Câteva boabe rămaseră prinse în părul ei lins. Ea îl privi de jos şi îi spuse din nou încetează.

Un bob îi căzu în ochi, o lovi şi, cu ochii închişi, Alice îi trase lui Fabio o palmă în fluierul piciorului. El reacționă dând din picior cu putere şi lovind-o chiar sub umărul stâng. Genunchiul bolnav al soției lui făcu tot ce putu ca s-o țină în picioare, se îndoi mai întâi în față şi apoi în spate, ca un pivot dezechilibrat, şi pe urmă o făcu să cadă.

Orezul din cutie se terminase. Fabio rămase în picioare pe scaun, speriat, cu cutia răsturnată în mână, privindu-şi soția căzută şi ghemuită ca o pisică. O tresărire violentă de luciditate îi traversă mintea.

Se dădu jos.

— Ali, te-ai lovit? spuse. Lasă-mă să văd.

Îi puse o mână sub cap, ca să se uite la fata ei, dar ea refuză.

— Lasă-mă! urlă la el.

— Iubito, scuză-mă, o imploră el. Te-ai…

— Pleacă de aici! strigă Alice, cu o putere în glas pe care niciunul din ei n-ar fi putut s-o bănuiască.

Fabio se retrase brusc. Îi tremurau mâinile. Se dădu doi paşi înapoi, pe urmă murmură un bine. Alergă spre dormitor şi ieşi îmbrăcat cu un tricou şi cu pantofi în picioare. Ieşi din casă fără să se uite înapoi la soția lui care nici nu se clintise.

36

Alice îşi dădu părul după urechi. Uşa raftului suspendat era deschisă încă deasupra capului ei, iar scaunul stătea neînsufleţit în faţa ei. Nu se lovise. Nu-i venea să plângă. Nu reuşea să se gândească la ceea ce tocmai se întâmplase.

Începu să adune boabele de orez împrăştiate prin bucătărie. Pe primele le apucă unul câte unul. Apoi începu să le adune cu mâna.

Se ridică şi aruncă o mână de orez în oală, unde apa deja fierbea. Rămase să le privească, duse dezordonat, în sus şi-n jos, de curenţii de convecţie. Aşa îi numise Mattia odată. Stinse focul şi se duse să se aşeze pe canapea.

N-ar fi pus nimic la loc. Ar fi aşteptat să vină socrii şi să o găsească aşa. Le-ar fi povestit cum se comportase Fabio.

Dar nu veni nimeni. El îi anunţase probabil. Sau se dusese la ei şi le povestea versiunea lui, le spunea că pântecul lui Alice era uscat ca un lac secat şi că el era obosit să mai continue aşa.

Casa era cufundată în linişte şi lumina părea că nu-şi găseşte locul. Alice ridică receptorul şi formă numărul tatălui ei.

— Alo? răspunse Soledad.

— Bună, Sol.

— Bună, *mi amorcito.* Cum se simte fetiţa mea? spuse guvernanta cu grija ei obişnuită.

— Aşa şi aşa, spuse Alice.

— De ce? *Que paso?*

Alice tăcu pentru câteva secunde.

— Tata e? întrebă.

— Doarme. Mă duc să-l trezesc?

Alice se gândi la tatăl ei, în marea cameră pe care o împărţea acum numai cu gândurile lui, cu jaluzelele

lăsate care desenau linii luminoase pe corpul lui adormit. Ranchiuna care îi despărțise mereu fusese absorbită de timp, Alice nici nu şi-o mai amintea. Ceea ce o apăsa cel mai mult în casa aceea – privirea dură şi pătrunzătoare a tatălui ei – era ceea ce îi lipsea cel mai mult în aceste clipe. El nu i-ar fi zis nimic, vorbea puțin în perioada aceea. Mângâindu-i obrazul, ar fi rugat-o pe Sol să schimbe aşternuturile în camera ei şi asta ar fi fost de-ajuns. După moartea mamei, ceva se schimbase în el, ca şi cum se îmblânzise. Paradoxal, de când intrase Fabio în viața lui Alice, tatăl ei devenise mai ocrotitor. Nu mai vorbea despre el, o lăsa pe ea să povestească, purtat mai mult de ton decât de cuvinte şi comenta cu murmure meditative.

Momentele lui de absență începuseră de aproape un an când, într-o seară, o confundase pe Soledad cu Fernanda. O trăsese spre el să o sărute, ca şi cum era vorba într-adevăr de soția lui, iar Sol se văzuse obligată să-i dea o palmă uşoară peste obraz, la care el reacționase cu resentimentul plângăcios al unui copil. A doua zi nu-şi amintise de nimic, dar senzația vagă a unui lucru greşit, a unei întreruperi în cadența timpului, îl determinase să o întrebe pe Sol ce se întâmplase. Ea încercase să nu răspundă, să devieze discuția, dar el nu o lăsase să scape. Când guvernanta spusese adevărul, el se posomorâse, dăduse din cap şi, întorcându-se, spusese îmi pare rău cu voce joasă. Apoi se închisese în biroul lui şi rămăsese acolo până la ora cinei, fără să doarmă sau să facă altceva. Se aşezase la birou, cu mâinile puse pe blatul din lemn de nuc şi încercase să reconstruiască acel segment lipsă din țesutul memoriei sale.

Episoade ca acelea se repetau cu frecvență tot mai mare şi toți trei, Alice, tatăl ei şi Sol, se prefăceau cu mari eforturi că nu e nimic, aşteptând momentul în care asta n-ar mai fi fost posibil.

— Ali? o întrebă Sol. Mă duc să-l scol?

— Nu, nu, se grăbi să spună Alice. Nu-l trezi. Nu e

nimic grav.

— Chiar?

— Da. Lasă-l să se odihnească.

Închise şi se întinse pe canapea. Se strădui să țină ochii deschişi, ațintiți spre tavanul tencuit. Voia să fie prezentă în această clipă în care simțea o transformare nouă, necontrolată. Voia să fie martora unei alte mici nenorociri dintr-o serie nesfârşită, să-i memoreze trecerile, dar în câteva minute respirația ei deveni mai regulată şi Alice adormi.

37

Mattia fu uimit că mai are încă instincte, îngropate sub rețeaua deasă de gânduri şi abstracțiuni care se țesuse în jurul lui. Îl uimise violența cu care acel instinct ieşise la iveală călăuzindu-i precis gesturile.

Întoarcerea la realitate fu încă şi mai dureroasă. Corpul străin al Nadiei era întins peste al lui. Contactul cu sudoarea ei, pe de o parte, şi cu țesătura mototolită a canapelei şi cu hainele lor strivite, pe de alta, era sufocant. Ea respira încet. Mattia se gândi că dacă raportul dintre perioadele lor de respirație era un număr irațional, atunci nu exista niciun mod de a le îmbina şi de a găsi o regularitate.

Deschise larg gura dincolo de părul Nadiei, ca să acumuleze cât mai mult oxigen, dar aerul era plin de un condens apăsător. Vru să se acopere. Îşi roti un picior pentru că-şi simțea sexul, destins şi rece, atingând piciorul Nadiei şi, cu stângăcie, o lovi cu genunchiul. Nadia tresări şi înălță capul. Adormise deja.

— Scuze, spuse Mattia.

— Nu-i nimic.

Ea îl sărută şi răsuflarea ei era prea caldă. El rămase nemişcat, aşteptând să se oprească.

— Mergem în cameră? zise ea.

Mattia încuviință din cap. Ar fi vrut să se întoarcă în apartamentul lui, la nimicul lui confortabil, dar ştia că nu era corect să procedeze aşa.

Amândoi percepură stânjeneala şi nefirescul momentului în timp ce se vârau în aşternuturi, de o parte şi de alta a patului. Pe întuneric, se cuibări pe umărul lui. Îl mai sărută o dată şi adormi imediat.

Şi Mattia închise ochii, dar fu nevoit să-i redeschidă repede, pentru că un amestec de amintiri teribile îl aştepta, îngrămădit, sub pleoape. Din nou răsuflarea i se opri la jumătate. Întinse mâna stângă sub pat şi începu

să-şi frece degetul mare de plasa de fier, pe îmbinarea ascuțită care ținea laolaltă două verigi. Pe întuneric, îşi apropie degetul de gură şi îl supse. Gustul sângelui îl linişti câteva secunde.

Treptat, îşi dădu seama de zgomotele necunoscute din apartamentul Nadiei: zumzăitul înăbuşit al frigiderului, centrala care fâşâia câteva secunde şi apoi se întrerupea cu un țac al cazanului şi un ceas, în cealaltă cameră, care îi păru că merge prea încet. Voia să-şi mişte picioarele, să se ridice de-acolo. Nadia rămăsese în mijlocul patului şi nu-i lăsa spațiu să se întoarcă. Îi înțepa gâtul cu părul, iar răsuflarea ei îi usca pielea de pe piept. Mattia se gândi că nu va închide ochii. Era deja târziu, poate trecut de ora două, şi el avea o lecție de dimineață. Ar fi fost prea obosit şi sigur ar fi comis greşeli la tablă, ar fi făcut o figură proastă în fața studenților. Acasă la el, în schimb, ar fi putut să doarmă, măcar în puținele ore rămase.

Dacă mă mişc încet, nu-şi va da seama, se gândi.

Mai rămase nemişcat încă un minut ca să se gândească. Zgomotele erau tot mai prezente. O altă declanşare seacă a cazanului îl făcu să se încordeze şi hotărî să plece.

Cu mişcări scurte reuşi să-şi elibereze brațul de sub capul Nadiei. Prin somn, ea îi simți lipsa şi se mişcă în pat ca să-l caute. Puse un picior jos, apoi şi pe celălalt. Când se ridică, patul abia scârțâi, redresându-se.

Se întoarse s-o privească în penumbră şi-şi aminti vag de momentul în care îi întorsese spatele Michelei în parc.

Merse desculț până în salon. Îşi adună hainele de pe canapea şi pantofii de pe jos. Ca întotdeauna, descuie uşa fără niciun zgomot şi, când ieşi pe coridor, cu pantalonii încă în mâini, reuşi, în sfârşit, să respire profund.

38

În sâmbăta întâmplării cu orezul, Fabio o sunase pe celular când se făcuse deja seară. Alice se întrebase de ce nu încercase mai întâi la telefonul de acasă şi apoi se gândise că telefonul de acasă era ceva ce-i privea pe amândoi şi probabil că el nu voia să aibă de-a face cu un obiect comun în acel moment, exact aşa cum nici ea nu voia. Fusese un telefon scurt, în ciuda tăcerilor apărute. El spusese în seara asta rămân aici, ca o hotărâre deja luată, şi ea răspunsese în ce mă priveşte poţi să rămâi acolo şi mâine, şi cât vrei. Apoi, odată lămurite aceste detalii obositoare, Fabio adăugase Ali, îmi pare rău şi ea închisese fără să spună şi mie.

Nu mai răspunsese la telefon. Insistenţa lui Fabio se potolise repede şi Alice, într-un acces de autocompasiune, îşi spusese ai văzut? Mergând desculţă prin apartament, adunase la întâmplare câteva lucruri de-ale soţului ei, documente şi câteva haine, şi le pusese într-o cutie mare, pe care o lăsase apoi la intrare.

Într-o seară se întorsese de la serviciu şi n-o mai găsise. Fabio nu luase prea multe, mobilele erau la locul lor şi dulapul încă plin cu lucrurile lui, însă în biblioteca din salon erau acum goluri între cărţi, spaţii negre care depuneau mărturie despre începutul destrămării. Alice se oprise să le privească şi, pentru prima, oară, detaşarea asumase contururile concrete ale unui fapt, consistenţa masivă a unei forme solide.

Cu o anume uşurare, se abandonase stării de fapt. I se părea că făcuse mereu totul pentru altcineva, dar acum era numai ea şi putea, pur şi simplu, să înceteze, să renunţe şi gata. Avea mai mult timp pentru aceleaşi lucruri, dar percepea o inerţie în mişcări, ca efortul de a te deplasa printr-un lichid vâscos. Ajunse să renunţe şi la activităţile mai uşoare. Hainele de spălat se îngrămădeau în baie şi ea, întinsă pe canapea ore întregi, ştia că sunt

acolo, că ar fi fost vorba doar de un efort banal, dar niciun muşchi de-al ei nu credea că ăsta era un motiv suficient de bun.

Inventase o răceală ca să nu se ducă la serviciu. Dormea mult mai mult decât avea nevoie, chiar şi în plină zi. Nu lăsa nici măcar jaluzelele, îi era de ajuns să închidă ochii ca să ignore lumina, ca să şteargă obiectele care o înconjurau şi să-şi uite corpul odios, tot mai slab, dar încă legat cu încăpățânare de gânduri. Povara consecințelor era tot acolo, ca un necunoscut care dormea lângă ea. Veghea asupra ei şi când Alice se cufunda în somn, un somn greu şi plin de vise, care semăna tot mai mult cu dependența. Dacă avea gâtul uscat, Alice îşi închipuia că se sufocă. Dacă o furnica un braț rămas prea mult sub pernă, era pentru că un câine-lup i-l mânca. Dacă avea picioarele reci pentru că, întorcându-se, ieşiseră de sub pătură, Alice se găsea din nou în fundul gropii, intrată în zăpadă până la gât. Însă nu-i era teamă, aproape niciodată. Paralizia îi permitea să-şi mişte numai limba şi ea o întindea ca să guste zăpada. Era dulce, şi Alice ar fi vrut să o mănânce pe toată, dar nu-şi putea răsuci capul. Şi atunci stătea acolo, aşteptând ca frigul să urce prin picioare, să-i învăluie pântecul şi, de acolo, să iradieze în vene, înghețându-i sângele.

Trezirea era năpădită de gânduri organizate doar parțial. Alice se ridica atunci când nu se mai putea altfel şi confuzia stării de trezire se destrăma încet, lăsând în mintea ei rămăşițe lăptoase, ca nişte amintiri întrerupte, care se amestecau cu celelalte şi nu păreau mai puțin adevărate. Rătăcea prin apartamentul liniştit ca şi cum ar fi fost propria ei fantomă, urmărindu-şi fără grabă propria luciditate. Înnebunesc, se gândea uneori. Dar nu-i displăcea. Dimpotrivă, îi venea să zâmbească, pentru că, în sfârşit, ea era cea care alegea.

Seara mânca frunze de salată, luându-le direct din punga de plastic. Erau crocante şi simple. Singurul gust

care se simțea era cel al apei. Nu le mânca pentru a-şi umple stomacul, ci doar ca să înlocuiască ritualul cinei şi să ocupe cumva acel timp, când n-ar fi ştiut ce altceva să facă. Mesteca salată până i se făcea greață din cauza acelei chestii inconsistente.

Se golea de Fabio şi de sine, de toate eforturile inutile pe care le făcuse ca să ajungă acolo şi să nu găsească nimic. Observa cu o curiozitate indiferentă reapariția slăbiciunilor şi a obsesiilor ei. De data asta le va lăsa pe ele să decidă, oricum ea nu reuşise să facă nimic. Față de anumite părți din tine rămâi neputincios, îşi spunea, în timp ce regresa, cu plăcere, la vremea când era fată. La momentul în care Mattia plecase şi, curând după aceea şi mama ei, în două călătorii diferite, dar la fel de îndepărtate. Mattia. Iată. Se gândea adesea la el. Iar. Era ca o altă boală, de care nu voia cu adevărat să se vindece. Te poți îmbolnăvi şi dintr-o amintire, iar ea se îmbolnăvise în acea după-amiază în maşină, în fața parcului, când cu fața ei o acoperise pe-a lui ca să-i alunge din ochi locul acelei orori.

Se putea strădui, dar din toți anii petrecuți împreună cu Fabio, nu reuşea să extragă nici măcar o imagine care să-i zdrobească inima atât de tare, care să aibă aceeaşi înfocată violență cromatică, şi pe care să reuşească să o mai simtă pe piele, la rădăcina părului şi între picioare. E adevărat, se întâmplase atunci, la cină la Riccardo şi soția lui, când râseseră şi băuseră mult şi când, în timp ce o ajuta pe Alessandra să spele farfuriile, îşi tăiase buricul degetului mare într-un pahar care i se spărsese în mâini. Lăsându-l să cadă, spusese au. Nu spusese tare, abia şoptise, dar Fabio auzise şi îşi dăduse seama. Îi examinase degetul în lumină, aplecându-se şi-l apropiase de buze şi supsese puțin sânge, ca să-l facă să se oprească, ca şi cum ar fi fost al lui. Cu degetul în gură o privise de jos, cu acea privire transparentă pe care Alice nu ştia să o susțină. Apoi strânsese rana în mâna lui şi o sărutase pe Alice pe gură. Ea simțise în saliva lui gustul

sângelui ei şi îşi imaginase că circulase prin tot corpul soțului ei ca să ajungă din nou la ea, curat, ca la o dializă.

Fusese acel moment şi mai fuseseră nenumărate altele de care Alice nu-şi mai amintea, pentru că iubirea celui pe care nu-l iubim se depune la suprafață şi de acolo se risipeşte imediat. Ce rămânea acum era o roşeață uşoară, aproape invizibilă, pe pielea întinsă, în locul în care Fabio o lovise cu piciorul.

Uneori, mai ales seara, se gândea din nou la cuvintele lui. „Eu aşa nu mai rezist." Îşi mângâia pântecul şi încerca să-şi imagineze cum ar fi fost să aibă pe cineva acolo, înotând în lichidul ei rece. „Explică-mi ce e." Dar nu era nimic de explicat. Nu era un motiv sau nu era numai unul. Nu era un început. Era ea şi atât şi nu voia pe nimeni în pântec.

Poate ar trebui să-i spun asta, se gândea.

Atunci lua celularul în mână şi căuta în agendă până la F. Atingea tastatura cu degetul mare, aproape sperând să activeze apelul din greşeală. Apoi apăsa pe tasta roşie. Să-l revadă pe Fabio, să-i vorbească, să reconstruiască: totul părea un efort inuman şi ea prefera să stea acolo, să privească mobilele din sufragerie acoperindu-se de un strat de praf tot mai gros pe zi ce trecea.

39

Nu se uita aproape niciodată la studenți. Când le întâlnea privirile ațintite spre tablă şi spre el, se simțea ca şi cum ar fi fost dezbrăcat. Mattia scria calculele şi le comenta cu precizie, de parcă şi le-ar fi explicat şi pentru sine. Aula era disproporționată pentru găzduirea unei grupe de vreo doisprezece studenți din anul patru, care urmau cursul lui de topologie algebrică. Se aşezau în primele trei rânduri de scaune, cam în aceleaşi locuri mereu şi lăsând o bancă liberă între ei, aşa cum făcea şi el când era student, dar în niciunul dintre ei nu reuşea să întrevadă ceva care să-i amintească de el însuşi.

În liniştea din sală, auzi uşa din spatele aulei închizându-se, dar nu se întoarse până nu termină demonstrația. Răsfoi notițele, de care nu avea cu adevărat nevoie, rearanjă foile şi abia atunci observă o figură nouă în partea cea mai de sus a câmpului său vizual. Îşi înălță capul şi o recunoscu pe Nadia. Se aşezase în ultimul rând, era îmbrăcată în alb. Ținea picioarele unul peste altul şi nu-l salută.

Mattia încercă să-şi ascundă panica şi continuă cu explicația teoremei următoare. La jumătate pierdu şirul, spuse *I'm sorry* şi căută pasajul în notițe, fără să reuşească să se concentreze. Printre studenți se auzi, foarte slab, un murmur, pentru că, de la începutul cursului, profesorul nu avusese nicio ezitare.

Reluă şi ajunse la final, scriind în grabă şi aplecând tot mai mult rândurile pe măsură ce se apropia de marginea dreaptă a tablei. Ultimele două pasaje le înghesui într-un colț de sus, pentru că nu-şi păstrase suficient spațiu. Unii studenți se întinseră în față ca să distingă exponenții şi bazele care se amestecaseră cu formulele din jur. Mai era un sfert de oră până la sfârşitul lecției, dar Mattia spuse *ok, I'll see you tomorrow.*

Lăsă creta şi îi privi pe studenți ridicându-se, puțin

mirați, şi salutându-l înainte să iasă din clasă. Nadia stătea încă acolo, în aceeaşi poziție, şi nimeni nu păru să o observe.

Rămaseră singuri. Păreau foarte departe. Nadia se ridică în acelaşi moment în care el o luă în direcția ei. Se întâlniră cam pe la jumătatea aulei şi păstrară un metru substanțial de distanță.

— Salut, zise Mattia. Nu mă gândeam…

— Uite, îl întrerupse ea, privindu-l în față cu hotărâre. Noi nici măcar nu ne cunoaştem. Îmi pare rău că am picat aşa din senin.

— Nu, nu… încercă el să spună, dar Nadia nu-l lăsă să vorbească.

— M-am trezit şi nu te-am găsit, iar tu puteai măcar…

Se opri o clipă. Mattia fu nevoit să coboare privirea pentru că-l usturau ochii, de parcă n-ar fi clipit mai mult de un minut.

— Oricum, nu contează, reluă Nadia. Eu nu mă țin după nimeni. Nu mai am chef de asta.

Îi întinse un bilet lui Mattia şi el îl luă.

— Acolo e numărul meu. Dar dacă te hotărăşti să-l foloseşti, nu aştepta prea mult.

Amândoi priviră în jos. Nadia era gata să se întindă spre el, se undui uşor pe tocuri, dar apoi se întoarse brusc.

— Pa, spuse.

Mattia îşi drese glasul în loc să răspundă. Se gândi că va trece un timp finit până ca ea să ajungă la uşă. Un timp insuficient pentru a lua o decizie, pentru a articula vreun gând. Nadia se opri în prag.

— Eu nu ştiu ce ai, îi spuse. Dar orice-ar fi, cred că îmi place.

Apoi ieşi. Mattia se uită la bilet, pe care erau doar un nume şi o serie de cifre, mai ales impare. Strânse foile de pe catedră, dar aşteptă să se termine ora ca să iasă.

În birou, Alberto era la telefon şi ținea receptorul prins între bărbie şi obraz ca să poată gesticula cu ambele

brațe. Ridică din sprâncene ca să-l salute pe Mattia.

Când închise, se sprijini de spătar şi întinse picioarele. Îi adresă un zâmbet complice.

— Şi? îl întrebă. Ai întârziat ieri?

Mattia evită dinadins să-l privească. Ridică din umeri. Alberto se ridică şi se aşeză în spatele scaunului său. Îl bătu pe umeri, ca un antrenor pe boxerul lui. Lui Mattia nu-i plăcea să fie atins.

— Am înțeles, n-ai chef să vorbeşti despre asta. *All right then,* să vorbim despre altceva. Am redactat în grabă un plan pentru articol. Ai chef să arunci o privire?

Mattia încuviință din cap. Bătu repetat şi uşor cu arătătorul pe tasta 0 de la computer, aşteptând ca el să-şi ia mâinile de pe umerii lui. Câteva imagini ale nopții precedente, mereu aceleaşi, îi treceau prin minte ca nişte licăriri slabe.

Alberto se întoarse la locul lui şi se lăsă pe scaun în mod dizgrațios. Începu să caute articolul în mijlocul unui teanc dezordonat de foi.

— A, spuse. A sosit asta pentru tine.

Aruncă un plic spre biroul lui Mattia. El îl privi fără să-l atingă. Numele lui şi adresa universității erau scrise cu o cerneală albastră consistentă, care în mod sigur trecuse pe partea cealaltă a hârtiei. Litera „M" de la Mattia începea cu o linie dreaptă, apoi, uşor întreruptă, pornea o linie curbă moale şi concavă, care cobora spre picioruşul din dreapta. Cele două litere „t" erau unite cu o singură linie orizontală şi toate literele erau puțin înclinate, înghesuite ca şi cum ar fi căzut una peste alta. Era o greşeală la adresă, un „c" în plus înainte de „sh". I-ar fi fost de-ajuns oricare din acele litere, chiar şi numai asimetria dintre cele două orificii bombate ale literei „B" de la Balossino, ca să recunoască imediat caligrafia lui Alice.

Înghiți în sec şi, pe dibuite, găsi cuțitul aflat la locul lui în al doilea sertar. Îl întoarse nervos între degete şi-l vârî în deschizătura plicului. Îi tremurau mâinile şi, ca să se

controleze, strânse mai tare mânerul.

Alberto îl urmărea de cealaltă parte a biroului, prefăcându-se că nu găseşte foile pe care le avea deja în faţă. Tremurul degetelor lui Mattia era vizibil şi de la acea distanţă, dar biletul era ascuns în mâna lui, şi Alberto nu reuşea să-l vadă.

Îşi observă colegul închizând ochii şi rămânând aşa câteva secunde, apoi redeschizându-i şi privind în jur, de parcă era pierdut şi, pe neaşteptate, distant.

— Cine ți-a scris? îndrăzni să întrebe Alberto.

Mattia îl privi cu un fel de resentiment, ca şi cum nu l-a fi recunoscut deloc. Apoi se ridică, ignorând întrebarea.

— Eu trebuie să plec, spuse.

— Cum?

— Trebuie să plec. Cred… în Italia.

Şi Alberto se ridică, ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice.

— Dar ce spui? Ce s-a întâmplat?

Instinctiv se apropie şi încercă din nou să tragă cu ochiul la bilet, dar Mattia îl finea ascuns între mână şi țesătura aspră a puloverului, la înălțimea burții, ca pe ceva secret. Trei dintre cele patru colțuri se iveau pe lângă degete, lăsând să se intuiască numai forma pătrată.

— Nimic. Nu ştiu, răspunse Mattia, cu o mână deja băgată pe mâneca gecii. Dar trebuie să plec.

— Şi articolul?

— Mă uit pe el când mă întorc. Tu continuă să lucrezi la el. Apoi ieşi, fără să-i lase lui Alberto timp să protesteze.

40

În ziua în care Alice se întoarse la serviciu, apăru acolo cu o oră mai târziu. Întrerupse deşteptătorul fără să se trezească măcar şi, în timp ce se pregătea să iasă, avu nevoie să se oprească adesea, pentru că orice gest însemna o oboseală insuportabilă pentru corpul ei.

Crozza nu o certă. Îi fu de ajuns să-i privească faţa ca să înţeleagă. Alice avea obrajii supţi, iar ochii ei, deşi păreau să iasă prea mult în evidenţă, erau ca şi absenţi, învăluiţi de o indiferenţă sinistră.

— Scuze pentru întârziere, spuse când intră, dar fără intenţia reală de a se scuza.

Crozza întoarse pagina ziarului şi nu se abţinu să nu se uite la ceas.

— Sunt nişte developări de făcut pentru ora unsprezece, spuse. Aceleaşi prostii.

Îşi drese glasul şi ridică mai mult ziarul. Cu coada ochiului, urmărea mişcările lui Alice. O privi punându-şi geanta în locul obişnuit, scoţându-şi haina şi aşezându-se la aparat. Se mişca lent şi cu o precizie excesivă, care trăda efortul ei de a face să pară totul în regulă. Crozza o observă cum stătuse pe gânduri câteva secunde, cu bărbia sprijinită în mână, şi, în sfârşit, după ce şi-a dat părul după urechi, hotărându-se să înceapă.

Îi observă cu calm trupul mult prea slab, ascuns sub bluza de bumbac pe gât şi pantalonii largi, dar mâinile şi, cu atât mai mult, conturul feţei vorbeau de la sine. Simţea o neputinţă plină de furie, pentru că el n-avea nicio legătură cu viaţa lui Alice, dar ea avea, şi încă cum, cu a lui, ca o fiică al cărei nume nu-l putuse alege.

Munciră până la ora prânzului fără să-şi vorbească. Se limitau să schimbe semne necesare din cap. După toţi anii petrecuţi acolo, fiecare gest părea automat şi ei se mişcau agil, împărţindu-şi spaţiul în mod egal. Vechiul aparat Nikon era la locul lui sub tejghea, în geanta

neagră, şi amândoi se întrebau, uneori, dacă mai funcționa.

— La prânz mergem… îndrăzni să spună fotograful.

— Am ceva de făcut la prânz, îl întrerupse Alice. Scuză-mă!

El dădu din cap, gânditor.

— Dacă n-ai chef, după-amiază poți sta acasă, spuse. Nu sunt multe de făcut, după cum vezi.

Alice îl privi alarmată. Se prefăcu că reordonează obiectele pe tejghea: o foarfecă, un plic pentru fotografii, un pix şi un film tăiat în patru părți egale. Le permută pur şi simplu între ele.

— Nu. De ce? Eu…

— De când nu vă vedeți? o întrerupse fotograful.

Alice tresări uşor. Vârî o mână în geantă, ca şi cum ar fi vrut să şi-o apere.

— Trei săptămâni. Cam aşa.

Crozza dădu din cap, apoi ridică din umeri.

— Să mergem, îi spuse.

— Dar…

— Hai, să mergem, repetă el mai hotărât.

Alice se gândi o clipă. Apoi se decise să meargă cu el. Încuiară magazinul. Plăcuța agățată de uşă răsună în penumbră şi apoi se opri. Alice şi Crozza se îndreptară spre maşina fotografului. El mergea lent, simulând un mers normal, ca să țină pasul cu mersul ei greoi.

Vechea Lancia pomi doar la a doua încercare şi Crozza înjură încet printre dinți.

Parcurseră strada până aproape de pod, apoi fotograful coti la dreapta şi continuă pe şoseaua care înainta de-a lungul râului. Când trecu pe banda din dreapta şi semnaliză ca să întoarcă din nou, pe strada cu spitalul, Alice se încordă brusc.

— Dar unde… încercă să spună.

El opri în fața unui oficiu cu storurile trase pe jumătate, corespunzător intrării de la Urgență.

— Nu e treaba mea, spuse, fără să se uite la Alice. Dar

tu trebuie să te duci acolo. La Fabio sau la un alt medic.

Alice îl privea fix. Deruta sa inițială lăsa loc furiei. Strada era liniştită. Toată lumea era pitită în casă sau prin baruri, pentru prânz. Frunzele platanilor se mişcau fără să facă zgomot.

— Nu te-am mai văzut aşa de… ezită fotograful. De când te-am cunoscut.

Alice cântări acel „aşa". Suna groaznic şi îi veni să se uite în oglinda retrovizoare, dar în ea se reflecta numai partea dreaptă a maşinii. Clătină din cap, apoi deschise portiera şi coborî din maşină. Trânti uşa şi, fără să se întoarcă, se îndreptă cu pas hotărât în direcția opusă spitalului.

Merse cu viteză, atât cât putea, ca să se îndepărteze de acel loc şi de impertinența lui Crozza, dar la vreo sută de metri mai încolo trebui să se oprească. Nu mai putea respira şi, cu fiecare pas, piciorul o durea şi mai tare, pulsând de parcă i-ar fi cerut îndurare. Osul părea să intre în carne vie, ca şi cum ieşea din nou de la locul lui. Alice îşi mută toată greutatea pe cel drept şi îşi menținu cu greu echilibrul, sprijinindu-se cu o mână de zidul aspru de lângă ea.

Aşteptă să-i treacă durerea, ca piciorul să redevină inert ca întotdeauna şi ca respirația să fie din nou o acțiune inconştientă. Inima pompa încet sânge, fără convingere, dar se auzea până în urechi.

Trebuie să te duci la Fabio. Sau la un alt medic, îi repeta vocea lui Crozza. Şi pe urmă? se gândea ea.

Se întoarse spre spital, mergând cu greu şi fără o intenție clară. Corpul ei se deplasa aproape instinctiv şi trecătorii care o întâlneau pe trotuar se dădeau la o parte, pentru că Alice se clătina puțin fără să-şi dea seama. Unul dintre ei se opri, neştiind dacă să-i ofere ajutor, dar apoi trecu mai departe.

Alice intră în curtea spitalului Maria Ausiliatrice şi nu se gândi la plimbările cu Fabio pe aceeaşi alee. Se simțea ca şi cum n-ar fi avut trecut, ca şi cum s-ar fi trezit în

acel loc fără să ştie de unde venea. Era obosită, resimțind acea epuizare pe care numai golul ştie să o provoace.

Urcă treptele ținându-se de bară şi se opri în fața intrării. Voia să ajungă doar până acolo, să acționeze uşile automate ale secției şi să aştepte câteva minute, timpul necesar ca să-şi recapete puterea să plece. Era un mod de a da un mic imbold întâmplării, numai asta, să fie unde era şi Fabio şi să vadă ce s-ar fi întâmplat. N-ar fi făcut ce zicea Crozza, n-ar fi ascultat pe nimeni şi n-ar fi recunoscut nici față de ea că spera într-adevăr să-l găsească.

Nu se întâmplă nimic. Uşile automate se deschiseră şi, când Alice făcu un pas înapoi, se închiseră la loc.

La ce te aşteptai? se întrebă.

Se gândi să se aşeze câteva secunde, sperând că trece. Corpul îi cerea ceva, fiecare nerv urla, dar ea nu voia să asculte.

Dădu să se întoarcă şi auzi din nou sunetul electric al uşilor. Ridică privirea instinctiv, convinsă că de data asta chiar avea să se trezească față în față cu soțul ei.

Intrarea era din nou larg deschisă. Nu era Fabio. În locul lui, dincolo de limita uşilor, stătea în picioare o fată. Ea activase senzorul, dar nu ieşise. Rămase pe loc, nemişcată, netezindu-şi fusta cu mâinile. Şi apoi o imită pe Alice: se dădu un pas înapoi şi uşile se închiseră la loc.

Ea o privi, gestul acela atrăgându-i atenția. Îşi dădu seama că nu era chiar aşa de tânără. Putea să fie cam de aceeaşi vârstă cu ea. Avea bustul aplecat uşor în față şi umerii căzuți, foarte înguşti, ca şi cum n-ar fi fost suficient spațiu înjur.

Alice se gândi că avea ceva familiar, poate în expresia feței, dar nu reuşea să o identifice. Gândurile i se învârteau în gol, blocându-se.

Apoi fata o făcu din nou. Merse în față, îşi apropie picioarele şi, după câteva secunde, se trase în spate.

În acel moment înălță capul şi îi zâmbi de dincolo de geam.

Alice simți un fior pe şira spinării, trecând din vertebră în vertebră, până când se lăsă în piciorul bolnav. Îşi ținu răsuflarea.

Mai ştia pe cineva care zâmbea în felul acela, arcuind numai buza de sus, abia arătând cei doi incisivi şi lăsând imobil restul gurii. Nu e posibil, se gândi.

Se apropie ca să vadă mai bine, iar uşile rămaseră larg deschise. Fata păru dezamăgită şi o privi întrebător. Alice înțelese şi se trase înapoi, ca să o lase să-şi continue jocul. Ea reluă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Avea acelaşi păr negru, des şi ondulat numai la spate, pe care Alice putuse atât de rar să-l atingă. Pometii erau uşor pronunțați şi ascundeau ochii negri, dar privindu-i, Alice recunoscu aceeaşi învolburare care în unele nopți o ținuseră trează, aceeaşi lumină opacă a ochilor lui Mattia.

Ea e, se gândi, şi simți un nod în gât ca o senzație de teroare.

Instinctiv căută aparatul de fotografiat în geantă, dar nu avea la ea nici măcar un nenorocit de aparat automat.

Continuă să se uite la fată, fără să ştie ce altceva să facă. Amețea şi privirea i se înceţoşa din când în când, ca şi cum cristalinul nu reuşea să se curbeze bine. Cu buzele uscate pronunță Michela, dar din gură nu ieşi destul aer.

Fata părea că nu oboseşte deloc. Se juca, la fel ca un copil, cu fotocelula şi făcea mici sărituri, înainte şi înapoi, ca şi cum voia să prindă uşile pe picior greşit.

O doamnă în vârstă se apropie din interiorul clădirii. Din geanta ei se vedea un plic mare, galben şi dreptunghiular, poate un raport radiologic. Fără să spună nimic, o luă pe fată de braț şi o duse afară.

Ea nu se opuse. Când trecu pe lângă Alice, se întoarse o clipă să privească uşile automate, aproape mulțumindu-le că o lăsaseră să se distreze. Era atât de aproape, că Alice simți adierea pe care o produsese trecerea ei. Ar fi putut să o atingă dacă întindea o mână, dar parcă era paralizată.

Le urmări cu privirea pe cele două femei care se îndepărtau mergând încet.

Acum erau oameni care intrau şi ieşeau. Uşile se deschideau şi se închideau încontinuu, într-un ritm hipnotic care o zăpăcea pe Alice.

Parcă venindu-şi în fire, strigă „Michela”, de data asta cu voce tare.

Fata nu se întoarse şi nici doamna în vârstă care o însoţea. Nu-şi schimbară deloc mersul, ca şi cum n-ar fi avut nimic de împărţit cu acel nume.

Alice se gândi că trebuia să le urmeze, că trebuia să o privească pe fată mai de aproape, să-i vorbească, să înţeleagă. Puse piciorul drept pe prima treaptă şi îl trase şi pe celălalt, dar acela rămase înţepenit şi amorţit unde era. Ea se dezechilibră pe spate. Cu o mână căută bara şi n-o găsi.

Se prăbuşi ca o creangă ruptă şi alunecă pe ultimele două trepte.

De jos mai reuşi să le vadă pe cele două femei dispărând după colţ. Apoi simţi aerul extrem de umed şi zgomotele devenind rotunde şi tot mai îndepărtate.

41

Mattia coborâse cele trei etaje în fugă. Între primul şi al doilea se întâlnise cu unul dintre studenții lui, care încercase să-l oprească să-l întrebe ceva. Trecuse de el spunând îmi pare rău, chiar trebuie să plec şi, în încercarea de a-l evita, puțin lipsise să nu se împiedice. Ajuns în hol, încetinise puțin, ca să pară decent, dar continua să meargă repede. Marmura închisă a pavimentului era lucioasă şi reflecta obiecte şi persoane ca suprafața unei ape. Mattia făcuse un semn de salut către portar şi ieşise.

Aerul rece îl luase pe nepregătite şi se întrebase dar ce faci?

Se aşezase pe marginea de zid, în fața intrării, şi se întreba de ce reacționase în acel mod, aproape ca şi cum în toți acei ani nu făcuse altceva decât să aştepte un semnal ca să se întoarcă.

Se uită din nou la fotografia pe care Alice i-o trimisese. Erau ei doi împreună, în fața patului părinților ei, îmbrăcați ca nişte miri cu hainele acelea care miroseau a naftalină. Mattia avea un aer resemnat, în timp ce ea zâmbea. Cu o mână îl ținea de talie. Cealaltă ținea aparatul de fotografiat şi dispărea parțial din cadru, ca şi cum ea ar fi întins-o acum spre el, adult, ca să-l mângâie.

Pe verso Alice scrisese doar un rând şi dedesubt semnătura.

Trebuie să vii aici.
Ali

Mattia căută o explicație pentru mesajul acela, dar mai ales pentru reacția lui exagerată. Îşi imagină că iese din zona Sosiri a aeroportului şi că-i găseşte pe Alice şi pe Fabio aşteptându-l după balustradă. Că o salută pe ea, sărutând-o pe obraji, şi apoi că-i strânge mâna soțului ei,

prezentându-se. S-ar fi prefăcut că se ceartă în legătură cu cine ar fi trebuit să ducă valiza până la maşină şi până acolo ar fi încercat să povestească cum fuseseră viețile lor, în mod inutil, de parcă acestea s-ar fi putut într-adevăr rezuma. Mattia în spate, ei în față: trei necunoscuți care se prefac că au ceva în comun şi zgârie suprafața lucrurilor tocmai ca să evite tăcerea. N-are niciun sens, îşi spuse.

Gândul acela limpede îl făcu să se simtă puțin uşurat, ca şi cum şi-ar fi revenit după o clipă de rătăcire. Bătu cu degetul uşor în fotografie, deja cu intenția de a o pune deoparte şi de a se întoarce la Alberto să-şi reia munca.

Pe când era încă absorbit, Kirsten Gorbahn, o postdoctorandă din Dresda, cu care semnase câteva dintre ultimele articole, se apropie de el şi se întinse să se uite la fotografie.

— Soția ta? îl întrebă veselă, arătând-o pe Alice.

Mattia îşi îndoi gâtul ca să o privească pe Kirsten deasupra lui. Îi veni să ascundă fotografia, dar apoi se gândi că ar fi fost nepoliticos. Kirsten avea fața prelungă, ca şi cum cineva ar fi tras-o cu putere de bărbie. În doi ani de studiu la Roma învățase putină italiană şi pronunța cuvintele cu toate literele „o" închise.

— Salut, spuse Mattia nesigur. Nu, nu e soția mea. E doar… o prietenă.

Kirsten râse, amuzată de nu se ştie ce lucru, şi luă o înghițitură de cafea din paharul de plastic pe care-l ținea în mâini.

— *She's cute,* comentă.

Mattia o măsură din ochi, puțin jenat, şi apoi îşi întoarse privirea spre fotografie. Da, era într-adevăr drăguță.

42

Când Alice se trezi, o infirmieră îi lua pulsul. Era întinsă pe un pat lângă intrare, uşor în diagonală şi cu pantofii în picioare peste cearşaful alb. Se gândi imediat la Fabio, care putea s-o vadă în halul acela, şi se ridică brusc.

— Mă simt bine, spuse.

— Stai jos, îi ordonă infirmiera. Acum facem un control.

— Nu-i nevoie. Serios, mă simt bine, insistă Alice şi învinse rezistența infirmierei care încerca să o țină nemişcată.

Fabio nu era acolo.

— Domnişoară, ați leşinat. Trebuie să vă vadă un medic.

Dar Alice se ridicase deja în picioare. Verifică dacă mai are geanta.

— Nu e nimic. Credeți-mă.

Infirmiera ridică ochii spre cer şi nu se opuse. Alice privi în jurul ei pierdută, ca şi cum căuta pe cineva. Apoi spuse mulțumesc şi se îndepărtă în grabă.

Nu păţise nimic în cădere. Probabil că doar se lovise la genunchiul drept. Simțea pulsația ritmică a hematomului sub blugi. Mâinile erau puțin zgâriate şi pline de praf, ca şi cum le-ar fi târât pe pietrişul din curte. Suflă peste ele ca să le curețe. Se apropie de ghişeul de recepție şi se aplecă peste geamul rotunjit. Doamna din partea cealaltă ridică ochii spre ea.

— Bună ziua, spuse Alice.

Habar n-avea cum să explice. Nu ştia nici pentru cât timp fusese inconştientă.

— Mai devreme… făcu, eu eram în picioare acolo…

Arătă locul unde se afla, dar doamna nu mişcă din cap.

— Era o doamnă, la intrare. Eu m-am simțit rău. Am leşinat. Apoi… Uitați, aş avea nevoie să aflu numele acelei

persoane.

Femeia o privi uimită din spatele biroului.

— Poftim? întrebă făcând o grimasă.

— Pare ciudat, ştiu, insistă Alice. Dar poate mă puteți ajuta. Poate îmi puteți da numele pacienților care astăzi au făcut vizite în această secție. Sau analize. Numai pe ale femeilor, îmi ajung acelea.

Doamna o măsură din ochi. Apoi îi zâmbi rece.

— Nu suntem autorizați să dăm acest tip de informații, răspunse.

— E foarte important. Vă rog! Chiar este foarte important.

Femeia lovi cu stiloul peste registrul pe care-l avea în față.

— Îmi pare rău. Chiar nu este posibil, răspunse iritată.

Alice pufni. Dădu să se îndepărteze de ghişeu, dar pe urmă se apropie iar.

— Sunt soția doctorului Rovelli, spuse.

Doamna se îndreptă în scaun. Îşi arcui sprâncenele şi bătu din nou tactul cu stiloul peste registru.

— Înțeleg, spuse. Atunci, dacă vreți, îl anunț pe soțul dumneavoastră.

Ridică receptorul ca să apeleze interiorul, dar Alice o opri cu un gest al mâinii.

— Nu, îi spuse, fără să-şi controleze tonul vocii. Nu e nevoie.

— Sunteți sigură?

— Da, mulțumesc. Lăsați.

Porni spre casă. Tot drumul nu reuşi să se gândească la altceva. Mintea ei îşi recăpăta luciditatea, însă toate imaginile care o traversau erau distruse de chipul acelei fete. Detaliile se amestecau deja, se cufundau cu rapiditate în mijlocul unui ocean de alte amintiri fără importanță, dar rămânea vie acea inexplicabilă senzație de familiaritate. Şi acel zâmbet, identic cu al lui Mattia, unit cu propria reflexie intermitentă în geam.

Poate că Michela trăia şi ea o văzuse. Era o nebunie, şi

totuşi Alice nu reuşea să nu creadă cu adevărat. Ca şi cum creierul ei ar fi avut nevoie disperată exact de acel gând. Ca şi cum se agăța de el ca să rămână în viață.

Începu să se gândească, să formuleze ipoteze. Încercă să reconstruiască felul în care se desfăşuraseră lucrurile. Poate că femeia în vârstă o răpise pe Michela, o găsise în parc şi o luase cu ea pentru că îşi dorea foarte mult un copil, dar nu putea să-l aibă. Pântecul ei era bolnav sau ea nu voia să facă un pic de loc.

Exact ca mine, se gândi Alice.

O furase şi apoi o crescuse într-o casă departe de acolo, cu un nume diferit, ca şi cum ar fi fost a ei.

Dar de ce să se întoarcă atunci? De ce să rişte să fie descoperită după toți acei ani? Poate că sentimentul de vină o devora. Sau poate că voia doar să sfideze soarta, cum făcuse ea în fața Secției de oncologie.

Poate că, în schimb, bătrâna n-avea nicio legătură. O întâlnise pe Michela mult timp după aceea şi nu ştia nimic despre originea ei, despre adevărata ei familie, aşa cum însăşi Michela nu-şi mai amintea nimic despre sine.

Alice se gândi la Mattia care, din maşina ei veche, arăta copacii din față, cu acea privire pământie, absentă, care mirosea a moarte. „Era exact la fel ca mine", spusese.

Dintr-odată i se părea că totul era coerent, că acea fată era într-adevăr Michela, sora geamănă dispărută, şi că fiecare detaliu era la locul lui: lățimea frunții, degetele lungi, modul circumspect de-a le mişca. Şi jocul ei pueril, mai ales acela.

O clipă după aceea, în schimb, devenea confuză. Toate aceste detalii se prăbuşeau într-o senzație vagă de oboseală, dirijată de foamea care, de zile întregi, îi strângea tâmplele, şi Alice se temea să nu leşine iar.

Acasă, lăsă uşa întredeschisă şi cheile pe dinăuntru. Se duse în bucătărie şi deschise cămara, fără să-şi scoată haina. Găsi o cutie de ton şi îl mâncă direct din conservă, fără să scurgă uleiul. Mirosul îi făcea greață. O aruncă goală în chiuvetă şi luă una de mazăre. Pescui boabele cu

furculița din acea apă tulbure şi mâncă jumătate, fără să respire. Miroseau a nisip şi cojile transparente rămâneau lipite de dinți. Apoi scoase pachetul de biscuiți care stătea acolo deschis din ziua în care plecase Fabio. Mâncă cinci, unul după altul, mestecându-i cu greu. O zgâriau pe gât când îi înghițea, ca nişte bucăți de sticlă. Se opri numai când crampele la stomac fură atât de puternice, că trebui să se aşeze pe jos ca să suporte durerea.

După ce îşi reveni, se ridică şi merse până la camera obscură, şchiopătând fără reținere, aşa cum făcea când era singură. Luă una dintre cutiile de pe al doilea raft. Pe o latură era scris „Instantanee" cu marker roşu. Răsturnă conținutul pe masă. Împrăştie cu degetele diferitele fotografii. Câteva erau lipite unele de altele. Alice se uită peste ele rapid şi, în cele din urmă, o găsi pe cea bună.

O studie îndelung. Mattia era tânăr, ca şi ea. El ținea chipul aplecat. Era greu să analizezi expresia şi să verifici, astfel, asemănarea. Trecuse mult timp. Poate prea mult.

Acea imagine statică făcu să reapară şi altele, şi mintea lui Alice le însăila recreând mişcarea, fragmente de sunete şi de senzații. Fu cuprinsă de o nostalgie sfâşietoare, şi totuşi plăcută.

Dacă ar fi putut să aleagă un moment din care s-o ia de la capăt, l-ar fi ales pe acela: ea şi Mattia într-o cameră liniştită, cu intimitățile lor care se fereau să se atingă, dar ale căror contururi coincideau perfect.

Trebuia să-l anunțe. Numai văzându-l ar fi înțeles. Dacă sora lui trăia, Mattia avea dreptul să afle asta.

Pentru prima dată percepu tot spațiul care-i despărțea ca pe o distanță ridicolă. Era sigură că el era tot acolo, unde îi scrisese de câteva ori, cu mulți ani în urmă. Dacă s-ar fi mutat, ea ar fi simțit-o cumva. Pentru că ea şi Mattia erau uniți de un fir elastic şi invizibil, îngropat sub o mulțime de lucruri neimportante, un fir care putea să existe numai între doi oameni ca ei: doi oameni care-şi recunoscuseră propria singurătate unul în celălalt.

Căută sub grămada de fotografii şi găsi un stilou. Se aşeză să scrie şi avu grijă să nu întindă cerneala cu mâna. După ce termină, suflă pe deasupra ca s-o usuce. Căută un plic, băgă fotografia înăuntru şi îl închise.

Poate va veni, se gândi.

O nelinişte plăcută îi cuprinse toate oasele şi o făcu să zâmbească, ca şi cum timpul şi-ar fi reluat cursul exact de acolo.

43

Înainte să găsească direcţia pistei de aterizare, avionul cu care călătorea Mattia trecu peste pata verde a colinei, peste bazilică şi survola centrul oraşului de două ori, pe o traiectorie circulară. Mattia localiză podul cel mai vechi, ca reper, şi de acolo urmări strada până la casa părinţilor lui. Avea aceeaşi culoare pe care o ştia dinainte să plece.

Recunoscu parcul din apropiere, delimitat de două străzi mari care se uneau într-o curbă şi traversat, la jumătate, de un râu. Într-o după-amiază atât de senină se vedea totul de sus: nimeni n-ar fi putut să dispară în neant.

Se aplecă mai mult ca să privească imaginea ce rămânea în urma avionului. Urmări porţiunea de stradă sinuoasă ce urca pe deal şi găsi casa familiei Della Rocca, cu faţada ei albă şi ferestrele lipite una de alta, asemănătoare cu un impunător bloc de gheaţă. Puţin mai în sus era fosta lui şcoală, cu scările verzi de incendiu şi îşi aminti de suprafaţa lor rece şi aspră la atingere.

Locul unde îşi petrecuse cealaltă jumătate a vieţii, cea încheiată, semăna cu un imens obiect de plastic, făcut din cuburi colorate şi forme fără viaţă.

De la aeroport luă un taxi. Tatăl lui insistase să se ducă să-l ia, dar el spusese nu, vin singur, cu acel ton pe care părinţii lui îl ştiau bine şi căruia era inutil să te opui.

Rămase în picioare pe trotuar, pe cealaltă parte a străzii, să se uite la casa lui chiar şi după ce taxiul plecase. Geanta pe care o ducea pe umăr nu era grea. În ea avea haine curate pentru maxim două sau trei zile.

Găsi uşa de la intrarea în imobil deschisă şi urcă până la etajul lui. Sună şi nu auzi niciun zgomot dinăuntru. Apoi tatăl lui deschise şi, înainte să poată spună ceva, îşi zâmbiră, fiecare contemplând schimbările lăsate de timp.

Pietro Balossino era bătrân. Nu erau numai venele groase, mult prea evidente pe mâini, şi părul alb. Era

bătrân în felul cum stătea în picioare în fața fiului său, cum îi tremura imperceptibil tot corpul şi cum se sprijinea de mânerul uşii, de parcă picioarele lui nu mai erau de ajuns.

Se îmbrățişară, puțin stingheriți. Geanta lui Mattia i se învârti pe umăr şi se interpuse între ei. El o lăsă să cadă. Corpurile lor aveau încă aceeaşi temperatură. Pietro Balossino mângâie părul fiului său amintindu-şi toate acele lucruri care, simțite dintr-odată, îi provocară o durere în piept.

Mattia îşi întrebă tatăl din priviri mama unde e? şi el înțelese.

— Mama se odihneşte, spuse. Nu se simte prea bine. Probabil din cauza căldurii care a fost zilele astea.

Mattia dădu din cap.

— Ți-e foame?

— Nu. Aş vrea doar puțină apă.

— Îți aduc imediat.

Tatăl lui dispăru grăbit în bucătărie, aproape căutând o scuză ca să se desprindă de acolo. Mattia se gândi că numai asta rămânea, că toată afecțiunea părinților se descompunea în mici griji, în aceleaşi preocupări pe care ai lui le înşirau la telefon în fiecare miercuri: mâncarea, căldura şi frigul, oboseala, uneori banii. Tot restul zăcea cufundat în profunzimi de neatins, într-o masă pietrificată de discuții niciodată avute, de scuze ce trebuiau cerute şi primite şi de amintiri ce trebuiau corectate, care vor rămâne la fel.

Parcurse coridorul până la camera lui. Era sigur că găseşte fiecare lucru unde îl lăsase, ca şi cum acel spațiu era imun la eroziunea timpului, ca şi cum toți anii absenței lui nu însemnau decât o paranteză în acel loc. Se simți dezamăgit şi înstrăinat când văzu că totul era diferit, ca şi cum avea senzația oribilă că nu mai există. Pereții, care odată erau de un albastru-deschis, fuseseră acoperiți cu un tapet crem care lumina mai mult camera. În locul patului său era canapeaua care, ani de zile,

fusese în salon. Biroul lui se afla tot în fața ferestrei, dar pe el nu mai era nimic al lui, numai un teanc de ziare şi o maşină de cusut. Nu erau fotografii, nici cu el, nici cu Michela.

Rămase în prag, ca şi cum nu avea voie să intre. Tatăl lui se apropie cu paharul de apă şi păru că-i citeşte gândurile.

— Mama ta voia să învețe să coasă, spuse, aproape justificându-se. Dar s-a plictisit repede.

Mattia bău apa pe nerăsuflate. Sprijini geanta de perete, acolo unde nu stătea în calea nimănui.

— Acum trebuie să plec, spuse.

— Deja? Dar abia ai venit…

— Trebuie să văd pe cineva.

Trecu pe lângă tatăl lui, evitându-i privirea şi frecându-se cu spinarea de perete. Corpurile lor erau prea asemănătoare, mari şi mature ca să stea atât de aproape. Duse paharul la bucătărie, îl clăti şi îl puse, răsturnat, în uscătorul de vase.

— Mă întorc diseară, spuse.

Făcu un gest de salut spre tatăl lui care stătea în picioare în mijlocul salonului, în acelaşi loc în care, în cealaltă viață, îşi îmbrățişase soția, vorbind despre el. Nu era adevărat că Alice îl aştepta, nu ştia nici măcar unde să o găsească, dar trebuia să iasă imediat de acolo.

44

În primul an îşi scriseseră. Începuse Alice, ca de fiecare dată când fusese vorba despre ei doi. Îi trimisese fotografia unui tort, cu scrisul „La Mulți Ani” puțin strâmb, făcut din căpşune tăiate pe jumătate. Pe spate semnase doar cu un „A” ascuțit şi nu adăugase nimic. Tortul îl făcuse ea pentru ziua lui Mattia şi apoi îl aruncase la gunoi neatins. Mattia răspunsese cu o scrisoare de patru pagini scrise mărunt, în care îi povestea cât fusese de greu să o ia de la capăt într-un loc nou, fără să cunoască limba, şi în care îşi cerea iertare că plecase. Sau cel puțin aşa i se păruse lui Alice. Nu o întrebase nimic în legătură cu Fabio, nici atunci şi nici în următoarele scrisori, iar ea nu-i vorbise niciodată despre el. Amândoi, oricum, îi percepeau prezența străină şi amenințătoare, imediat ce depăşeau marginea foii. Şi din cauza asta începuseră, în scurt timp, să-şi scrie cu răceală şi să lase să treacă, de fiecare dată, mai mult timp, până când corespondența lor se oprise de tot.

După câțiva ani, Mattia primise un alt bilet. Era invitația la nunta lui Alice cu Fabio. O agățase de frigider cu o bucată de scotch, ca şi cum pusă acolo ar fi trebuit să-i amintească de ceva. În fiecare dimineață şi în fiecare seară o vedea acolo şi de fiecare dată părea să-i facă mai puțin rău. Cu o săptămână înainte de ceremonie, reuşise să trimită o telegramă care spunea: „Mulțumesc pentru invitație trebuie să refuz motiv obligații profesionale. Felicitări, Mattia Balossino”. Pierduse o dimineață întreagă într-un magazin din centru să aleagă o vază de cristal pe care-o trimisese celor doi soți la noua lor adresă.

Dar nu spre aceea se îndreptă când ieşi din casa părinților săi, ci spre deal, către casa familiei Della Rocca, unde el şi Alice îşi petreceau împreună după-amiezile. Era sigur că n-ar fi găsit-o acolo, dar îşi dorea să-şi

închipuie că nu se schimbase nimic.

Ezită mult înainte să sune la interfon. Îi răspunse o femeie, probabil Soledad.

— Cine e?

— O caut pe Alice, spuse el.

— Alice nu mai locuieşte aici.

Da, era Soledad. Recunoscu accentul spaniol atât de evident încă.

— Cine o caută? întrebă guvernanta.

— Sunt Mattia.

Se lăsă o lungă tăcere. Sol încerca să-şi amintească.

— Pot să vă dau noua ei adresă.

— Nu-i nevoie. O am, mulțumesc, spuse.

— Atunci, la revedere, zise Sol, după o altă tăcere, mai scurtă.

Mattia se îndepărtă, fără să se întoarcă să privească în sus. Era sigur că Sol era la una dintre ferestre şi îl privea, recunoscându-l abia acum şi întrebându-se ce se întâmplase cu el în toți acei ani şi după ce anume se întorsese acum. Adevărul era că nici el nu ştia.

45

Alice nu-l aştepta atât de curând. Trimisese biletul doar cu cinci zile în urmă şi era posibil ca Mattia să nu-l fi citit încă. În orice caz, era sigură că el ar fi sunat mai întâi, că şi-ar fi dat o întâlnire, poate într-un bar, unde ea l-ar fi pregătit, cu calm, pentru veste.

Aşteptarea unui semn oarecare îi umplea zilele! La serviciu era distrată, dar veselă, şi Crozza nu îndrăznise să întrebe de ce, dar în sinea lui se gândea că e şi meritul lui puţin. Golul lăsat de despărţirea de Fabio fusese înlocuit de o frenezie aproape adolescentină. Alice construia şi deconstruia imaginea momentului în care ea şi Mattia se vor întâlni, corecta detaliile, studia scena din diferite unghiuri. Consumă acel gând până în punctul în care îl făcu să nu mai pară o proiecţie, ci mai degrabă o amintire.

Fusese şi la biblioteca publică. Fusese nevoită să-şi facă legitimaţie, pentru că nu mai pusese piciorul acolo înainte de ziua aceea. Căutase ziarele care vorbeau despre dispariţia Michelei. Citirea lor o tulburase, ca şi cum toată acea nenorocire se întâmpla din nou, nu departe de acolo. Certitudinea ei se clătinase în faţa unei fotografii cu Michela pe prima pagină, unde ea părea pierdută şi fixa un punct deasupra obiectivului, poate fruntea celui care fotografia. Acea imagine ştersese pe loc amintirea fetei de la spital, suprapunându-se peste aceasta într-un mod prea detaliat ca să-i pară credibilă. Pentru prima oară Alice se întrebase dacă totul nu fusese decât o greşeală, o halucinaţie care a durat prea puţin. Apoi acoperise fotografia cu o mână şi continuase să citească, alungând cu hotărâre acea îndoială.

Corpul Michelei nu fusese niciodată găsit. Nicio haină, nicio urmă. Copila dispăruse şi câteva luni se mersese pe firul răpirii, care n-a dus la niciun rezultat. Nimeni nu fusese anchetat. Ştirea ajunsese să ocupe câteva rânduri

marginale în paginile ziarelor şi apoi să dispară cu totul.

Când sună la uşă, Alice îşi usca părul. Deschise distrată, fără măcar să întrebe cine e, în timp ce-şi aranja prosopul pe cap. Era desculță, şi primul lucru pe care Mattia îl văzu fură picioarele ei goale, cu al doilea deget, puțin mai lung decât cel mare, ieşind în evidență, şi al patrulea îndoit un pic, ascuns. Erau detalii pe care le ştia, care rezistaseră în mintea lui mai mult decât cuvintele şi senzațiile.

— Salut, spuse ridicându-şi privirea.

Alice făcu un pas înapoi şi instinctiv îşi strânse halatul, ca şi cum inima ar fi putut să-i sară din piept. Apoi îl privi fix pe Mattia, dându-şi seama că era în fața ei. Îl îmbrățişă, sprijinindu-se de el cu greutatea ei insuficientă. El îi înconjură talia cu mâna dreaptă, dar ținu degetele ridicate, cu o anume prudență.

— Vin imediat. Doar o clipă, spuse ea, vorbind repede.

Intră în casă şi închise uşa, lăsându-l pe Mattia afară. Trebuia să stea câteva minute de una singură ca să se îmbrace, să se machieze şi să-şi usuce ochii înainte ca el să-şi dea seama.

Mattia se aşează pe treapta din fața intrării, cu spatele la uşă. Privi mica grădină, simetria aproape perfectă a gardului viu care mărginea aleea pe ambele laturi şi forma lui ondulată care se întrerupea la jumătatea perioadei sinusoidei. Când auzi zgomotul cheilor în broască se întoarse şi, pentru o clipă, totul păru cum fusese înainte: el o aştepta pe Alice afară şi ea ieşea, îmbrăcată frumos şi zâmbitoare, apoi o porneau amândoi pe stradă, fără să fi hotărât o destinație anume.

Alice se aplecă şi îl pupă pe obraz. Ca să se aşeze lângă el, din cauza piciorului imobil, trebui să se țină de umărul lui. El se dădu într-o parte. Nu aveau de ce să se sprijine, de aceea stăteau amândoi puțin aplecați în față.

— Ai venit repede, spuse Alice.

— Biletul tău a sosit ieri-dimineață.

— Păi, locul ăsta nu e chiar atât de departe.

Mattia lăsă capul în jos. Alice îi luă mâna dreaptă şi i-o deschise. El nu se opuse, pentru că în faţa ei nu trebuia să se ruşineze de semne.

Erau unele noi, puteai să le recunoşti ca pe nişte linii mai închise în mijlocul acelei reţele de cicatrici albe. Niciunul nu părea foarte recent, cu excepţia unui halou circular care semăna cu o arsură. Alice urmări conturul cu vârful arătătorului şi el abia simţi atingerea ei prin toate acele straturi de piele bătătorită. O lăsă să se uite în linişte, pentru că mâna lui povestea mai mult decât ar fi putut să o facă vocea lui.

— Părea important, zise Mattia.

— Chiar este.

El se întoarse să o privească şi să-i ceară să spună mai departe.

— Nu încă, spuse Alice. Hai să plecăm de aici.

Mattia se ridică primul, apoi îi întinse mâna să o ajute, cum făcuseră mereu. Merseră spre stradă. Era greu să vorbească şi să gândească în acelaşi timp, ca şi cum cele două acţiuni se anulau reciproc.

— Aici, spuse Alice.

Dezactivă alarma unei maşini break verde-închis şi Mattia se gândi că era prea mare numai pentru ea.

— Conduci tu? îl întrebă Alice în joacă.

— Nu sunt în stare.

— Glumeşti?

El ridică din umeri. Se priveau peste maşină. Soarele bătea în caroseria dintre ei.

— Acolo nu-mi foloseşte, se justifică.

Alice îşi atinse de câteva ori bărbia cu cheia, gânditoare.

— Atunci ştiu unde să mergem, spuse, cu aceeaşi zvâcnire care anunţa ideile ei de fetiţă.

Urcară în maşină. Pe bord, în faţa lui Mattia nu era nimic, în afară de două CD-uri, aşezate unul peste altul şi pe a căror margine, îndreptată spre el, scria *Tablouri dintr-o expoziţie* de Musorgski şi o colecţie de sonate de

Schubert.

— Ai dat-o pe muzică clasică?

Alice aruncă o privire rapidă spre CD-uri. Strâmbă din nas.

— Nici vorbă. Alea sunt ale lui. Pe mine mă adorm şi gata.

Mattia îşi puse centura de siguranță. Îi atingea umărul pentru că era reglată pentru cineva mai scund, Alice probabil, când stătea acolo în timp ce soțul ei conducea. Când erau împreună, ascultau muzică clasică. Încercă să şi-l imagineze, apoi se lăsă furat de scrisul de pe oglinda retrovizoare: *Objects in the minor are closer than they appear.*

— Fabio, nu-i aşa? întrebă.

Ştia deja răspunsul, dar voia să desfacă nodul acela, să topească acea prezență masivă şi tăcută care părea să-i studieze de pe bancheta din spate. Ştia că altfel dialogul dintre ei s-ar fi poticnit acolo, ca o barcă rătăcită printre stânci.

Alice dădu din cap ca şi cum i-ar fi fost greu. Dacă i-ar fi explicat totul, despre copil, despre ceartă şi despre orezul care mai era încă prin colțurile bucătăriei, el s-ar fi gândit că acela era motivul pentru care îl chemase. N-ar mai fi crezut povestea cu Michela, s-ar fi gândit la ea ca la o femeie într-o situație de criză în căsnicie, care încearcă să refacă vechi legături ca să nu se mai simtă atât de singură. Pentru o clipă se întrebă dacă nu era într-adevăr aşa.

— Aveți copii?

— Nu, nici unul.

— Dar de ce…

— Lasă, îl întrerupse Alice.

Mattia tăcu, dar nu se scuză.

— Şi tu? zise ea după o vreme.

Ezitase să-l întrebe, de teama răspunsului. Apoi vocea se făcuse auzită de la sine şi ea aproape că se miră.

— Nu, răspunse Mattia.

— Nu ai copii?

— Nu am... îi veni să spună niciunul. Nu m-am căsătorit.

Alice încuviință din cap.

— Te laşi greu aşadar, spuse, întorcându-se ca să-i zâmbească.

Mattia clătină din cap stânjenit şi înțelese la ce se referea.

Ajunseseră într-o mare parcare goală în zona aeroportului, unde imense blocuri din prefabricate erau lipite unul de altul şi nelocuite. Trei paleți din lemn înveliți în celofan erau sprijiniți de un perete gri, lângă o jaluzea care noaptea era lăsată. Mai sus, deasupra acoperişului, se afla o reclamă stinsă care probabil că lumina într-un portocaliu strălucitor.

Alice opri motorul maşinii în centrul parcării.

— E rândul tău, spuse deschizând portiera.

— Cum?

— Conduci tu acum.

— Nu, nu, se retrase Mattia. Uită de asta.

Ea îl fixă atent, cu ochii întredeschişi şi buzele țuguiate, ca şi cum regăsea abia acum un fel de afecțiune de care uitase.

— Nu te-ai schimbat chiar aşa de mult, spuse.

Nu era un reproş, mai degrabă părea uşurată.

— Nici tu, spuse el.

Ridică din umeri.

— Bine, spuse. Să încercăm.

Alice râse. Coborâră din maşină ca să schimbe locurile şi Mattia merse legănându-se în mod exagerat ca să-şi arate resemnarea. Pentru prima oară se treziră unul în rolul celuilalt, schimbând ceea ce amândoi credeau că era imaginea potrivită.

— Nu ştiu nimic despre asta, făcu Mattia cu mâinile ridicate deasupra volanului, ca şi cum într-adevăr nu ştia unde să le aşeze.

— Nimic, nimic? N-ai condus nici măcar o dată?

— Practic niciodată.

— Atunci nu e bine.

Alice se întinse spre el. Mattia îi privi un moment părul lung căzându-i pe verticală, spre centrul pământului. Sub tricoul care i se ridică puțin pe pântec recunoscu marginea de sus a tatuajului, pe care cu mult timp în urmă îl observase de aproape.

— Eşti atât de slabă, spuse fără să se gândească, de parcă ar fi gândit cu voce tare.

Alice întoarse brusc capul ca să-l privească, dar apoi se făcu că nu aude.

— Nu, spuse, ridicând din umeri. Ca de obicei.

Se retrase puțin şi indică cele trei pedale.

— Deci. Ambreiaj, frână şi accelerație. Piciorul stâng numai pentru ambreiaj şi piciorul drept pentru celelalte două.

Mattia dădu din cap, încă puțin derutat de apropierea corpului ei şi de mirosul invizibil al gelului de duş pe care Alice îl lăsa în urmă.

— Ştii vitezele, nu? Şi, de fapt, sunt înscrise aici. Prima, a doua, a treia. Şi cred că pentru moment e de ajuns, continuă Alice. Când schimbi viteza, ții apăsat ambreiajul şi apoi îi dai drumul uşor. Şi ca să porneşti, la fel: ții apăsat ambreiajul şi apoi mişti maşina apăsând uşor pe accelerație. Eşti gata?

— Şi dacă n-aş fi? o luă Mattia peste picior.

Încercă să se concentreze. Se simțea nervos ca la examen. Cu timpul se convinsese că nu mai ştie să facă nimic dincolo de mediul lui, de mulțimile ordonate şi infinite ale matematicii. Persoanele, îmbătrânind, dobândeau siguranță, în timp ce el o pierdea, ca şi cum siguranța lui era o resursă limitată.

Evalua distanța care îi separa de paleții stivuiți în fund. Cel puțin vreo cincizeci de metri. Chiar dacă pornea cu toată viteza, ar fi avut timp să frâneze. Ținu cheia întoarsă prea mult, făcând să scârțâie motorul electric. Lăsă uşor ambreiajul, dar nu pompă suficient

combustibil şi maşina se înecă. Alice izbucni în râs.

— Cât pe ce. Puțin mai hotărât însă.

Mattia inspiră profund. Apoi încercă din nou. Maşina porni cu o smucire înainte şi Alice ordonă ambreiaj şi a doua. Mattia schimbă viteza şi acceleră iar. Înaintară drept, iar când mai aveau vreo zece metri până la zidul fabricii, el se decise să întoarcă volanul. Făcură o curbă la o sută optzeci de grade, care îi hurducăi pe amândoi într-o parte, şi se întoarseră în punctul din care porniseră.

Alice bătu din palme.

— Ai văzut? zise.

El întoarse din nou. Refăcu tura. Părea că nu ştia decât să urmeze aceeaşi traiectorie îngustă şi ovală, când avea un teren imens la dispoziția lui.

— Continuă drept, spuse Alice. Mergi pe stradă.

— Eşti nebună?

— Hai, nu e nimeni. Şi ai învățat deja.

Mattia ajustă volanul. Simțea că îi transpiră mâinile la contactul cu plasticul şi că adrenalina îi activează muşchii, aşa cum nu se mai întâmplase de mult. Pentru o clipă se gândi că el conducea o maşină, cu pistoanele şi mecanismele îmbibate de ulei, şi că era Alice, atât de aproape, cea care îi spunea ce să facă. Era ceea ce îşi imaginase în atâtea rânduri. Nu chiar la fel, în realitate, dar de data asta se hotărî să nu bage în seamă imperfecțiunile.

— OK, îi spuse.

Îndreptă maşina spre ieşirea din parcare. Ajuns în stradă, se întinse spre parbriz şi se uită într-o parte şi în cealaltă. Roti volanul cu delicatețe şi urmă mişcarea şi cu bustul, cum fac copiii când se prefac că merg cu maşina.

Era pe stradă. Soarele, deja la apus, era în spate şi i se reflecta în ochi prin oglinda retrovizoare. Acul de la vitezometru arăta treizeci la oră şi toată maşina vibra, semănând cu răsuflarea caldă a unui animal domestic.

— Merg bine? întrebă.

— Foarte bine. Acum poți să bagi în a treia.

Strada continua încă vreo sută de metri şi Mattia privea în față. Alice profită ca să-l privească, în liniște, de aproape. Nu mai era Mattia din fotografie. Pielea de pe fața lui nu mai era un țesut unic, neted şi elastic: primele riduri, încă foarte subțiri, îi brăzdau fruntea. Se bărbierise, dar barba îi creştea deja şi se vedea ca nişte punctişoare negre pe obraji. Prezența corpului său era masivă, părea că nu mai lasă goluri ca să-i poată invada spațiul, aşa cum îi plăcea să facă, atât de des, când era mai mică. Sau nu mai simțea că are dreptul să facă asta. Că nu mai era în stare.

Încercă să caute asemănarea cu fata de la spital, dar acum, când Mattia era acolo, amintirea se tulburase şi mai mult. Toate acele detalii care îi păreau să coincidă nu mai erau atât de clare. Părul fetei avea o culoare mai deschisă parcă. Şi nu-şi amintea de gropițele din obraji, nici de sprâncenele atât de stufoase la margini. Pentru prima oară se temu într-adevăr că s-a înşelat. Cum o să-i explic? se întrebă.

Mattia îşi drese glasul, ca şi cum tăcerea se prelungise prea mult sau ca şi cum îşi dăduse seama că Alice îl privea fix. Ea privi în altă parte, spre colină.

— Îți aminteşti când am venit să te iau prima oară cu maşina? spuse. Aveam permisul de mai puțin de o oră.

— Da. Dintre toți cobaii posibili, mă aleseseşi tocmai pe mine.

Alice se gândi că nu era adevărat. Nu-l alesese pe el dintre toți ceilalți. Adevărul e că nu se gândise la nimeni altcineva.

— Ai stat tot timpul agățat de mâner. Spuneai într-una mergi încet, mergi încet.

Îl imită cu o voce pițigăiată, de fetiță. Mattia îşi aminti că se dusese împotriva voinței lui. În acea după-amiază avea de învățat pentru examenul de analiză, dar până la urmă cedase, fiindcă pentru Alice părea aşa de al naibii de important. Toată după-amiaza nu făcuse altceva decât

să calculeze şi să recalculeze orele de studiu pe care le pierdea. Gândindu-se din nou acum, se simțea ca un prost, aşa cum ne simțim gândindu-ne la timpul pe care-l irosim când ne dorim să fim în altă parte.

— Ne-am învârtit o jumătate de oră ca să căutăm două locuri de parcare libere apropiate, pentru că nu ştiai să parchezi dacă era doar unul, spuse ca să alunge acele gânduri.

— Era numai o scuză ca să te țin acolo, răspunse Alice. Dar tu nu înțelegeai niciodată nimic.

Izbucniră amândoi în râs ca să distrugă speranțele eliberate de acea frază.

— Unde merg? întrebă Mattia, redevenind serios.

— Întoarce aici.

— Bine. Pe urmă gata. Îți dau locul înapoi.

Schimbă din a treia în a doua fără ca Alice să fie nevoită să-i spună şi luă bine curba. Apucă pe o stradă întunecată, mai îngustă decât cealaltă şi fără linia de marcaj, strivită de două rânduri de clădiri mari, identice şi fără ferestre.

— Mă opresc acolo, spuse.

Aproape ajunseseră când, de după colț, se ivi un camion cu remorcă mergând către ei ocupând abuziv o bună parte din carosabil.

Mattia strânse mâinile pe volan. Piciorul lui drept nu cunoştea instinctul de a se muta pe frână, aşa că apăsă şi mai mult pe accelerație. Alice căută cu piciorul bun o pedală care nu era. Camionul nu încetini. Se dădu doar puțin la o parte.

— Nu trec, spuse Mattia. Nu trec.

— Frânează, zise Alice, încercând să pară calmă.

Mattia nu reuşea să gândească. Camionul era la câțiva metri şi abia acum începu să încetinească. El simțea piciorul încordat pe accelerație şi se gândea cum să treacă pe lângă el. Îşi aminti de când cobora cu bicicleta pe pista specială şi la capăt trebuia să încetinească brusc pentru a trece printre jaloanele care blocau accesul

maşinilor. Michela, în schimb, nu încetinea, trecea prin mijloc, fără să-şi dea seama, pe bicicleta cu roți ajutătoare, dar nici măcar o dată nu le-a atins cu ghidonul.

Întoarse volanul spre dreapta şi părea că se duce fix în perete.

— Frânează, repetă Alice. Pedala din mijloc.

El o călcă cu putere, cu amândouă picioarele. Maşina se zgudui violent în față şi înțepeni la două palme de zid.

Din cauza zdruncinăturii, Mattia se lovi cu capul de fereastra din stânga. Centura de siguranță îl ținu pe loc. Alice oscilă în față ca o aşchie, dar se prinse cu putere de mâner. Camionul trecu pe lângă ei, indiferent, format din două lungi segmente roşii.

Rămaseră tăcuți câteva secunde, contemplând parcă un eveniment extraordinar. Apoi Alice începu să râdă. Pe Mattia îl usturau ochii şi nervii de la gât îi pulsau ca şi cum, pe neaşteptate, se umflaseră toți şi erau cât pe ce să explodeze.

— Te-ai lovit? întrebă Alice.

Părea că nu se mai poate opri din râs. Mattia era speriat. Nu răspunse. Ea încercă să redevină serioasă.

— Lasă-mă să văd, spuse.

Îşi scoase centura de siguranță şi se întinse spre el, iar Mattia continua să se uite la zidul aflat atât de aproape. Se gândea la cuvântul inflexibil. La cum energia cinetică, cea care acum îl făcea să-i tremure picioarele, s-ar fi eliberat pe de-a-ntregul în impact.

În sfârşit luă picioarele de pe frână şi maşina oprită alunecă puțin în spate, în panta aproape insesizabilă a străzii. Alice trase frâna de mână.

— N-ai nimic, spuse, atingând uşor fruntea lui Mattia.

El închise ochii şi dădu din cap. Se concentră să nu plângă.

Acum mergem acasă şi te întinzi puțin, zise ea, ca şi cum acasă era acasă la ei.

— Trebuie să mă întorc la ai mei, protestă Mattia, dar nu prea convins.

— Te duc după aceea. Acum trebuie să te odihneşti.

— Trebuie…

— Taci.

Coborâră din maşină ca să schimbe locurile. Întunericul acaparase tot cerul, mai puțin o fâşie subțire dinspre orizont, care nu folosea la nimic.

Nu mai spuseră niciun cuvânt pe drum. Mattia îşi ținea capul în mâna dreaptă. Îşi acoperea ochii şi, cu degetul mare şi cel mijlociu, îşi apăsa tâmplele. Citea iar şi iar scrisul de pe oglindă. *Objects in the minor are closer than they appear.* Se gândea la articolul pe care i-l lăsase lui Alberto să-l scrie. Cu siguranță va scrie năzbâtii, trebuia să se întoarcă acolo cât mai repede. Şi pe urmă erau lecțiile de pregătit şi apartamentul lui, într-un loc liniştit.

Alice se întorcea să-l privească, îngrijorată, luându-şi din când în când ochii de la stradă. Făcea tot ce putea ca să conducă liniştit. Se întrebă dacă era mai bine să pună muzică, dar nu ştia ce i-ar fi plăcut. Nu mai ştia nimic despre el, în fond.

În fața casei îl ajută să coboare din maşină, dar Mattia se descurcă singur. Se clătină în timp ce ea deschidea uşa. Alice se mişca repede, dar cu atenție. Se simțea responsabilă, ca şi cum totul era consecința neaşteptată a unei glume proaste.

Aruncă pe jos pernele ca să facă loc pe canapea, îi spuse lui Mattia întinde-te aici şi el ascultă. Apoi se duse în bucătărie ca să-i facă un ceai de muşețel sau orice ar fi putut să țină în mâini când avea să se întoarcă în camera de zi.

În timp ce aştepta să fiarbă apa, începu să facă ordine cu frenezie. Uneori se întorcea să privească spre sufragerie, dar nu putea să vadă decât brațul canapelei, de un albastru deschis şi uniform.

În curând Mattia o va întreba motivul pentru care îl chemase acolo şi ea nu va mai avea scăpare. Dar nu mai

era sigură de nimic. Văzuse o fată care îi semăna. Da, şi? Lumea e plină de oameni care seamănă între ei. Plină de întâmplări stupide şi nesemnificative. Nici măcar nu vorbise cu ea. Şi, oricum, n-ar fi ştiut unde să o găsească. Gândindu-se acum, cu Mattia în camera cealaltă, totul îi părea absurd şi dureros.

Singurul lucru cert era că el se întorsese şi că ea ar fi vrut să nu mai plece.

Spălă teancul de farfurii curate din chiuvetă şi goli oala plină cu apă de pe aragaz. O mână de orez zăcea pe fundul oalei de săptămâni de zile. Privindu-le prin apă, boabele păreau mai mari.

Alice turnă apa fiartă într-o ceaşcă în care puse un pliculeț de ceai. Apa căpătă o culoare închisă. Puse două linguriţe pline de zahăr şi se întoarse dincolo.

Mâna lui Mattia alunecase de pe ochii închişi pe gât. Pielea de pe chip i se destinsese şi avea o expresie neutră. Pieptul i se mişca regulat în sus şi în jos şi respira numai pe nas.

Alice puse ceaşca pe măsuța de cristal şi, continuând să-l privească, se aşeză pe fotoliul de alături. Răsuflarea lui Mattia îi reda liniştea. Nu se mai auzea nimic altceva.

Încet, i se păru că gândurile ei îşi recapătă coerența, că în sfârşit încetineau, după o cursă nebună spre o țintă neclară. Se regăsi în propria sufragerie, ca şi cum ar fi picat acolo dintr-o altă dimensiune.

În fața ei era un bărbat pe care ea, mai demult, îl cunoştea şi care acum era altcineva. Poate că semăna cu adevărat cu fata de la spital. Dar nu erau identici, asta nu. Şi Mattia care dormea pe canapeaua ei nu mai era băiatul pe care-l văzuse dispărând dincolo de uşile de la lift, în acea seară în care dinspre munte bătea un vânt cald şi tulburător. Nu era acel Mattia care i se înfipsese în creier şi obturase trecerea oricărui alt lucru.

Nu, în fața ei era o persoană adultă, care-şi construise viața în jurul unui abis înspăimântător, pe un teren deja distrus şi care totuşi reuşise, departe de acel loc, printre

persoane pe care Alice nu le cunoştea. Ea fusese gata să distrugă totul, să dezgroape o oroare din pricina unei simple bănuieli, vagă precum amintirea unei amintiri.

Dar acum, că Mattia era acolo, cu ochii închişi peste gânduri la care ea nu avea acces, totul părea dintr-odată mai clar: îl căutase pentru că avea nevoie de asta, pentru că din seara în care îl lăsase pe acel palier, viața ei se rostogolise într-o vale şi nu se mai mişcase de acolo. Mattia era extremitatea acelui nod pe care-l purta în ea, întortocheat de timp. Dacă mai era vreo posibilitate să-l descurce sau un mod de a-l slăbi, acesta era să tragă de acel capăt pe care acum îl strângea între mâini.

Simți că se rezolva ceva, ca împlinirea unei lungi aşteptări, o simțea în membre, chiar în piciorul bolnav care nu-şi dădea niciodată seama de nimic.

Gestul de a se ridica fu unul firesc. Nu se întrebă nici dacă era corect sau dacă era într-adevăr un drept de-al ei. Era numai timpul care curgea şi care se târa în spatele altui timp. Erau numai gesturi evidente, care nu ştiau nimic despre viitor şi despre trecut.

Se aplecă peste Mattia şi-l sărută pe buze. Nu se temu că-l trezeşte, îl sărută cum se sărută o persoană trează, stăruind peste buzele lui închise, apăsându-le ca şi cum voia să lase un semn. El tresări, dar nu deschise ochii. Deschise buzele şi îi răspunse. Era treaz.

Fu diferit față de prima dată. Muşchii lor faciali erau mai puternici şi mai conştienți acum, şi căutau o agresivitate care avea de-a face cu nişte roluri precise, de bărbat şi de femeie. Alice rămase aplecată peste el, fără să se aşeze pe canapea, ca şi cum uitase de restul corpului ei.

Sărutul dură mult, minute întregi, un timp suficient ca realitatea să găsească o deschizătură între gurile lor lipite şi să se vâre acolo, obligându-i pe amândoi să analizeze ce se întâmpla.

Se desprinseră. Mattia zâmbi în fugă, automat, şi Alice îşi duse un deget la buzele umede, de parcă ar fi vrut să

se asigure că se întâmplase cu adevărat.

Trebuia luată o decizie şi asta se putea face fără cuvinte. Se priviră unul pe altul, dar pierduseră deja sincronizarea şi ochii lor nu se întâlniră.

Mattia se ridică nesigur.

— Mă duc o clipă… spuse, arătând coridorul.

— Sigur. E uşa din capăt.

El ieşi din cameră. Era încălțat şi zgomotul paşilor părea să intre sub pământ.

Se închise cu cheia în baie. Se sprijini cu mâinile de chiuvetă. Se simțea zăpăcit, tulburat. Avea senzația că o mică umflătură e în uşoară extindere acolo unde se lovise.

Deschise robinetul şi îşi puse încheieturile sub apa rece, aşa cum făcea tatăl lui când voia să-i oprească sângele care-i curgea din mâini. Privi apa şi, ca de fiecare dată, se gândi la Michela. Era un gând nedureros, ca gândul la somn sau la respirație. Sora lui se destrămase în curgerea apei, dizolvată încet de râu şi prin apă se întorsese în el. Moleculele ei erau răspândite prin corpul lui.

Simți că i se reactivează circulația. Acum trebuia să se gândească la acel sărut şi la ceea ce venise să caute după atâta timp. Să găsească un răspuns la întrebarea de ce se pregătise să primească buzele lui Alice şi de ce apoi simțise nevoia să se desprindă şi să se ascundă aici.

Ea era în cealaltă cameră şi-l aştepta. Îi separau două rânduri de cărămizi, câțiva centimetri de tencuială şi nouă ani de tăcere.

Adevărul e că, încă o dată, ea acționase în locul lui, îl obligase să se întoarcă când el însuşi îşi dorise mereu să facă asta. Îi scrisese un bilet şi îi spusese vino aici şi el sărise ca un arc. O scrisoare îi reunise, aşa cum o altă scrisoare îi despărțise.

Mattia ştia ce era de făcut. Trebuia să meargă dincolo şi să se aşeze din nou pe acea canapea, trebuia să o ia de

mână şi să-i spună nu trebuia să plec. Trebuia să o sărute încă o dată şi apoi iar, până s-ar fi obişnuit cu acel gest într-atât încât să nu poată fără el. Se întâmpla în filme şi se întâmpla în realitate în fiecare zi. Lumea îşi lua ce voia, se agăța de coincidențe, puține cum erau, şi construia o existență. Trebuia să-i spună lui Alice sunt aici sau trebuia să plece, să ia primul avion şi să dispară din nou, să se întoarcă în locul unde rămăsese aşteptând în toți acei ani.

De-acum învățase. Alegerile se fac în câteva secunde şi consecințele se plătesc în restul timpului rămas. Se întâmplase cu Michela şi apoi cu Alice şi acum iar. De data asta le recunoştea: acele secunde erau acolo şi el n-avea să mai greşească.

Închise degetele sub jetul de apă. Strânse puțină în pumni şi îşi udă fața. Fără să privească, încă aplecat peste chiuvetă, întinse o mână după un prosop. Se frecă pe față cu el şi apoi îl lăsă deoparte. Prin oglindă văzu o pată mai închisă de cealaltă parte. Îl întoarse. Erau brodate inițialele „FR", la câțiva centimetri de colț, simetric față de bisectoare.

Mattia se întoarse şi găsi celălalt prosop, identic. În acelaşi loc erau cusute literele „ADR".

Privi în jur mai atent. În paharul pătat de calcar era o singură periuță de dinți şi alături un coşuleț plin de obiecte îngrămădite: creme, un elastic roşu, o perie cu fire de păr lipite şi o forfecuță de unghii. Pe etajeră, sub oglindă, era un aparat de ras care mai avea înfipte sub lamă fragmente milimetrice de păr închis la culoare.

Fusese o vreme când, stând pe pat împreună cu Alice, putea să parcurgă camera ei cu privirea, să identifice ceva pe un raft şi să spună eu i-am cumpărat asta. Acele cadouri erau acolo ca să dovedească un parcurs, ca nişte fanioane fixate în popasurile unei călătorii. Semnalau ritmul cadențat al zilelor de Crăciun şi al celor de naştere. Pe unele reuşea încă să şi le amintească: primul disc cu Counting Crows, un termometru Galileo, cu vasele lui

multicolore şi fluctuante într-un lichid transparent, şi o carte cu istoria matematicii, pe care Alice o primise pufnind, dar pe care, până la urmă, o citise. Ea le păstra cu grijă, găsindu-le o poziție privilegiată pentru ca lui să-i fie clar că le avea mereu sub ochi. Mattia ştia asta. Ştia totul, dar nu reuşea să se mişte de unde era. Ca şi cum, abandonându-se chemării lui Alice, s-ar fi regăsit prins în capcană, înecându-se şi pierzându-se pentru totdeauna.

Rămăsese indiferent şi tăcut, aşteptând să fie prea târziu.

Acum, în jurul lui nu era niciun obiect pe care să-l recunoască. Îşi privi propria reflexie în oglindă, părul ciufulit, gulerul cămăşii puțin strâmb şi în momentul acela înțelese. În acea baie, în acea casă, ca şi în casa părinților lui, în toate locurile acelea nu mai era nimic al lui.

Rămase nemişcat, să se obişnuiască cu hotărârea luată, până când simți că secundele se terminaseră. Împături la loc prosopul şi cu dosul mâinii şterse picăturile pe care le lăsase pe chiuvetă.

Ieşi din baie şi merse pe coridor. Se opri în pragul sufrageriei.

— Acum trebuie să plec, spuse.

— Da, răspunse Alice, ca şi cum se pregătise deja să o spună.

Pernele erau din nou la locul lor pe canapea şi un candelabru mare lumina din centrul tavanului. Nu mai era nicio urmă de conspirație.

Ceaiul se răcise pe măsuță şi pe fundul ceştii era o depunere închisă la culoare şi dulce. Mattia se gândi că aceea era doar casa altcuiva.

Se apropiară împreună de uşă. Atinse uşor mâna lui Alice în timp ce mergea pe lângă ea.

— Biletul pe care mi l-ai trimis… zise. Era ceva ce voiai să-mi spui.

Alice zâmbi.

— Nu era nimic.

— Mai devreme ai spus că era important.

— Nu. Nu era.

— Mă privea pe mine?

Ea ezită o clipă.

— Nu, spuse. Mă privea doar pe mine.

Mattia dădu din cap. Se gândi la un potențial care se consumase, la invizibilele linii de câmp electric care mai devreme îi unea prin intermediul aerului şi care acum nu mai erau.

— Atunci, pa, spuse Alice.

Lumina era toată înăuntru şi întunericul tot afară. Mattia îi răspunse cu un gest al mâinii. Înainte să intre în casă, îi văzu din nou cercul întunecat desenat în palmă, ca un simbol misterios, de neşters şi, în mod iremediabil, închis.

46

Avionul zbură în plină noapte şi puţinele persoane fără somn, care-l observară de jos, nu văzură decât o mică acumulare de lumini intermitente, ca o constelaţie mişcătoare pe cerul negru şi fix. Niciuna dintre ele nu ridică vreo mână să-l salute, pentru că alea erau chestii de copii.

Mattia urcă în primul taxi din şirul aflat în faţa terminalului şi îi spuse şoferului adresa. Când trecură pe lângă mare, o lumină slabă se ridica deja la orizont.

— *Stop here, please,* îi spuse taximetristului.

— *Here?*

— *Yes.*

Plăti şi coborî, iar maşina se îndepărtă imediat. Traversă vreo zece metri de pajişte şi se apropie de o bancă ce părea pusă acolo intenţionat pentru a privi abisul. Aruncă pe ea geanta, dar el nu se aşeză.

O fâşie de soare se ivea deja la orizont. Mattia încercă să-şi amintească denumirea geometrică a acelei figuri plate, delimitată de un arc şi de un segment, dar nu-i veni în minte. Soarele părea că se mişcă mai repede decât ziua, era posibil să-i percepi viteza, ca şi cum s-ar fi grăbit să răsară. Razele tangenţiale pe suprafaţa apei erau roşii, portocalii şi galbene, şi Mattia ştia de ce, dar faptul că ştia nu aducea nimic în plus şi nu-l amuza.

Curba coastei era plată şi măturată de vânt, iar el era singurul care o privea.

În sfârşit, imensa minge roşie se ridică din mare, ca o bilă incandescentă. Pentru o clipă, Mattia se gândi la mişcările de rotaţie ale aştrilor şi ale planetelor, la soarele care seara apunea în spatele lui şi dimineaţa răsărea acolo, în faţă. În fiecare zi, în şi afară din apă, fie că el era acolo să privească sau nu. Nu era nimic altceva decât mecanică, conservare a energiei şi a momentului unghiular, forţe care se echilibrau, centripete şi

centrifuge, nimic altceva decât o traiectorie care nu putea să fie altfel decât astfel.

Încet, nuanțele se atenuară şi albastrul deschis al dimineții începu să apară dintre celelalte culori, cucerind mai întâi marea şi apoi cerul.

Mattia îşi suflă în palmele pe care vântul sărat le făcuse inutilizabile. Apoi le băgă în haină. Simți ceva în buzunarul drept. Scoase un bilet împăturit în patru. Era numărul Nadiei. Citi în gând ordinea cifrelor şi zâmbi.

Aşteptă să se stingă şi ultima flacără violet la orizont şi, prin ceața care se risipea, o luă spre casă pe jos.

Părinților lui le-ar fi plăcut răsăritul. Poate, într-o zi, i-ar fi dus să-l vadă şi apoi s-ar fi plimbat împreună până la port, ca să mănânce sendvişuri cu somon. El le-ar fi explicat cum se întâmplă, cum infinitele lungimi de undă se contopesc ca să formeze lumina albă. Ar fi vorbit despre spectre de absorbție şi de emisie, iar ei ar fi dat din cap fără să înțeleagă.

Aerul rece al dimineții se strecura pe sub haină şi Mattia îl lăsă să pătrundă. Mirosea a curat. Puțin mai încolo îl aşteptau un duş, o ceaşcă de ceai cald şi o zi ca multe altele, iar el nu avea nevoie de nimic altceva.

47

În aceeaşi dimineaţă, câteva ore mai târziu, Alice trase jaluzele. Zgomotul sec al vergelelor de plastic care se rulau era reconfortant. Soarele era deja sus.

Fără să stea mult pe gânduri, alese un disc dintre cele stivuite lângă aparatul stereo. Voia doar puţin zgomot care să curețe aerul. Învârti butonul volumului până la prima liniuță roşie. Fabio s-ar fi înfuriat. Îi veni să zâmbească gândindu-se la cum i-ar fi pronunțat numele, strigând ca să acopere muzica şi apăsând prea mult pe „i", cu bărbia întinsă.

Smulse aşternuturile şi le îngrămădi într-un colț. Luase unele curate din dulap. Privi cum le umflă aerul şi apoi cum se lasă în jos, unduindu-se uşor. Vocea lui Damien Rice abia se auzi înainte să cânte *„oh coz nothing is lost, it's just frozen in frost".*

Alice se spălă în linişte. Rămase mult timp la duş, cu fața sub jetul de apă. Apoi se îmbrăcă şi se machie puțin, aproape insesizabil, pe obraji şi pe pleoape.

Gând fu gata, discul se terminase deja, dar ea nu-şi dădu seama. Ieşi din casă şi se urcă în maşină. Cu o stradă înainte de magazin, schimbă direcția. Va întârzia puțin, dar nu avea importanță.

Merse cu maşina până la parc, acolo unde Mattia îi povestise totul. Parcă exact în acelaşi loc şi opri motorul. I se păru că nu se schimbase nimic. Îşi amintea de fiecare lucru, cu excepția gardului de lemn lucios care acum înconjura pajiştea.

Coborî din maşină şi merse spre copaci. Iarba scârțâia, încă rece, şi ramurile erau pline de frunze noi. Pe bănci stăteau nişte băieți, pe locul în care, cu mult timp în urmă, stătuse Michela. În mijlocul mesei erau aşezate, una peste alta, nişte cutii de băutură în formă de turn. Băieții vorbeau tare şi unul dintre ei se agita mult imitând pe cineva.

Alice se apropie, încercând să prindă fragmente din discuțiile lor, dar înainte să o poată observa, trecu de ei şi se îndreptă spre râu. De când primăria hotărâse să țină digul deschis tot anul, în acel loc nu mai curgea aproape deloc apă. În băltoacele alungite, râul părea nemişcat, ca şi cum ar fi fost uitat, epuizat. Duminica, atunci când era cald, lumea îşi aducea şezlongul de acasă şi cobora acolo să facă plajă. Albia râului era formată din pietre albe şi dintr-un nisip mai fin, gălbui. Pe mal iarba era înaltă, lui Alice îi ajungea mai sus de genunchi.

Coborî, asigurându-se la fiecare pas că terenul nu cedează. Înaintă pe albia râului, până la marginea apei. În fața ei era podul şi, mai departe, arcul alpin care, în zile senine ca aceea, părea foarte aproape. Numai piscurile cele mai înalte erau încă înzăpezite.

Alice se întinse pe prundul uscat. Piciorul ei bolnav îi mulțumi, relaxându-se. Pietrele mai mari o înțepau în spate, dar nu se mişcă.

Închise ochii şi încercă să-şi imagineze apa, de jur împrejur şi peste ea. Se gândi la Michela care se apleca peste mal. La chipul ei rotund pe care-l văzuse în ziare, oglindit în râul argintiu. La plescăitul pe care nu era nimeni acolo să îl audă şi la hainele ude şi înghețate care o trăgeau în jos. La părul ei ridicat ca nişte alge închise la culoare. O văzu agitându-şi mâinile dezordonat şi înghițind sorbituri dureroase din acel lichid rece, care o trăgeau şi mai jos, aproape atingând fundul.

Apoi îşi imagină mişcarea devenind mai sinuoasă, brațele găsind coordonarea potrivită şi descriind cercuri tot mai ample, picioarele întinzându-se ca două labe şi mişcându-se amândouă, capul îndreptându-se în sus, unde se mai filtra încă puțină lumină. O văzu pe Michela reapărând la suprafață şi respirând în sfârşit. O urmă, în timp ce înota pe firul apei, în direcția curentului, spre un loc nou. Toată noaptea, până la mare.

Când deschise ochii, cerul era tot acolo, cu albastrul lui monoton şi strălucitor. Nu-l străbătea niciun nor.

Mattia era departe. Fabio era departe. Curgerea râului producea un susur slab şi somnolent.

Îşi aminti de ziua în care era întinsă în groapă, în zăpadă. Se gândi la tăcerea aceea deplină. Şi acum, ca şi atunci, nimeni nu ştia unde era. Nici de data asta nu avea să sosească nimeni. Dar nu mai aştepta.

Zâmbi spre cerul cristalin. Cu puțin efort, putea să se ridice singură.

Mulţumiri

Această carte n-ar fi existat fără Raffaella Lops.

Le mulțumesc, în ordine aleatorie, lui Antonio Franchini, Joy Terekiev, Mario Desiati, Giuliei Ichino, Laurei Cerutti, Ceciliei Giordano, părinților mei, Giorgiei Mila, lui Roberto Castello, lui Emiliano Amato, lui Pietro Grossi şi Nellei Re Rebaudengo. Fiecare dintre ei ştie de ce.

Bestseller în Italia în 2008

După întâmplările traumatizante care au avut loc în copilăria lor, destinul lui Matia și al lui Alice sunt definite de capacitatea alterată a fiecăruia de a se integra într-un circuit firesc al lumii.

Singurătatea numerelor prime este o carte despre singurătate, experimentată profund, care, în loc să netezească drumul spre iubire, prin recunoașterea sinelui în celălalt, îl face aproape imposibil de finalizat.

Emoționantă și provocatoare la nivelul condiției umane, narațiunea conduce spre un final care nu are în vedere bucuria, poate prea facilă, a iubirii salvatoare, ci pe cea a regăsirii de sine, menită să restabilească echilibrul precar dintre întâmplare și alegere.

Roman tradus în peste 30 de limbi până în prezent

Singurătatea numerelor prime
va fi ecranizat în 2010 în Italia.

rao
rao international publishing company

ISBN 978-973-54-0044-6

www.rao.ro
www.raobooks.com